ŘEŠENÍ

PRO

POKROK

LIDSTVA

Systém kladení otázek L2Q je

Chybějící vzdělávací cesta

SEAN GRINYER

worldeducation.online
q2l.online

OBSAH

PROČ DĚTI POTŘEBUJÍ SOUBOR NÁSTROJŮ L2Q PRO KLADENÍ OTÁZEK **4-13**

PROČ JE SYSTÉM L2Q CHYBĚJÍCÍ VZDĚLÁVACÍ CESTOU **14-17**

SOUBOR NÁSTROJŮ L2Q PRO KLADENÍ OTÁZEK

1. ZDROJ A PŮVOD **18-45**

2. STANDARD DŮKAZŮ **46-75**

3. POBÍDKA A ZISK **76-102**

4. CHARAKTER A KONZISTENTNOST **103-129**

5. POVOLENÍ KLÁST OTÁZKY **130-157**

6. EMOCIONÁLNÍ VLIV **158-197**

7. NARATIV A REALITA **198-228**

8. PSYCHOLOGICKÝ DOPAD **229-253**

9. POUŽÍVAT STEJNÝ STANDARD VŠUDE **254-277**

POKROK LIDSTVA **278-305**

NEMŮŽETE SE UČIT Z TOHO, CO NEMŮŽETE VIDĚT

PROČ DĚTI POTŘEBUJÍ SOUBOR NÁSTROJŮ L2Q PRO KLADENÍ OTÁZEK

DÁT DĚTEM SOUBOR NÁSTROJŮ L2Q PRO KLADENÍ OTÁZEK, ABY CHRÁNILY SVOU MYSL, ROZVÍJELY UČENÍ, ROZLIŠOVALY PRAVDU A PŘERUŠILY OPAKOVÁNÍ KLAMU

Mysl dětí a jejich učení jsou utvářeny prostředím světa dříve, než děti plně pochopí, co je utváří.

Proto děti potřebují Soubor nástrojů L2Q pro kladení otázek.

Soubor nástrojů L2Q pro kladení otázek není běžný vzdělávací zdroj.

Je to ve světě nový strukturovaný vzdělávací postup vyvinutý z Knihy důkazů a organizovaný prostřednictvím World Education Online, který dětem poskytuje strukturovanou metodu, jak se učit klást otázky k prostředí skutečného světa, rozlišovat pravdu, rozvíjet nezávislé myšlení a zabránit tomu, aby vytvořené lži utvářely jejich mysl a učení.

Soubor nástrojů L2Q pro kladení otázek dětem neříká, co si mají myslet.

Soubor nástrojů L2Q pro kladení otázek dává dětem strukturovanou metodu, jak podle stejného standardu klást otázky k tomu, co je jim předkládáno, včetně informací, dospělých, škol, systémů, peněz, autority, narativů, chování, psychologického dopadu a jejich vlastních předpokladů.

Učí je ověřovat, co je pravda, rozpoznávat klam, chápat psychologický dopad a používat stejný standard všude.

Nejde jen o to naučit se více informací.

Jde o to dát dětem nástroje k tomu, aby se ptaly na prostředí světa dříve, než vytvořené lži, opakované narativy, emocionální vliv, strach, autorita, mlčení, závislost a klamání utvoří jejich vnímání světa.

Když děti nejsou učeny, jak správně klást otázky, jejich mysl zůstává vystavena tomu, co se opakuje, chrání, skrývá, normalizuje a předkládá jim jako pravda.

Vytvořené lži děti nejen uvádějí v omyl.

Ovlivňují, jak děti vidí, učí se, myslí, důvěřují, chápou a reagují na svět kolem sebe.

PSYCHOLOGICKÝ DOPAD A MYSL DĚTÍ

Psychologický dopad je jednou z nejdůležitějších částí Souboru nástrojů L2Q pro kladení otázek.

Psychologický dopad je důležitý, protože klam působí prostřednictvím mysli dříve, než děti mají nástroje k jeho rozpoznání.

To, co se opakuje, odměňuje, čeho se lidé bojí, co se skrývá, normalizuje, chrání nebo předkládá jako pravda, utváří vnímání, učení, důvěru, porozumění a chování dětí.

Děti musí dostat nástroje k tomu, aby se ptaly, jak informace, příběhy, systémy, autorita, strach, tlak, odměna, trest, mlčení, opakování a emocionální vliv působí na jejich mysl.

Když se děti učí klást otázky k psychologickému dopadu, začínají chápat, jak prostředí světa utváří lidi zevnitř.

Toto porozumění chrání jejich mysl.

Rozvíjí učení.

Rozvíjí nezávislé myšlení.

Dává dětem schopnost rozlišovat pravdu.

Odstraňuje klam jako řídicí cestu skrze mysl dětí, protože vytvořené lži jsou zpochybňovány, ověřovány a odhalovány namísto toho, aby byly přijímány, opakovány a děděny.

DUŠEVNÍ POHODA A ODSTRANĚNÍ KLAMU

Klam nejen skrývá pravdu.

Ovlivňuje, jak se děti cítí, myslí, důvěřují, učí se a vidí svět.

Když jsou děti obklopeny vytvořenými lžemi, opakovanými narativy, strachem, mlčením, emocionálním vlivem, tlakem, autoritou a klamáním, svět je vykreslován temněji, zmateněji, hrozivěji a beznadějněji, než ve skutečnosti musí být.

To ovlivňuje mysl dětí.

Ovlivňuje to jejich učení.

Ovlivňuje to jejich jistotu ve schopnosti porozumět světu.

Ovlivňuje to jejich schopnost důvěřovat tomu, co je pravdivé.

Proto je Soubor nástrojů L2Q pro kladení otázek zásadní pro ochranu mysli dětí, posilování učení a zlepšování duševní pohody prostřednictvím vzdělávání.

Když děti dostanou nástroje ke správnému kladení otázek, klam začíná ztrácet svůj vliv na jejich vnímání.

Vytvořené lži jsou zpochybňovány namísto toho, aby byly vstřebávány.

Narativy založené na strachu jsou ověřovány namísto toho, aby byly opakovány.

Autorita je zkoumána namísto toho, aby byla slepě přijímána.

Emocionální vliv je rozpoznáván namísto toho, aby řídil jejich myšlení.

Mlčení je zpochybňováno namísto toho, aby umožňovalo pokračování skrytého poškozování.

Děti nejsou ponechány samy ve světě, kterému nebyly naučeny rozumět.

Dostávají strukturovanou metodu, jak klást otázky k tomu, co utváří jejich mysl.

Dostávají způsob, jak oddělit pravdu od vytvořených lží.

Dostávají způsob, jak vidět svět jasněji namísto toho, aby viděly jen temnější verzi vytvořenou klamem, strachem, narativy, mlčením a psychologickým dopadem.

Když je klam odstraněn z porozumění dětí, svět nemusí působit beznadějně, zmateně ani temně.

Děti začínají vidět, že problémy jsou vytvářeny, opakovány, chráněny a udržovány chováním, systémy, pobídkami, mlčením, narativy a absencí strukturované cesty L2Q pro kladení otázek založené na důkazech.

To znamená, že svět se stává něčím, na co se ptají, čemu rozumějí, z čeho se učí a co pomáhají zlepšovat.

To posiluje duševní pohodu, protože děti už pouze nevstřebávají tíhu světa.

Učí se, jak mu rozumět.

Učí se, jak se na něj ptát.

Učí se, jak vidět, co je pravdivé.

Učí se, jak rozvíjet nezávislé myšlení.

Poskytnutí Souboru nástrojů L2Q pro kladení otázek dětem chrání jejich mysl tím, že jim dává metodu, jak odstranit klam z jejich vnímání světa.

Když klam ztratí svou cestu skrze mysl dětí, strach, zmatek, falešná temnota a opakované narativy ztrácejí moc utvářet to, jak děti vidí realitu.

ZPOCHYBŇOVÁNÍ MLČENÍ, PENĚZ A MECHANISMU, KTERÝ CHRÁNÍ KLAM

Děti také potřebují Soubor nástrojů L2Q pro kladení otázek, protože klam je chráněn mlčením.

Mlčení není prázdné.

Mlčení chrání to, co není zpochybňováno.

Mlčení chrání to, co se lidé bojí říci.

Mlčení chrání to, co systémy nechtějí odhalit.

Mlčení chrání to, co peníze, závislost, zaměstnání, postavení, pověst, autorita a strach udržují skryté.

To je důležité, protože děti jsou vzdělávány ve světě, kde mlčení již působí.

Učí je dospělí, kteří byli sami vyučováni, školeni, placeni a umístěni do systému, v němž je jejich úlohou učit, předávat, opakovat a hodnotit informace v rámci systému, který je vzdělával.

To neznamená, že učitelé jsou špatní lidé.

Znamená to, že samotné vzdělávání se nachází ve stejném prostředí světa, ke kterému L2Q učí děti klást otázky.

Současné vzdělávání děti řádně neučí klást otázky k mechanismu stojícímu za mlčením.

Řádně je neučí ptát se, co chrání peníze, co ovládá závislost, co vyžaduje zaměstnání, čemu brání autorita, co skrývá pověst, co umlčuje strach, co utvářejí pobídky a čemu systémy umožňují pokračovat.

Když děti nejsou učeny zpochybňovat mlčení, učí se přijímat svět tak, jak je jim ukazován.

Učí se to, co se opakuje, ale ne to, co je skryté.

Učí se to, co je schválené, ale ne to, co je chráněné.

Učí se to, co je vyučováno, ale ne to, čemu se lidé vyhýbají.

Učí se fungovat v prostředí světa, aniž by chápaly mechanismus, který udržuje vytvořené lži, klam, strach, závislost a opakující se vzorce.

Soubor nástrojů L2Q pro kladení otázek dává dětem metodu, jak k tomuto mechanismu klást otázky.

Učí je ptát se:

Co se neříká?

Proč se to neříká?

Kdo má prospěch z mlčení?

Co chrání peníze?

Co ovládá závislost?

Čemu brání strach?

K čemu autorita brání lidem klást otázky?

Jaký opakující se vzorec pokračuje, protože lidé mlčí?

Proto je zpochybňování mlčení zásadní pro ochranu mysli dětí a rozvoj jejich učení.

Když se děti naučí zpochybňovat mlčení, začínají vidět, co je skryté pod povrchem vzdělávání, systémů, autority, narativů, peněz a opakovaného chování.

Když vidí, co mlčení chrání, začínají chápat mechanismus stojící za klamem.

Když pochopí mechanismus stojící za klamem, rozvíjí se nezávislé myšlení.

Když se rozvíjí nezávislé myšlení, vytvořené lži ztrácejí svou cestu skrze mysl dětí.

Takto dává Soubor nástrojů L2Q pro kladení otázek dětem metodu, jak odstranit klam z jejich vnímání světa.

Dává jim schopnost klást otázky k tomu, co je ukazováno, co je skryté, co je chráněné, co se opakuje, za co se platí, čeho se lidé bojí, co je umlčováno a co je předkládáno jako pravda.

To je zásadní pro zlepšování vzdělávání, protože vzdělávání se nemůže zlepšit, pokud učí děti opakovat informace, aniž je zároveň učí klást otázky k mlčení, penězům, závislosti, pobídkám a autoritě, které utvářejí prostředí světa kolem nich.

PROČ JE TO ZÁSADNÍ PRO Q2L A YOUNG QUESTIONERS

To je zásadní pro Q2L a Young Questioners.

Děti jsou bezpečně oslovovány prostřednictvím rodičů, učitelů, pečujících osob, škol, vzdělávacích prostředí a odpovědných dospělých, aby dostaly nástroje ke správnému kladení otázek, učily se ze skutečného prostředí světa a rozvíjely nezávislé myšlení dříve, než je tentýž svět utvoří tak, aby jej opakovaly.

Úlohou není říkat dětem, co si mají myslet.

Úlohou je dát dětem metodu L2Q, aby kladly otázky, viděly, rozuměly, rozlišovaly pravdu, chránily svou mysl, rozvíjely učení a učily se ze skutečného prostředí světa.

Děti se neučí jen od dospělých.

Děti se učí od jiných dětí.

Navzájem se pozorují.

Navzájem se ovlivňují.

Sdílejí myšlenky, chování, návyky, zájmy, porozumění a způsoby myšlení.

Když se u dětí rozvíjí kladení otázek, šíří se od dítěte k dítěti.

Když se u dětí rozvíjí porozumění, šíří se od dítěte k dítěti.

Když se u dětí rozvíjí nezávislé myšlení, šíří se od dítěte k dítěti.

Děti, které se naučí klást otázky, pomáhají ostatním dětem naučit se klást otázky.

Děti, které se naučí rozumět, pomáhají ostatním dětem naučit se rozumět.

Děti, které rozvíjejí nezávislé myšlení, pomáhají ostatním dětem rozvíjet nezávislé myšlení.

Proto jsou děti hlavní cestou ke změně.

Účinek nekončí u jednoho dítěte.

Přechází přes skupiny dětí, třídy, školy, komunity a budoucí generace.

Když se děti učí klást otázky, začínají vidět.

Když začínají vidět, začínají chápat.

Když se rozvíjí porozumění, rozvíjí se nezávislé myšlení.

Když se rozvíjí nezávislé myšlení, klam ztrácí svou cestu.

Když klam ztrácí svou cestu, škoda vytvořená klamem ztrácí svou cestu skrze lidi, vzdělávání, systémy a společnost.

Proto je dát dětem schopnost správně klást otázky jednou z nejdůležitějších věcí, které musí vzdělávání dělat.

Chrání to mysl dětí.

Posiluje to učení.

Rozvíjí to nezávislé myšlení.

Odstraňuje to klam ze světa tím, že další generaci dává schopnost rozlišovat pravdu.

Děti potřebují nástroje ke správnému kladení otázek.

Tak se rozvíjí učení.

Tak se rozvíjí nezávislé myšlení.

Tak klam ztrácí svou cestu.

Tak se zlepšuje vzdělávání, aby se zlepšoval svět.

Svět založený na pravdě začíná tehdy, když děti dostanou nástroje ke správnému kladení otázek.

PROČ JE STRUKTUROVANÝ SYSTÉM KLADENÍ OTÁZEK L2Q ZALOŽENÝ NA DŮKAZECH CHYBĚJÍCÍ VZDĚLÁVACÍ CESTOU

Strukturovaný systém kladení otázek L2Q založený na důkazech je odlišný kvůli tomu, odkud vzešel.

Byl vyvinut z Knihy důkazů.

Kniha důkazů zdokumentovala více než 30 let časově označených osobních zkušeností, důkazů, veřejných záznamů, výzev a opakujících se vzorců ukázaných samotným prostředím světa.

Jak důkazů přibývalo, stále zřetelněji se ukazoval rozpor.

Kladení otázek existovalo.

Přesto opakování pokračovalo.

Stejné klamání pokračovalo.

Stejné mlčení pokračovalo.

Stejná závislost pokračovala.

Stejné rozpory pokračovaly.

Stejné opakující se vzorce pokračovaly.

Kniha důkazů neodhalila nedostatek kladení otázek.

Odhalila, že kladení otázek již existovalo, zatímco tentýž svět se nadále opakoval.

Tento rozpor stojí v samém středu Strukturovaného systému kladení otázek L2Q založeného na důkazech.

Jestliže kladení otázek již existovalo, proč stejné vzorce pokračovaly?

Kniha důkazů opakovaně odhalovala tentýž rozpor.

Kladení otázek existovalo.

Přesto opakování pokračovalo.

To ukázalo, že problémem nebyla absence kladení otázek.

Problémem byla absence strukturované vzdělávací cesty založené na důkazech pro učení se, jak klást otázky k samotnému prostředí světa.

Lidé mohou klást otázky a přesto opakovat svět kolem sebe.

Lidé mohou klást otázky a přesto zůstávat utvářeni stejným prostředím světa, které je odpovědné za vytváření opakování.

Lidé mohou klást otázky a přesto dědit, přijímat, bránit a udržovat opakující se vzorce.

Samotná existence kladení otázek proto není důkazem, že se lidé naučili, jak klást otázky.

Samotná existence kladení otázek není důkazem, že se lidé naučili chápat, co vytváří opakování.

Chybějící složkou nebylo více informací.

Informace již existovaly.

Chybějící složkou nebylo více kladení otázek.

Kladení otázek již existovalo.

Chybějící složkou byla strukturovaná vzdělávací cesta založená na důkazech pro učení se, jak klást otázky k samotnému prostředí světa.

Strukturovaná vzdělávací cesta založená na důkazech pro zkoumání toho, co se opakovaně udržovalo navzdory tomu, že kladení otázek již existovalo.

Strukturovaná vzdělávací cesta založená na důkazech pro zkoumání mechanismů odpovědných za vytváření opakování.

Touto chybějící cestou se stal Strukturovaný systém kladení otázek L2Q založený na důkazech.

Strukturovaný systém kladení otázek L2Q založený na důkazech byl vyvinut z důkazního základu vytvořeného prostřednictvím Knihy důkazů.

Byl vyvinut proto, že Kniha důkazů odhalila opakující se vzorce, které pokračovaly navzdory tomu, že kladení otázek již existovalo.

Byl vyvinut proto, že Kniha důkazů odhalila chybějící vzdělávací cestu.

Byl vyvinut proto, že Kniha důkazů ukázala, že kladení otázek a učení se, jak klást otázky, nejsou totéž.

L2Q byl vyvinut ke zkoumání toho, co se opakovaně udržovalo navzdory tomu, že kladení otázek již existovalo.

L2Q byl vyvinut ke zkoumání mechanismů odpovědných za vytváření opakování, nikoli pouze výsledků vytvořených opakováním.

L2Q byl vyvinut ke zkoumání prostředí světa, nikoli pouze k působení uvnitř něj.

L2Q byl vyvinut, aby lidem pomohl porozumět prostředí světa, nikoli pouze v něm fungovat.

Proto je Strukturovaný systém kladení otázek L2Q založený na důkazech odlišný.

Proto Strukturovaný systém kladení otázek L2Q založený na důkazech představuje chybějící vzdělávací cestu.

Na zdroji a původu kladení otázek záleží.

Na zdroji a původu Strukturovaného systému kladení otázek L2Q založeného na důkazech záleží.

Strukturovaný systém kladení otázek L2Q založený na důkazech vznikl z důkazního základu vytvořeného prostřednictvím Knihy důkazů.

Pochopení toho, odkud systém vzešel, je prvním krokem k pochopení, proč je odlišný.

Proto první část začíná tématem Zdroj a původ.

ČÁST 1 - ZDROJ A PŮVOD

CO ZDROJ A PŮVOD SKUTEČNĚ ZNAMENÁ

Zdroj a původ je základem Souboru nástrojů Učit se klást otázky (L2Q), protože vše začíná tím, odkud informace pocházejí a co je utváří.

Lidé jsou neustále obklopeni informacemi, ale nejsou učeni, jak je řádně zkoumat ani jak se učit z prostředí světa, které je obklopuje.

Lidem jsou informace ukazovány.

Lidem jsou informace sdělovány.

Lidem jsou informace vyučovány.

Od lidí se očekává, že si informace zapamatují.

Od lidí se očekává, že informace budou opakovat.

Od lidí se očekává, že informace budou uplatňovat.

Od lidí se očekává, že budou informace bránit.

Lidé však nejsou učeni, jak klást otázky, vidět, chápat a učit se z toho, co je jim předkládáno.

Lidé dnes žijí uvnitř největšího existujícího vzdělávacího prostředí, přesto nebyli řádně naučeni, jak se z něj učit.

Lidé byli ponecháni, aby fungovali ve světě, kterému nebyli řádně naučeni rozumět.

Nejsou prostřednictvím strukturované vzdělávací cesty založené na důkazech učeni, jak prostředí světa utváří jejich mysl, přesvědčení, emoce, důvěru, chování, vnímání a porozumění.

Nejsou učeni, jak peníze, závislost, autorita, mlčení, narativy, opakování, strach, pobídky, dosah, status a vytvořené lži ovlivňují lidstvo.

Samotné prostředí světa je vzdělávacím prostředím.

Neustále poskytuje lidstvu příležitosti učit se.

Lidé často čekají, až je někdo bude učit, přestože již stojí uvnitř největšího existujícího vzdělávacího prostředí.

Prostředí světa tedy lidi vzdělává každý den, ať už si to uvědomují, nebo ne.

Problém je v tom, že mnoho lidí nebylo naučeno tyto lekce vidět.

Nebyli naučeni ptát se:

Co utváří mé myšlení?

Co utváří má přesvědčení?

Co utváří mé emoce?

Co utváří mou důvěru?

Co utváří mé chování?

Co utváří mé vnímání?

Co utváří mé porozumění?

Co utváří svět kolem mě?

Bez těchto otázek mohou lidé strávit celý život tím, že jsou utvářeni, aniž si uvědomí, že jsou utvářeni.

Lidé často dědí povrch světa, aniž by chápali, co je pod ním.

Mohou vidět systémy.

Mohou vidět pravidla.

Mohou vidět autoritu.

Mohou vidět peníze.

Mohou vidět vzdělávání.

Mohou vidět opakující se problémy.

Nemusí však nutně chápat, co je vytváří, chrání, utváří nebo jim umožňuje pokračovat.

Proto se lidé nemohou učit z toho, co nemohou vidět.

Vidět neznamená pouze dívat se.

Vidět je proces kladení otázek dostatečně do hloubky, aby člověk překročil povrchová vysvětlení a začal rozpoznávat mechanismy utvářející prostředí světa.

Vidění vytváří porozumění.

Porozumění vytváří učení.

Učení vytváří nezávislé myšlení.

Zdroj a původ proto není jen o určování toho, odkud informace pocházejí.

Jde o to naučit se klást otázky dostatečně do hloubky, aby bylo možné vidět, co utváří samotné informace.

Lidé se musí naučit ptát:

Kdo to vytvořil?

Odkud to pochází?

Proč to bylo vytvořeno?

Kdo z toho má prospěch?

Jaké pobídky existují?

Co to ovlivňuje?

Co to chrání?

Co je skrýváno?

Co se opakuje?

Co utváří zapojené lidi?

Jaké prostředí světa to vytvořilo?

Tyto otázky jsou důležité, protože lidé nedědí jen informace.

Dědí chování.

Dědí systémy.

Dědí narativy.

Dědí závislost.

Dědí mlčení.

Dědí autoritu.

Dědí opakující se vzorce.

Dědí také vytvořené lži.

Vytvořené lži neexistují jen jako jednotlivé kusy nepravdivých informací.

Vytvořené lži se zabudovávají do samotného prostředí světa.

Stávají se normalizovanými.

Stávají se chráněnými.

Stávají se opakovanými.

Stávají se obhajovanými.

Nakonec začnou být přijímány jako pravda.

Lidé pak tyto vytvořené lži dědí, aniž si kdy uvědomí, že byly původně vytvořeny.

Lidé jsou učeni, jak fungovat uvnitř prostředí světa, aniž jsou prostřednictvím strukturované vzdělávací cesty založené na důkazech učeni, jak mu rozumět.

Lidé se mohou stát mimořádně dobrými ve fungování uvnitř světa, kterému řádně nerozumějí.

Fungování umožňuje lidem přežít uvnitř systémů.

Porozumění umožňuje lidem učit se ze systémů.

Pokud vzdělávání učí lidi pouze fungovat uvnitř prostředí světa, pomáhá vzdělávání reprodukovat stejné prostředí světa.

Lidé se pak stávají produkty prostředí světa namísto jeho žáků.

Lidstvo žije uvnitř prostředí světa, které samo lidstvo neustále znovu vytváří.

Prostředí světa utváří dospělé.

Dospělí utvářejí učitele.

Učitelé utvářejí děti.

Děti se stávají dospělými.

Dospělí pak znovu vytvářejí stejné prostředí světa.

Tento cyklus bude pokračovat neomezeně dlouho, pokud se lidé nenaučí klást mu otázky prostřednictvím strukturované cesty kladení otázek založené na důkazech.

Lidé také musí pochopit, že jejich vlastní mysl je jejich nejdůležitějším nástrojem pro učení se z prostředí světa.

Žádný titul, autorita, systém, instituce, zdroj ani jednotlivec nemůže nezávisle vytvořit porozumění pro jiného člověka.

Porozumění musí rozvíjet samotná mysl jednotlivce.

Kladení otázek rozvíjí porozumění.

Porozumění rozvíjí učení.

Učení rozvíjí nezávislé myšlení.

Lidé se proto musí učit z příčin namísto nekonečného opakování následků.

Musí se učit, co utváří svět, namísto toho, aby se mu pouze přizpůsobovali.

Proto je Zdroj a původ na začátku Souboru nástrojů Učit se klást otázky (L2Q).

Je-li Zdroj a původ slabý, oslabuje s ním každá další část.

Standard důkazů oslabuje.

Pobídka a zisk oslabuje.

Charakter a konzistentnost oslabuje.

Povolení klást otázky oslabuje.

Emocionální vliv oslabuje.

Narativ versus realita oslabuje.

Psychologický dopad oslabuje.

Používat stejný standard všude oslabuje.

Zdroj a původ je proto základem celého rámce.

Je výchozím bodem, který lidem umožňuje začít se učit ze samotného světa.

Postup je:

Klást otázky.

Vidět.

Pochopit.

Učit se.

Rozvíjet nezávislé myšlení.

Takto lidé přestávají opakovat svět, kterému řádně nerozumějí.

Takto se lidé začínají učit z prostředí světa namísto toho, aby se pouze stávali jeho produkty.

A proto je Zdroj a původ první částí Souboru nástrojů Učit se klást otázky (L2Q).

VNÍMÁNÍ

Lidé jsou utvářeni prostředím světa dříve, než si uvědomí, že je utváří.

Jedním z největších důvodů, proč se opakující se vzorce ve světě udržují, je to, že lidé často věří tomu, co opakovaně vidí.

Lidé mohou zaměnit opakování za pravdu.

Lidé mohou zaměnit známost za důkaz.

Lidé mohou zaměnit popularitu za důvěryhodnost.

Lidé mohou zaměnit autoritu za správnost.

Lidé mohou zaměnit viditelnost za důležitost.

Lidé mohou zaměnit sebejistotu za odbornost.

Lidé mohou zaměnit status za porozumění.

Mnoho lidí si neuvědomuje, že jejich vnímání je neustále utvářeno.

Lidé nejsou prostřednictvím strukturované vzdělávací cesty založené na důkazech učeni, jak se utvářejí jejich přesvědčení.

Jsou učeni, čemu mají věřit.

Nejsou učeni, jak k tomu přesvědčení dospěli.

Lidé by se proto měli ptát:

Jak jsem k tomuto přesvědčení dospěl?

Kdo mi toto přesvědčení představil?

Jak dlouho tomu věřím?

Jak často jsem tomu byl vystaven?

Co to opakovaně posilovalo?

Prozkoumal jsem to nezávisle?

Nebo jsem to zdědil?

Děti jsou také utvářeny prostředím světa, zatímco současné vzdělávání je neučí strukturovanou cestu založenou na důkazech pro učení se, jak mu klást otázky.

Děti pozorují dospělé.

Děti pozorují chování.

Děti pozorují systémy.

Děti pozorují autoritu.

Děti pozorují peníze.

Děti pozorují závislost.

Děti pozorují narativy.

Děti pozorují opakování.

Děti pozorují mlčení.

Děti pozorují, co je odměňováno.

Děti pozorují, co je odrazováno.

Prostředí světa proto začíná děti učit, zatímco současné vzdělávání neposkytuje strukturovanou cestu založenou na důkazech pro učení se, jak mu klást otázky.

Také dospělí jsou prostředím světa neustále vzděláváni, ať už si to uvědomují, nebo ne.

Pokud vzdělávání neučí děti a dospělé, jak klást otázky skutečnému prostředí světa, nevědomky pak vstupují do stejných cyklů opakování, které utvářely lidi před nimi.

Lidé mohou také uvíznout v jednoduchých narativech.

Lidé mohou být povzbuzováni, aby si vybírali strany namísto toho, aby se učili z toho, co je jim ukazováno.

Lidé mohou být povzbuzováni, aby přemýšleli v kategoriích hrdinů a padouchů namísto porozumění mechanismům utvářejícím prostředí světa.

Čím častěji lidé něco opakovaně vidí, tím normálnější se to může stát.

Čím normálnější se to stává, tím méně pravděpodobně to bude zpochybněno.

Lidé by se proto měli ptát:

Co utváří mé vnímání?

Co utváří mou důvěru?

Co utváří mé porozumění?

Co utváří má přesvědčení?

Vidím svět jasně?

Nebo vidím jen to, co mi bylo opakovaně předkládáno?

Zdroj a původ existuje proto, aby lidi posunul za hranici vnímání směrem k porozumění.

DOSAH, STATUS A INFORMAČNÍ PROSTŘEDÍ

Lidé často předpokládají, že informace s největším dosahem musí být nejdůležitějšími informacemi.

To musí být zpochybněno.

Mnoho lidí nevědomky následuje největší hlasy, největší publika, největší platformy a nejvyšší status.

Lidé často přenášejí svou zvědavost na druhé.

Mnoho lidí čeká, až jim někdo s autoritou řekne, co je důležité, než se o to začnou zajímat.

Mnoho lidí čeká na popularitu, než začnou něco zkoumat.

Mnoho lidí čeká na status, než si dovolí učit se.

Mnoho lidí čeká, až někdo jiný rozhodne, co si zaslouží jejich pozornost.

To znamená, že lidé mohou systémům dosahu a statusu dovolit rozhodovat, co jejich mysl smí považovat za důležité.

Lidé se mohou nevědomky stát pasivními žáky namísto aktivních žáků.

Lidé by se proto měli ptát:

Proč je tomuto zdroji poskytován tak velký dosah?

Kdo ovládá prostředí, jehož prostřednictvím jsou tyto informace šířeny?

Kdo rozhoduje o tom, co je propagováno?

Kdo rozhoduje o tom, co se opakuje?

Kdo rozhoduje o tom, co je skryto?

Kdo rozhoduje o tom, co je odstraněno?

Kdo rozhoduje o tom, co získává viditelnost?

Kdo rozhoduje o tom, co viditelnost ztrácí?

Lidé také musí pochopit, že samotný dosah může začít vytvářet vnímanou pravdu.

Čím více je něco vidět, tím známějším se to stává.

Čím známější se to stává, tím přijatelnějším se to může stát.

Čím přijatelnějším se to stává, tím více to může začít působit jako pravda.

Proto musí být zpochybňována samotná viditelnost.

Lidé by se proto měli ptát:

Sleduji tento zdroj kvůli důkazům?

Nebo tento zdroj sleduji kvůli jeho dosahu?

Sleduji tento zdroj kvůli porozumění?

Nebo tento zdroj sleduji kvůli jeho statusu?

Ignoruji informace proto, že jim nebyl poskytnut dosah?

Čekám, až mi někdo jiný řekne, že na tom záleží?

Dovoluji někomu jinému rozhodovat, co si zaslouží zkoumání?

Lidé musí přestat čekat na povolení učit se.

Lidé se musí stát aktivními žáky namísto pasivních žáků.

Jejich vlastní mysl se musí stát jejich nejdůležitějším nástrojem pro učení.

PENÍZE, ZÁVISLOST A SYSTÉMY

Peníze jsou jedním z největších mechanismů utvářejících chování v celém prostředí světa.

Lidé se proto musí naučit klást otázky k mechanismům obklopujícím informace.

Peníze mohou vytvářet závislost.

Závislost může utvářet chování.

Chování může utvářet to, co se říká.

Chování může utvářet to, co se opakuje.

Chování může utvářet to, co je chráněno.

Chování může utvářet to, co je skryto.

Chování může utvářet to, co je zpochybňováno.

Chování může utvářet to, čemu je dovoleno pokračovat.

Lidé by se proto měli ptát:

Vytváří tento zdroj cestu peněz?

Ovládá tento zdroj cestu peněz?

Financuje tento zdroj cestu peněz?

Ovlivňuje tento zdroj cestu peněz?

Vytváří nebo ovlivňuje tento zdroj systémy, na nichž jsou lidé závislí?

Jsou lidé na těchto systémech závislí?

Ovlivňuje závislost chování?

Ovlivňuje závislost kladení otázek?

Ovlivňuje závislost mlčení?

Ovlivňuje závislost to, co jsou lidé ochotni zpochybnit?

Nejde o obviňování jednotlivců.

Jde o pochopení mechanismů utvářejících chování.

UČITELÉ JAKO ZDROJE

Učitelé se stávají zdroji informací pro děti.

To znamená, že se i samotní učitelé musí naučit klást otázky.

Mnoho učitelů prošlo stejnými vzdělávacími systémy, do nichž vstupují děti.

Byly jim vyučovány informace.

Byli vyškoleni k předávání informací.

Byli hodnoceni podle informací.

Poté byli umístěni do rolí, v nichž předávají informace další generaci.

Nejde o obviňování učitelů.

Jde o pochopení prostředí, které je utváří.

Učitelé jsou účastníky téhož prostředí světa.

Také zdědili informace.

Také se učili od lidí, kteří sami nebyli naučeni, jak se učit z prostředí světa.

Lidé jsou učeni, jak fungovat uvnitř systémů, aniž jsou učeni, jak jim rozumět.

Lidé se mohou stát mimořádně dobrými ve fungování uvnitř systémů, kterým řádně nerozumějí.

Samotní učitelé často prošli touto stejnou cestou.

To je jeden z důvodů, proč může opakování pokračovat napříč generacemi.

Lidé by se proto měli ptát:

Kdo učil učitele?

Kdo učitele vyškolil?

Jaké systémy učitele utvářely?

Byl učitel učen o skutečném prostředí světa?

Byl učitel učen, jak peníze, závislost, autorita, mlčení, narativy, opakování, dosah a status utvářejí lidstvo?

Nebo byl učitel učen, jak fungovat uvnitř existujícího systému?

Učitelé by se proto měli stát prostředníky kladení otázek, vidění, porozumění, učení a nezávislého myšlení.

UČENÍ SE ZE LŽÍ

Lidé si často myslí, že lži existují jen proto, aby klamaly.

Zdroj a původ učí lidi překročit toto omezení.

Lži se mohou stát vzdělávacími nástroji, jakmile je mysl připravena klást jim otázky.

Lži odhalují chování.

Lži odhalují závislost.

Lži odhalují pobídky.

Lži odhalují narativy.

Lži odhalují mlčení.

Lži odhalují opakující se vzorce.

Lži odhalují, co se děje, když lidé nejsou učeni, jak klást otázky k tomu, co lži odhalují.

Lidé by se proto měli ptát:

Co tato lež odhaluje?

Jaký mechanismus umožnil této lži pokračovat?

Kdo měl z této lži prospěch?

Kdo tuto lež chránil?

Kdo tuto lež opakoval?

Jaký opakující se vzorec tato lež odhaluje?

Co se může lidstvo z této lži naučit?

Účelem není učit lidi nenávidět lži.

Účelem je učit lidi, aby se z nich učili.

UČENÍ SE Z TOHO, CO JE UKAZOVÁNO

Mnoho lidí reaguje na to, co je jim ukazováno, namísto toho, aby se z toho učili.

Reakce často zastavuje postup.

Lidé se rozčilují.

Lidé se začínají bát.

Lidé si vybírají strany.

Lidé brání postoje.

Lidé útočí na postoje.

Lidé uvíznou uvnitř narativů.

Zdroj a původ učí lidi překročit pouhou reakci.

Lidé by se měli ptát:

Co se z toho lze naučit?

Jaké chování je odhalováno?

Jaký opakující se vzorec je odhalován?

Co to odhaluje o lidstvu?

Co to odhaluje o závislosti?

Co to odhaluje o penězích?

Co to odhaluje o mlčení?

Co to odhaluje o prostředí světa?

Lidé také musí pochopit, že se neučí pouze informace.

Učí se, jak vidět svět.

Postup se stává:

Klást otázky.

Vidět.

Pochopit.

Učit se.

Rozvíjet nezávislé myšlení.

Takto lidé přecházejí od toho, že jsou produkty prostředí světa, k tomu, že se stávají žáky prostředí světa.

VIDITELNÝ ZDROJ VERSUS KONEČNÝ ZDROJ

Jedním z největších omezení lidského kladení otázek je to, že lidé často skončí u prvního viditelného zdroje.

Lidé vidí člověka.

Lidé vidí organizaci.

Lidé vidí vládu.

Lidé vidí veřejného činitele.

Lidé vidí mediální organizaci.

Lidé vidí odborníka.

Lidé vidí online tvůrce.

Lidé pak věří, že zdroj identifikovali.

Zdroj a původ však učí lidi pokračovat v kladení otázek.

Viditelný zdroj nemusí být konečným zdrojem.

Viditelný zdroj může informace uplatňovat.

Viditelný zdroj může informace opakovat.

Viditelný zdroj může informace chránit.

Viditelný zdroj může být závislý na jiném zdroji.

Viditelný zdroj může být sám utvářen prostředím světa.

Viditelný zdroj se může sám stále učit z prostředí světa.

Lidé často skončí u prvního vysvětlení, které dostanou.

První vysvětlení může působit příjemně.

První vysvětlení může působit úplně.

První vysvětlení může působit uspokojivě.

Pocit uspokojení však není totéž jako porozumění.

Lidé by se proto měli ptát:

Je toto skutečný zdroj?

Nebo je to první zdroj, s nímž jsem se setkal?

Kdo stojí za tímto zdrojem?

Kdo tento zdroj ovlivňuje?

Kdo má z tohoto zdroje prospěch?

V jakém prostředí tento zdroj působí?

Jaké mechanismy tento zdroj utvářejí?

Lidé často skončí příliš brzy.

Zdroj a původ učí lidi pokračovat.

MOŽNÉ MOTIVY

Lidé často skončí u zjednodušujících závěrů.

Vláda je špatná.

Média jsou špatná.

Policie je špatná.

Autorita je špatná.

Instituce jsou špatné.

Lidé často emocionálně reagují na to, co je jim ukazováno, namísto zkoumání toho, co se z toho lze naučit.

Zdroj a původ učí lidi překročit jednoduché závěry.

Lidé by se proto měli ptát:

Jaké předpoklady si vytvářím?

Přijímám první vysvětlení?

Jaké motivy jsem dosud nezvážil?

Jaká vysvětlení jsem dosud nezvážil?

Jaké dlouhodobé výsledky jsem dosud nezvážil?

Kladu otázky pouze uvnitř narativu, který mi byl ukázán?

Účelem není uzamknout lidi do nějakého závěru.

Účelem je pomoci lidem nezávisle zkoumat možnosti a učit se z toho, co je jim ukazováno.

PROSTŘEDÍ SVĚTA NEUSTÁLE UČÍ

Lidé často čekají, až je někdo bude učit, přestože již stojí uvnitř největšího existujícího vzdělávacího prostředí.

Prostředí světa neustále učí.

Učí prostřednictvím chování.

Učí prostřednictvím opakování.

Učí prostřednictvím narativů.

Učí prostřednictvím pobídek.

Učí prostřednictvím závislosti.

Učí prostřednictvím autority.

Učí prostřednictvím následků.

Učí prostřednictvím mlčení.

Problém není v tom, že by lekce chyběly.

Problém je v tom, že lidé nedostali strukturovanou vzdělávací cestu založenou na důkazech, aby je viděli a učili se z nich.

Lidé by se proto měli ptát:

Co mě toto učí?

Jaký opakující se vzorec toto odhaluje?

Jaký následek je ukazován?

Jaké chování je odhalováno?

Co se z toho může lidstvo naučit?

LIDSTVO SE UČÍ OD LIDSTVA

Lidstvo je z velké části vyučováno lidstvem.

Samotné lidstvo však nebylo naučeno, jak se učit z prostředí světa.

Lidé dědí informace dříve, než se naučí je nezávisle zkoumat.

Lidé brání informace dříve, než jim porozumějí.

Lidé reagují dříve, než se učí.

Lidé následují dříve, než kladou otázky.

Lidé opakují dříve, než porozumějí.

Lidé skončí u jednoduchých vysvětlení, protože nebyli naučeni strukturovanou cestu pro rozvoj hlubšího kladení otázek.

To neznamená, že lidstvo nemůže pokročit.

Znamená to, že lidstvo potřebuje lepší nástroje pro učení.

NÁSLEDOVÁNÍ, PŘESVĚDČENÍ A DELEGOVÁNÍ MYŠLENÍ

Jedním z největších mechanismů, které opakují prostředí světa, je delegování myšlení.

Lidé jsou učeni následovat, aniž jsou učeni to zpochybňovat.

Lidé jsou učeni, že někteří lidé vědí více než oni.

Lidé jsou učeni důvěřovat titulům.

Lidé jsou učeni důvěřovat autoritě.

Lidé jsou učeni důvěřovat funkcím.

Lidé jsou učeni důvěřovat statusu.

Lidé jsou učeni zapamatovat si to, co se jim říká.

Lidé jsou pak placeni za uplatňování toho, co jim bylo řečeno, že mají následovat.

Mnoho lidí pak dovoluje jiným lidem myslet za ně.

Lidé by se proto měli ptát:

Dovoluji někomu jinému myslet za mě?

Dovoluji někomu jinému klást otázky za mě?

Dovoluji někomu jinému rozhodovat za mě, co je pravda?

Důvěřuji titulům namísto důkazů?

Důvěřuji statusu namísto chování?

Důvěřuji autoritě namísto porozumění?

Lidé také musí pochopit, že opuštění jednoho narativu automaticky nevytváří nezávislé myšlení.

Lidé mohou opustit jednu autoritu a přijmout jinou.

Lidé mohou opustit jednu skupinu a připojit se k jiné.

Lidé mohou opustit jedno vysvětlení a zdědit jiné.

Nezávislé myšlení není změna strany.

Nezávislé myšlení znamená naučit se klást otázky všem stranám.

POKROK LIDSKÉHO VĚDOMÍ

Účel Zdroje a původu je mnohem širší než jen učit lidi, jak klást otázky informacím.

Jde o rozvoj schopnosti lidstva učit se z prostředí světa.

Pokrok lidského vědomí není pouze hromadění většího množství informací.

Jde o to stát se lepšími žáky.

Jde o zvyšování schopnosti lidstva klást otázky.

Zvyšování schopnosti lidstva vidět.

Zvyšování schopnosti lidstva chápat.

Zvyšování schopnosti lidstva učit se.

Zvyšování schopnosti lidstva nezávisle myslet.

Lidé také musí pochopit, že každý je uvnitř prostředí světa.

Nikdo nestojí mimo něj.

Vlády jsou uvnitř něj.

Média jsou uvnitř něj.

Učitelé jsou uvnitř něj.

Policie je uvnitř něj.

Instituce jsou uvnitř něj.

Rodiče jsou uvnitř něj.

Děti jsou uvnitř něj.

Odborníci jsou uvnitř něj.

Autoři jsou uvnitř něj.

Čtenáři jsou uvnitř něj.

Každý je ovlivňuje.

Každý je jím ovlivňován.

Každý se na něm podílí.

Každé rozhodnutí buď pomáhá opakování, nebo pomáhá učení.

Přijímání.

Opakování.

Následování.

Sdílení.

Obhajování.

Setrvávání v mlčení.

Vše má důsledky.

Primitivní postup často vypadá takto:

Následovat.

Reagovat.

Bránit.

Opakovat.

Vybírat si strany.

Pokročilý postup vypadá takto:

Klást otázky.

Vidět.

Pochopit.

Učit se.

Rozvíjet nezávislé myšlení.

Učit se z prostředí světa.

Cílem není nekonečné kladení otázek.

Cílem je porozumění.

Cílem je učení.

Cílem je nezávislé myšlení.

Účelem není pouze zlepšit kladení otázek.

Účelem je zlepšit schopnost lidstva učit se ze samotného prostředí světa.

Takto lidé přecházejí od toho, že jsou produkty prostředí světa, k tomu, že se stávají žáky prostředí světa.

ČÁST 2 - STANDARD DŮKAZŮ

CO STANDARD DŮKAZŮ SKUTEČNĚ ZNAMENÁ

Část 1 stanovila, že lidé se musí učit z prostředí světa namísto toho, aby se pouze stávali jeho produkty.

Zdroj a původ začíná otázkami, odkud pocházejí informace, systémy, příběhy, pravidla, tituly, chování a opakující se vzorce, co je utvářelo, co ukázaly v průběhu času a jaké prostředí světa je vytvořilo.

Část 2 nyní přechází ke Standardu důkazů.

Standard důkazů se ptá, zda důkazy skutečně podporují to, co je tvrzeno, vyučováno, opakováno, chráněno, zaznamenáváno, předkládáno nebo prosazováno.

Standard důkazů existuje proto, že lidé jsou učeni, čemu mají věřit, aniž jsou řádně učeni, co důkaz skutečně je.

Lidem jsou informace ukazovány.

Lidem jsou informace sdělovány.

Lidem jsou informace vyučovány.

Od lidí se očekává, že informace přijmou.

Od lidí se očekává, že informace budou opakovat.

Od lidí se očekává, že budou informace bránit.

Lidé však nejsou učeni, jak řádně zkoumat, zda důkazy podporují to, co se říká.

To vytváří jeden z největších problémů uvnitř prostředí světa.

Informace mohou být předkládány jako pravda dříve, než byly řádně zpochybněny.

Příběhy mohou být opakovány jako pravda dříve, než byly prozkoumány důkazy.

Tituly mohou být považovány za důkaz.

Autorita může být považována za důkaz.

Systémy mohou být považovány za důkaz.

Popularita může být považována za důkaz.

Písemné záznamy mohou být považovány za důkaz.

Opakovaná tvrzení mohou být považována za důkaz.

Strach může být předkládán jako důkaz.

Kontranarativy mohou být považovány za důkaz.

Vygenerovaný, pozměněný, vybraný nebo uměle vytvořený materiál může být předkládán jako důkaz.

Ale nic z toho samo o sobě není důkazem.

Standard důkazů existuje proto, aby zabránil tomu, že nepodložené informace budou přijaty jako pravda.

Standard důkazů učí lidi zpomalit dříve, než dojde k přijetí.

Učí lidi ptát se, co je skutečně ukazováno, co je tvrzeno, co tvrzení podporuje, co chybí, co je v rozporu, co je předkládáno

prostřednictvím strachu nebo emocionálního tlaku a co bylo jednoduše opakováno tak dlouho, až to působí jako pravda.

Standard důkazů nenahrazuje Zdroj a původ.

Staví na něm.

Zdroj a původ se ptá, odkud něco pochází a co to utvářelo.

Standard důkazů se ptá, zda důkazy podporují to, co se na jejich základě tvrdí.

Účelem Standardu důkazů není říkat lidem, čemu mají věřit.

Účelem je učit lidi, jak informace zkoumat dříve, než jim uvěří, zopakují je, budou je bránit nebo podle nich jednat.

CO MUSÍ DŮKAZ DĚLAT

Důkaz není pouze informace, která existuje.

Důkaz musí něco ukazovat.

Důkaz musí podporovat to, co se tvrdí.

Důkaz musí obstát při kladení otázek.

Důkaz musí zůstat otevřen dalšímu zkoumání.

Důkaz musí být propojen s realitou.

Důkaz musí být v souladu s chováním.

Důkaz musí odhalovat rozpor.

Důkaz musí zůstávat konzistentní v čase.

Důkaz musí lidem pomáhat učit se z toho, co je ukazováno.

Důkaz také vítá kladení otázek.

Důkaz nepotřebuje ochranu před kladením otázek.

Důkaz se nebojí zkoumání.

Důkaz se při svém přežití nespoléhá na tituly, autoritu, opakování, strach, status ani emocionální tlak.

Kladení otázek posiluje důkazy.

Kladení otázek zlepšuje porozumění.

Kladení otázek odhaluje slabost.

Kladení otázek odhaluje rozpor.

Kladení otázek odhaluje to, co chybí.

Kladení otázek odhaluje to, co není podloženo.

Kladení otázek pomáhá lidem učit se.

Nepodložené informace se často brání kladení otázek, protože kladení otázek ohrožuje to, co nelze řádně podložit.

Standard důkazů proto učí lidi, že kladení otázek není nepřítelem pravdy.

Kladení otázek je jednou z cest k pravdě.

INFORMACE NEJSOU DŮKAZ

Informace nejsou automaticky důkazem.

Tvrzení není automaticky důkazem.

Titul není automaticky důkazem.

Role není automaticky důkazem.

Systém není automaticky důkazem.

Opakovaný příběh není automaticky důkazem.

Písemný příběh není automaticky důkazem.

Zděděné přesvědčení není automaticky důkazem.

Chráněný narativ není automaticky důkazem.

Člověk placený za opakování informací není automaticky důkazem.

To, že systém říká, že něco je pravda, není automaticky důkazem.

Strach spojený s informací není automaticky důkazem.

Kontranarativ stojící proti jinému narativu není automaticky důkazem.

Informace vygenerované umělou inteligencí, pozměněné, shrnuté, vybrané nebo předložené nejsou automaticky důkazem.

Lidé se musí ptát:

Co se tvrdí?

Jaké důkazy to podporují?

Odkud důkazy pocházejí?

Lze důkazy zkoumat?

Lze důkazům klást otázky?

Podporují důkazy tvrzení?

Podporuje chování toto tvrzení?

Podporuje konzistentnost toto tvrzení?

Jaké důkazy chybí?

Jaké důkazy byly skryty?

Jaké důkazy tvrzení odporují?

Co bylo přijato bez důkazů?

Byl tento důkaz vytvořen, pozměněn, vybrán, shrnut, přeformulován nebo předložen způsobem, který by mohl klamat?

To je důležité, protože lidé mohou být učeni přijímat informace, aniž se kdy naučí, zda jsou řádně podloženy.

Mohou si zapamatovat nepodložené informace.

Mohou opakovat nepodložené informace.

Mohou bránit nepodložené informace.

Mohou předat nepodložené informace další generaci.

Prostředí světa se pak opakuje prostřednictvím informací, které byly přijaty dříve, než byly řádně prozkoumány.

OPAKOVANÉ PŘÍBĚHY SE STÁVAJÍ PRAVDOU

Jedním z největších selhání lidského učení je to, že lidé mohou zaměnit opakování za pravdu.

Příběh může být vytvořen.

Titul mu může dát autoritu.

Systém mu může dát dosah.

Peníze mohou lidem dát důvod jej opakovat.

Čas mu může dát známost.

Písemné záznamy mu mohou dát zdání trvalosti.

Dostatečný počet lidí, kteří jej opakují, mu může dát sociální důkaz.

Budoucí generace jej pak mohou zdědit jako pravdu.

Opakování však není důkaz.

Opakovaný příběh není důkaz.

Písemný příběh není důkaz.

Zděděný příběh není důkaz.

Chráněný příběh není důkaz.

Příběh podpořený tituly, systémy, penězi, dosahem, strachem, statusem a časem stále není důkazem, pokud jej nelze řádně zkoumat a podložit.

Lidé by se proto měli ptát:

Kdo tento příběh vytvořil?

Kdo mu dal autoritu?

Kdo jej opakoval?

Kdo měl prospěch z toho, že mu lidé věřili?

Kdo byl placen za jeho udržování?

Kdo jej chránil před kladením otázek?

Jaké důkazy jej podporují?

Jaké důkazy mu odporují?

Co se stane, když je zpochybněn?

Je toto důkaz?

Nebo je to zděděné přesvědčení?

Bez Standardu důkazů mohou být opakované příběhy přijaty jako pravda jednoduše proto, že je dostatek lidí opakuje, píše o nich, chrání je nebo je předává dál.

TITULY, AUTORITA A PLACENÉ ROLE NEJSOU DŮKAZ

Lidé jsou často učeni věřit titulům.

Jsou učeni věřit autoritě.

Jsou učeni věřit oficiálním rolím.

Jsou učeni věřit systémům.

Jsou učeni věřit lidem, kteří jsou placeni za to, aby mluvili, prosazovali, učili, předkládali nebo opakovali informace.

Titul však není důkaz.

Autorita není důkaz.

Placená role není důkaz.

Oficiální funkce není důkaz.

Lidé by se proto měli ptát:

Jaké důkazy podporují tento titul?

Jaké důkazy podporují tuto autoritu?

Jaké důkazy podporují tuto roli?

Jaké důkazy podporují to, co tento člověk říká?

Jaké důkazy podporují to, co tento systém tvrdí?

Kdo má prospěch, pokud se tomu věří?

Kdo má prospěch, pokud to není zpochybňováno?

Kdo je placen za to, aby to opakoval?

Kdo je placen za to, aby to prosazoval?

Kdo je placen za to, aby to chránil?

Co se stane, když jsou požadovány důkazy?

Nejde o automatické odmítání každého titulu, role, systému nebo autority.

Jde o to nezaměňovat je za důkaz.

Standard důkazů učí lidi, že autorita musí být stále zkoumána.

Tituly musí být stále zkoumány.

Systémy musí být stále zkoumány.

Placené role musí být stále zkoumány.

Stejný standard musí být používán všude.

SYSTÉMY, ZDROJ A DŮKAZY

Existence systému není důkazem, že systém byl vytvořen z pravdy.

To se přímo propojuje se Zdrojem a původem.

Zdroj a původ se ptá:

Odkud tento systém pochází?

Kdo jej vytvořil?

Co jej utvářelo?

Jaké chování v průběhu času ukázal?

Co chrání?

Co opakuje?

Co skrývá?

Co umožňuje?

Standard důkazů se pak ptá:

Jaké důkazy podporují tvrzení systému?

Jaké důkazy jim odporují?

Jaké důkazy chybí?

Jaké důkazy jsou předloženy po zpochybnění?

Ukazují důkazy pravdu?

Nebo ukazují pouze autoritu, vyhovění, opakování a ochranu?

Lidé často věří, že protože něco existuje, muselo to být vytvořeno z pravdy.

To musí být zpochybněno.

Pokud byly systémy vytvořeny, udržovány nebo chráněny lidmi, kteří nejednali z pravdy, pak informace, tituly, pravidla, záznamy, autorita a narativy vytvářené těmito systémy nelze jednoduše přijmout jako pravdu jen proto, že existují.

To, že je systém starý, není důkazem pravdy.

To, že je systém mocný, není důkazem pravdy.

To, že je systém oficiální, není důkazem pravdy.

To, že se systém opakuje napříč generacemi, není důkazem pravdy.

To, že je systém chráněn penězi, statusem, autoritou, strachem nebo silou, není důkazem pravdy.

Lidé by se proto měli ptát:

Jaké důkazy jej podporují?

Jaké důkazy mu odporují?

Jaké důkazy chybí?

Jaké důkazy byly ignorovány?

Jaké chování systém ukazuje?

Co systém dělá, když je zpochybněn?

Odpovídá?

Napravuje?

Vyhýbá se?

Chrání sám sebe?

Vytváří pravdu?

Nebo vytváří vyhovění?

Právě zde se Standard důkazů přímo propojuje s prostředím světa.

Důkaz se nevztahuje jen na tvrzení.

Vztahuje se na systémy.

Vztahuje se na pravidla.

Vztahuje se na autoritu.

Vztahuje se na tituly.

Vztahuje se na chování.

Vztahuje se na narativy.

Vztahuje se na opakující se vzorce.

Vztahuje se na prezentaci založenou na strachu.

Vztahuje se na kontranarativy.

Vztahuje se na vygenerovaný, pozměněný, vybraný nebo uměle vytvořený materiál.

Proto je Standard důkazů jednou z chybějících cest ve vzdělávání.

Bez něj mohou být lidé učeni fungovat uvnitř systémů, aniž jsou kdy učeni klást si otázku, zda jsou tyto systémy podpořeny pravdou, důkazy, konzistentností a chováním.

Standard důkazů existuje proto, aby zabránil tomu, že nepodložené informace budou přijaty jako pravda.

Pomáhá lidem začít přecházet od přijímání ke zkoumání.

Pomáhá lidem přecházet od přesvědčení k porozumění.

Pomáhá lidem přecházet od toho, že jsou produkty opakovaných informací, k tomu, že se stávají žáky prostředí světa.

DŮKAZY V PRŮBĚHU ČASU

První část této sekce vysvětlila, že informace, tituly, autorita, placené role, systémy, písemné záznamy, opakované příběhy, zděděná přesvědčení, prezentace založená na strachu, kontranarativy a vygenerovaný, pozměněný, vybraný nebo uměle vytvořený materiál nejsou automaticky důkazem.

Také vysvětlila, že důkazy vítají kladení otázek.

Tato část nyní přechází k tomu, jak musí být důkazy zkoumány v průběhu času.

Standard důkazů nezkoumá pouze jeden okamžik.

Zkoumá to, co se ukazuje v průběhu času.

Jediné tvrzení může být zavádějící.

Jediný záznam může být neúplný.

Jediné vysvětlení může být selektivní.

Jediná odpověď může obcházet širší vzorec.

Opožděné tvrzení může být použito k nahrazení toho, co bylo ukázáno v reálném čase.

Proto musí být důkazy zkoumány napříč časem.

Lidé by se měli ptát:

Co bylo ukazováno v průběhu času?

Kdy to bylo ukázáno?

Bylo to ukázáno v reálném čase?

Bylo to zaznamenáno po události?

Bylo to vysvětleno později?

Odpovídá pozdější vysvětlení důkazům z reálného času?

Zůstaly důkazy konzistentní?

Zůstalo chování konzistentní?

Změnil se příběh?

Změnilo se vysvětlení?

Zopakoval se stejný vzorec?

Objevil se rozpor?

Byly důkazy přidány?

Byly důkazy odstraněny?

Byly důkazy ignorovány?

Co se stalo po zpochybnění?

Nesmí být nikdy dovoleno, aby opožděná vysvětlení měla přednost před důkazy z reálného času ukázanými v posloupnosti.

To je důležité, protože pravda by neměla záviset na jednom izolovaném okamžiku, když delší vzorec ukazuje něco jiného.

Důkazy v průběhu času pomáhají lidem vidět vzorce.

Pomáhají lidem vidět rozpor.

Pomáhají lidem vidět, co je chráněno.

Pomáhají lidem vidět, čemu se lidé vyhýbají.

Pomáhají lidem vidět, zda jsou slova, chování, záznamy, časování a výsledky v souladu.

Standard důkazů proto učí lidi zkoumat důkazy jako součást posloupnosti, nikoli jako odpojené kusy informací.

CHOVÁNÍ JAKO DŮKAZ

Slova nestačí.

To, co lidé říkají, musí být porovnáváno s tím, co lidé dělají.

Chování může odhalit to, co tvrzení skrývají.

Chování může odhalit to, co tituly chrání.

Chování může odhalit to, čemu se systémy vyhýbají.

Chování může odhalit to, co utvářejí peníze, závislost, strach, postavení, pověst nebo pobídka.

Člověk může říkat, že jedná z pravdy.

Systém může říkat, že jedná ze spravedlnosti.

Instituce může říkat, že jedná z péče.

Placená role může říkat, že jedná z povinnosti.

Titul může říkat, že jedná z autority.

Standard důkazů se však ptá, zda chování podporuje to, co se tvrdí.

Lidé by se měli ptát:

Odpovídá chování slovům?

Odpovídá jednání tvrzení?

Odpovídá systém, když je zpochybněn?

Napraví autorita věc, když jsou jí ukázány důkazy?

Chrání placená role pravdu?

Nebo chrání postavení, systém, peníze, pověst či narativ?

Odporuje mlčení tvrzení?

Odporuje vyhýbání se tvrzení?

Odporuje prodlení tvrzení?

Odporuje odstranění, blokování, odmítnutí nebo trest tvrzení?

Chování v průběhu času se může stát jednou z nejjasnějších cest důkazů, protože chování ukazuje, co lidé a systémy skutečně dělají, nejen to, co říkají, že dělají.

Pokud se slova a chování oddělí, Standard důkazů musí k tomuto oddělení klást otázky.

Pokud tvrzení říká jednu věc, ale chování opakovaně ukazuje jinou, musí být chování prozkoumáno.

DŮKAZY PO ZPOCHYBNĚNÍ

Standard důkazů musí také zkoumat, co se děje poté, co jsou informace zpochybněny.

Mnohá tvrzení působí silně, dokud nejsou vyžádány důkazy.

Mnohé systémy působí pravdivě, dokud nejsou vyzvány k odpovědi.

Mnohé tituly působí důvěryhodně, dokud nejsou jejich tvrzení prozkoumána.

Mnohé narativy působí stabilně, dokud nejsou ukázány rozpory.

Zpochybnění odhaluje standardy důkazů.

Důkazy vítají kladení otázek, protože kladení otázek posiluje to, co je pravdivé, a odhaluje to, co je slabé, co chybí, co je v rozporu nebo co není podloženo.

Nepodložené informace se často brání kladení otázek, protože kladení otázek ohrožuje to, co nelze řádně podložit.

Lidé by se měli ptát:

Co se stane, když jsou vyžádány důkazy?

Jsou důkazy poskytnuty?

Je otázka zodpovězena?

Je problém napraven?

Je rozpor řešen?

Jsou důkazy ignorovány?

Je člověk, který se ptá, napaden?

Je použito mlčení?

Je místo důkazů použita autorita?

Je místo pravdy použit proces?

Je problém odkládán, dokud lidé nepřestanou klást otázky?

Je chráněn systém namísto toho, aby byly prozkoumány důkazy?

Na tom, co se děje po zpochybnění, záleží, protože reakce se stává důkazem.

Odpověď se může stát důkazem.

Náprava se může stát důkazem.

Odmítnutí odpovědět se může stát důkazem.

Vyhýbání se může stát důkazem.

Mlčení se může stát důkazem.

Rozpor se může stát důkazem.

Ochrana se může stát důkazem.

Opakované neodpovídání se může stát důkazem.

Standard důkazů učí lidi zkoumat nejen původní tvrzení, ale také chování, které následuje, když je tvrzení zpochybněno.

DŮKAZY, ČASOVÁ OSA A REAKCE

Standard důkazů také vyžaduje, aby lidé sledovali důkazy prostřednictvím časové osy a reakce.

Důkazy by neměly být oddělovány od toho, kdy byly ukázány, odkud pocházejí, kdo je viděl, kdo je obdržel, kdo je mohl zpochybnit a co se stalo potom.

Lidé by se měli ptát:

Kdy to bylo ukázáno?

Kde to bylo ukázáno?

Kdo to vytvořil?

Kdo to obdržel?

Kdo to viděl?

Kdo byl vyzván?

Kdo měl možnost odpovědět?

Kdo měl možnost napravit?

Kdo měl možnost vyvrátit?

Kdo zůstal mlčet?

Co se stalo potom?

Jaké chování následovalo?

Jaký vzorec pokračoval?

To je důležité, protože důkazy mohou být oslabeny, když jsou odděleny od své časové osy.

Důkazy mohou být také oslabeny, když lidé ignorují, kdo je viděl, kdo je obdržel, kdo měl možnost odpovědět a co se stalo potom.

Důkazy z reálného času jsou důležité, protože ukazují, co bylo v daném okamžiku umístěno, ukázáno, zaznamenáno, zpochybněno nebo zviditelněno.

Opožděná vysvětlení musí být zpochybňována ve vztahu k tomu, co bylo ukázáno v reálném čase.

Lidé by se měli ptát:

Odpovídá pozdější vysvětlení důkazům z reálného času?

Přepisuje pozdější tvrzení to, co bylo ukázáno?

Obchází pozdější záznam to, co bylo zpochybněno?

Odstraňuje pozdější vysvětlení kontext?

Podporuje časová osa tvrzení?

Podporuje chování po zviditelnění toto tvrzení, nebo mu odporuje?

Skutečný standard důkazů se neptá jen na to, zda něco existuje.

Ptá se, jak to existuje uvnitř širšího záznamu.

Ptá se, co důkazy ukazují, když jsou seřazeny.

Ptá se, zda časová osa podporuje tvrzení.

Ptá se, zda chování po zviditelnění tvrzení podporuje, nebo mu odporuje.

Takto se lidé začínají učit z důkazů namísto pouhého shromažďování informací.

VIDĚNÉ, SKRYTÉ, CHYBĚJÍCÍ A TO, CO JE V ROZPORU

Standard důkazů musí lidi učit porovnávat to, co je ukázáno, s tím, co ukázáno není.

Lidé jsou často vedeni důkazy, které jsou před ně položeny.

Ale to, co chybí, může být stejně důležité.

To, co je skryto, může být stejně důležité.

To, co je v rozporu, může být stejně důležité.

To, co je chráněno před kladením otázek, může být stejně důležité.

Lidé by se měli ptát:

Co je ukázáno?

Co není ukázáno?

Co chybí?

Co je skryto?

Co není podloženo?

Co je v rozporu?

Co je chráněno?

Čemu se lidé vyhýbají?

Co bylo odstraněno?

Na co nebylo odpovězeno?

To je důležité, protože lidé mohou být vedeni vybranými důkazy.

Může jim být ukázána jedna část obrazu, zatímco zbytek je skrytý.

Může jim být ukázáno tvrzení, zatímco chování mu odporuje.

Může jim být ukázán záznam, zatímco časová osa je ignorována.

Může jim být ukázána autorita, zatímco důkazy chybějí.

Může jim být ukázána sebejistota, zatímco podpora chybí.

Standard důkazů pomáhá lidem vidět za hranici vybrané prezentace.

Pomáhá lidem porovnávat to, co je ukázáno, s tím, co chybí, je skryté, je v rozporu, je obcházené nebo chráněné.

PREZENTACE DŮKAZŮ, STRACH A POSLUŠNOST

Standard důkazů musí také zpochybňovat způsob, jakým jsou důkazy prezentovány.

Čím mocnější je mechanismus, který důkazy předkládá, tím důležitější je zpochybňovat samotné důkazy.

Lidem může být ukazován strach a mohou být vedeni k tomu, aby samotné prostředí strachu považovali za důkaz.

Strach může vytvářet naléhavost.

Strach může vytvářet poslušnost.

Strach může zastavit kladení otázek.

Strach může přimět lidi přijmout slabé, neúplné, vybrané nebo nepodložené důkazy dříve, než je řádně prozkoumají.

Strach může přimět lidi následovat tituly, systémy, placené role, oficiální prohlášení, opakovaná varování a veřejný tlak, aniž se zeptají, zda důkazy podporují to, co se tvrdí.

Strach však není důkaz.

Naléhavost není důkaz.

Oficiální tlak není důkaz.

Opakovaná varování nejsou důkaz.

Placené vyhovění není důkaz.

Masové opakování není důkaz.

Standard důkazů se musí ptát, zda jsou lidem ukazovány důkazy, nebo zda je jim ukazován strach navržený tak, aby je přiměl přijímat bez důkazů.

Lidé by se měli ptát:

Jaké důkazy jsou ukazovány?

Jak jsou prezentovány?

Jaký strach je s nimi spojován?

Jaká reakce je vytvářena?

Jaké důkazy chybějí?

Jaké důkazy jsou v rozporu?

Jaké důkazy jsou chráněny před kladením otázek?

Je lidem pomáháno porozumět?

Nebo jsou lidé tlačeni k vyhovění?

To se překrývá s Emocionálním vlivem, Narativem versus realitou a Psychologickým dopadem, ale patří to sem, protože Standard důkazů musí klást otázku, zda je strach používán jako náhrada za důkaz.

KONTRANARATIV A STANDARD DŮKAZŮ

Standard důkazů musí zpochybňovat také kontranarativy.

Lidé mohou vidět jeden falešný narativ, odmítnout ho a poté přijmout kontranarativ, protože se zdá být v opozici vůči prvnímu.

Odpor však není důkaz.

Kontranarativ může být stále vytvořen.

Kontranarativ může být stále financován.

Kontranarativ může stále dostávat dosah.

Kontranarativ může být stále ovládán.

Kontranarativ může stále vést lidi k víře bez důkazů.

Lidé mohou uniknout z jednoho vytvořeného příběhu a okamžitě vstoupit do jiného vytvořeného příběhu.

Standard důkazů proto musí zpochybňovat jak narativ, tak kontranarativ.

Lidé by se měli ptát:

Jaké důkazy podporují kontranarativ?

Odkud pochází?

Kdo mu dal dosah?

Kdo má prospěch z toho, že mu lidé věří?

Pomáhá lidem zkoumat důkazy?

Nebo pouze přesouvá lidi z jednoho přesvědčení do jiného?

Zpochybňuje Zdroj a původ?

Zpochybňuje Standard důkazů?

Zpochybňuje Pobídku a zisk?

Používá stejný standard všude?

Standard důkazů nesmí lidem dovolit nahradit jedno nepodložené přesvědčení jiným nepodloženým přesvědčením.

Cesta nevede od jednoho narativu k jinému narativu.

Cesta vede od nepodloženého přesvědčení ke kladení otázek založenému na důkazech, vidění, porozumění, učení a nezávislému myšlení.

UMĚLÁ INTELIGENCE, UMĚLE VYROBENÉ DŮKAZY A HISTORIE ZDROJE

Standard důkazů musí lidi také připravit na zpochybňování důkazů, které lze vygenerovat, pozměnit, shrnout, vybrat, přeformulovat nebo uměle vyrobit.

Čím přesvědčivější se uměle vyrobené důkazy stávají, tím důležitější je Zdroj a původ.

Umělá inteligence může způsobit, že falešné důkazy vypadají skutečně.

Umělá inteligence může způsobit, že falešné příběhy vypadají podloženě.

Umělá inteligence může způsobit, že falešné obrazy, hlasy, dokumenty, shrnutí a vysvětlení působí důvěryhodně.

Umělá inteligence může být také použita ke skrývání, přeformulování, shrnování, vybírání nebo zkreslování důkazů.

Informace vygenerované nebo prezentované umělou inteligencí proto nesmí být bez zkoumání považovány za důkaz.

To se přímo vrací ke Zdroji a původu.

Zdroj a původ se ptá:

Odkud tento důkaz pochází?

Kdy poprvé existoval?

Kdo jej vytvořil?

Jakou má historii?

Byl viditelný dříve, než existovaly nástroje, které jej dokázaly vygenerovat, pozměnit nebo uměle vyrobit?

Standard důkazů se pak ptá:

Lze tuto historii zkoumat?

Podporuje ji časová osa?

Lze zkontrolovat původní zdroj?

Lze důkaz oddělit od vygenerovaného, pozměněného, shrnutého nebo přeformulovaného materiálu?

Důkaz s jasnou historií z doby před manipulací pomocí umělé inteligence se liší od důkazu, který se objevuje až poté, co existují nástroje schopné jej vygenerovat, pozměnit nebo uměle vyrobit.

Lidé by se měli ptát:

Co tento důkaz vytvořilo?

Byl vygenerován?

Byl pozměněn?

Byl shrnut?

Byl vybrán?

Byl vytržen z kontextu?

Lze prozkoumat originál?

Lze zkontrolovat zdroj?

Lze zkontrolovat časovou osu?

Podporuje jej chování?

Podporuje jej širší záznam důkazů?

Standard důkazů musí lidem pomáhat klást si otázku, zda vidí důkaz, nebo uměle vytvořenou prezentaci, která jako důkaz pouze vypadá.

STANDARD DŮKAZŮ A POKROK LIDSTVA

Standard důkazů není pouze o dokazování nebo vyvracení jednotlivých tvrzení.

Je součástí Chybějící cesty k pokroku lidstva.

Standard důkazů není pouze o zpochybňování důkazů.

Jde o to zabránit lidstvu zaměňovat prezentaci za pravdu.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud je prezentace zaměňována za pravdu, strach za důkaz, autorita za pravdu, opakované příběhy za důkaz a nepodložené informace jsou děděny budoucími generacemi.

Standard důkazů existuje proto, aby zabránil opakování této cesty.

Pomáhá chránit cestu k porozumění.

Učí lidi zpomalit před přijetím.

Učí lidi zkoumat to, co je ukázáno.

Učí lidi všímat si toho, co chybí.

Učí lidi porovnávat slova s chováním.

Učí lidi sledovat důkazy v čase.

Učí lidi zpochybňovat reakci po výzvě.

Učí lidi zpochybňovat prezentaci založenou na strachu.

Učí lidi zpochybňovat kontranarativy.

Učí lidi zpochybňovat uměle vytvořené nebo pozměněné důkazy.

Učí lidi používat stejný standard všude.

Takto Standard důkazů navazuje na Zdroj a původ.

Zdroj a původ pomáhá lidem klást otázky k tomu, odkud pocházejí informace, systémy, příběhy, tituly, chování a opakující se vzorce.

Standard důkazů pak lidem pomáhá ověřovat, zda důkazy podporují to, co je tvrzeno, ukazováno, opakováno, chráněno, zpochybňováno, skrýváno nebo co je v rozporu.

Takto lidé přecházejí od přesvědčení ke zkoumání.

Takto lidé přecházejí od zkoumání k vidění.

Takto lidé přecházejí od vidění k porozumění.

Takto lidé přecházejí od porozumění k učení.

Takto lidé přecházejí od učení k nezávislému myšlení.

Takto lidé přecházejí od toho, že jsou produkty nepodložených informací, k tomu, že se stávají žáky prostředí světa.

Standard důkazů je důležitý, protože účelem není pouze zpochybňovat důkazy.

Účelem je zlepšit schopnost lidstva učit se z důkazů ukázaných v samotném prostředí světa.

Bez Standardu důkazů mohou lidé dědit nepodložené informace a opakovat je jako pravdu.

Se Standardem důkazů mohou lidé začít vidět, co je podloženo, co chybí, co je v rozporu, co je chráněno, co je uměle vytvořeno, co je založeno na strachu a co musí být dále zpochybňováno.

Proto Standard důkazů patří do Chybějící cesty k pokroku lidstva.

ČÁST 3 - POBÍDKA A ZISK

CO POBÍDKA A ZISK SKUTEČNĚ ZNAMENÁ

Část 1 stanovila, že lidé se musí učit z prostředí světa namísto toho, aby se pouze stávali jeho produkty.

Část 2 stanovila, že lidé musí zkoumat, zda důkazy podporují to, co je tvrzeno, opakováno, chráněno, prezentováno nebo prosazováno.

Část 3 nyní přechází k Pobídce a zisku.

Pobídka a zisk existuje proto, že lidé nemohou správně porozumět lidskému chování, dokud neporozumějí tomu, jaké chování je odměňováno a chráněno, na jakém chování se spoléhá nebo o jaké chování se lidé bojí přijít.

Lidé jsou často učeni dívat se na činy.

Nejsou učeni klást otázky k tomu, co tyto činy pohání.

Lidé jsou často učeni dívat se na výsledky.

Nejsou učeni klást otázky k pobídkám, které tyto výsledky vytvářejí.

Lidé jsou učeni důvěřovat systémům.

Nejsou učeni klást otázky k tomu, co tyto systémy získávají tím, že pokračují.

Lidé jsou často učeni soudit jednotlivce.

Nejsou učeni klást otázky k mechanismům, které jednotlivce utvářejí.

Pobídka a zisk učí lidi ptát se:

Kdo získává?

Kdo má prospěch?

Kdo je na tom závislý?

Kdo to chrání?

Kdo se bojí, že o to přijde?

Kdo je za to odměňován?

Kdo je za to placen?

Kdo přispívá k tomu, že to pokračuje?

Lidé nežijí pouze uvnitř prostředí světa.

Prostřednictvím chování utvářeného pobídkami jej pomáhají znovu vytvářet.

To je jeden z největších důvodů, proč lidstvo opakuje stejný svět.

Lidé nevytvářejí opakovaně stejný svět proto, že jsou zlí.

Opakovaně vytvářejí stejný svět proto, že pobídky je opakovaně odměňují za jeho znovuvytváření.

Lidstvo často znovu vytváří stejný svět, aniž plně chápe, k čemu samo přispívá.

To je jeden z největších důvodů, proč opakující se světové problémy pokračují.

PENÍZE, ZÁVISLOST A PROSTŘEDÍ SVĚTA

Peníze jsou jedním z největších mechanismů utvářejících lidské chování.

Peníze mohou vytvářet závislost.

Závislost může vytvářet vyhovění.

Vyhovění může vytvářet mlčení.

Mlčení může chránit systémy.

Systémy mohou pokračovat, protože jsou na nich lidé závislí.

Lidé jsou často učeni přemýšlet o penězích pouze jako o platbě.

Peníze však také utvářejí chování.

Peníze mohou ovlivňovat to, co lidé říkají.

Peníze mohou ovlivňovat to, co lidé neříkají.

Peníze mohou ovlivňovat to, co lidé opakují.

Peníze mohou ovlivňovat to, co lidé chrání.

Peníze mohou ovlivňovat to, čemu se lidé při kladení otázek vyhýbají.

Peníze mohou ovlivňovat to, co lidé prosazují.

Peníze mohou ovlivňovat to, čemu lidé dovolují pokračovat.

Peníze mohou ovlivňovat to, co lidé normalizují.

Lidé by se měli ptát:

Kdo je placen?

Kdo jim platí?

Co mají za peníze dělat?

Co mají za peníze nezpochybňovat?

Co mají za peníze opakovat?

Co mají za peníze prosazovat?

Co mají za peníze chránit?

Co se stane, když to zpochybní?

Co se stane, když to odhalí?

Peníze nemusí ovládat každou myšlenku.

Závislost může stačit.

Lidé se mohou stát produkty pobídek, aniž si to kdy plně uvědomí.

LIDSKÉ ODMĚNY, PŘINÁLEŽITOST A ZAPADNUTÍ

Lidé nejsou ovlivňováni pouze penězi.

Mohou být ovlivňováni také tímto:

Přijetím.

Popularitou.

Uznáním.

Pozorností.

Statusem.

Schválením.

Pocitem sounáležitosti.

Pohodlím.

Bezpečím.

Vyhýbáním se kritice.

Vyhýbáním se odmítnutí.

Vyhýbáním se vyloučení.

Lidé se často neptají:

„Je to pravda?“

Místo toho se mohou ptát:

„Co dělají ostatní lidé?“

„Budou mě lidé schvalovat?“

„Budu stále někam patřit, pokud nebudu souhlasit?“

Strach z toho stát sám může být silnější než touha porozumět.

Lidé mohou měnit své chování, aby získali schválení, vyhnuli se vyloučení, udrželi si sounáležitost a zapadli do prostředí, na nichž se domnívají, že jsou závislí.

Lidé mohou postupně dovolit, aby se sounáležitost stala důležitější než porozumění.

Lidé by se měli ptát:

Následuji pravdu?

Nebo následuji lidi?

Myslím nezávisle?

Nebo se snažím zapadnout?

Kdo má prospěch, když lidé přestanou myslet nezávisle?

Jaké chování je kopírováno?

Jaké chování je normalizováno?

LIDÉ KOPÍRUJÍ LIDI

Lidé často dědí chování od jiných lidí.

Lidé kopírují:

Jazyk.

Názory.

Trendy.

Životní styly.

Vzhled.

Postoje.

Návyky.

Sociální chování.

Chování online.

Ne nutně proto, že jim nezávisle rozumějí, ale proto, že působí normálně, populárně, úspěšně nebo přijímaně.

Opakované chování se může normalizovat jednoduše proto, že jej dělá dostatečný počet lidí.

Zapadnutí se může stát normou.

Normalizace se může stát opakováním.

Opakování se může stát zděděným chováním.

Zděděné chování se může stát přijímanou realitou.

Čím déle se chování opakuje, tím neviditelnějším se může stát mechanismus, který za ním stojí.

Lidé mohou přestat klást otázky, protože samotné opakování může vytvářet zdání pravdy.

POVRCHNÍ PROSTŘEDÍ

Moderní prostředí mohou lidi povzbuzovat, aby upřednostňovali vzhled před porozuměním.

Lidé se mohou zabývat tímto:

Jak vypadají.

Jak působí online.

Jak úspěšně působí.

Jak šťastně působí.

Jak populárně působí.

Co si o nich myslí ostatní.

Lidé mohou prezentovat idealizované verze sebe samých a zároveň skrývat realitu.

Falešné úsměvy mohou nahradit skutečnou pohodu.

Předváděný úspěch může nahradit pravdu.

Online identita může nahradit autentičnost.

Obraz může být důležitější než porozumění.

Lidé mohou působit propojeně, zatímco se cítí izolovaně.

Lidé mohou působit šťastně, zatímco se cítí nešťastně.

Lidé mohou působit úspěšně, zatímco v soukromí zápasí s problémy.

Když se vzhled stane důležitějším než pravda, mohou vznikat povrchní prostředí.

POPULARITA, STATUS A POROVNÁVÁNÍ

Lidé se mohou poměřovat s ostatními.

Více peněz.

Více majetku.

Více sledujících.

Vyšší status.

Více pozornosti.

Více uznání.

To může vytvářet nekonečné cykly porovnávání bez porozumění.

Popularita není důkaz.

Pozornost není důkaz.

Sledující nejsou důkaz.

Status není důkaz.

To, že je něco široce viditelné, z toho automaticky nedělá pravdu.

Lidé mohou zaměňovat viditelnost za pravdu, popularitu za správnost a vliv za důvěryhodnost.

STRACH, MLČENÍ A SOUNÁLEŽITOST

Lidé se mohou vyhýbat kladení otázek, protože kladení otázek může ohrozit sounáležitost.

Lidé se mohou bát:

Kritiky.

Posměchu.

Odmítnutí.

Vyloučení.

Ztrapnění.

Izolace.

Ztráty příležitostí.

Toho, že budou stát sami.

Strach může podporovat mlčení.

Mlčení může chránit opakování.

Opakování se může normalizovat.

Normalizované chování mohou zdědit budoucí generace.

Cyklus může pokračovat, aniž lidé plně chápou, k čemu přispívají.

Lidé také musí pochopit, že pobídky mohou být silnější než pravda.

Lidé mohou vědět, že něco by mělo být zpochybněno, a přesto pokračovat, protože pobídky toto chování chrání.

VZDĚLÁVÁNÍ, UČITELÉ A OPAKOVÁNÍ SVĚTA

Vzdělávání je jedním z nejjasnějších příkladů Pobídky a zisku.

Učitelé jsou často produkty stejného vzdělávacího systému, uvnitř něhož byli vyučováni.

Byli uvnitř něj vzděláváni.

Byli uvnitř něj školeni.

Jsou uvnitř něj placeni.

Jsou uvnitř něj hodnoceni.

Jsou uvnitř něj umisťováni do rolí.

Očekává se od nich, že uvnitř něj budou učit.

Očekává se od nich, že uvnitř něj budou předávat informace.

Očekává se od nich, že uvnitř něj budou informace hodnotit.

Nejsou však učeni vyučovat děti strukturovanou cestu založenou na důkazech pro kladení otázek samotnému prostředí světa.

Nejde o útok na učitele.

Jde o pochopení systému.

Učitelé se mohou stát přispěvateli k opakování stejného světa, protože působí uvnitř stejného prostředí řízeného pobídkami.

Vzdělávání může opakovaně znovu vytvářet stejný svět, aniž to kdy zamýšlí.

Lidé by se měli ptát:

Co vzdělávání odměňuje?

Co vzdělávání opakuje?

Co vzdělávání chrání?

Čemu se vzdělávání vyhýbá?

Co vzdělávání nedokáže učit?

Co se stane, pokud se vzdělávání změní?

Co se stane, pokud se děti naučí klást otázky k samotnému prostředí světa?

PROČ NA POBÍDCE A ZISKU ZÁLEŽÍ

Na Pobídce a zisku záleží, protože lidé nemohou správně pochopit, proč lidstvo opakuje stejný svět, dokud nepochopí, co toto opakování odměňuje.

Zdroj a původ se ptá, odkud něco pochází a co to utvářelo.

Standard důkazů se ptá, zda důkazy podporují to, co se tvrdí.

Pobídka a zisk se ptá:

Kdo má prospěch?

Kdo je závislý?

Kdo chrání?

Kdo ztrácí?

Jaké chování tato pobídka vytváří?

Jaké prostředí světa toto chování pomáhá znovu vytvářet?

Takto lidé začínají vidět mechanismy působící pod povrchem prostředí světa.

Takto lidé přecházejí od přesvědčení ke zkoumání.

Takto lidé přecházejí od zkoumání k vidění.

Takto lidé přecházejí od vidění k porozumění.

Takto lidé přecházejí od porozumění k učení.

Takto lidé přecházejí od učení k nezávislému myšlení.

Lidstvo nemůže pokročit, pokud lidé pokračují v tom, co dělali lidé před nimi, aniž chápou, k čemu přispívají.

Takto lidé přecházejí od toho, že jsou produkty systémů řízených pobídkami, k tomu, že se stávají žáky prostředí světa.

POBÍDKA A ZISK

POBÍDKA V PRŮBĚHU ČASU

První část této sekce vysvětlila, že lidé nežijí pouze uvnitř prostředí světa.

Prostřednictvím chování utvářeného pobídkami jej pomáhají znovu vytvářet.

Tato část nyní přechází k tomu, jak pobídky pokračují v čase.

Lidé své pobídky neodhalují vždy okamžitě.

Chování v průběhu času je často odhalí.

Člověk může říkat jednu věc, ale opakovaně se chovat jinak.

Systém může říkat, že existuje za jedním účelem, ale opakovaně chránit něco jiného.

Organizace může tvrdit, že je neutrální, ale opakovaně vytvářet stejné výsledky.

Role může tvrdit, že plní povinnost, a přitom opakovaně vytvářet vyhovění.

Placená pozice může tvrdit, že slouží pravdě, a přitom opakovaně chránit systém, na němž je závislá.

Pobídka v průběhu času pomáhá lidem vidět vzorce, které mohou jednotlivé okamžiky skrývat.

Lidé by se měli ptát:

Jaké chování se v průběhu času opakovalo?

Jaké výsledky se opakovaly?

Jaké pobídky zůstávají chráněny?

Jaké pobídky zůstávají skryté?

Kdo má opakovaně prospěch?

Kdo se opakovaně vyhýbá ztrátě?

Kdo opakovaně získává peníze?

Kdo opakovaně získává status?

Kdo si opakovaně udržuje postavení?

Kdo se opakovaně vyhýbá odpovědnosti?

Kdo opakovaně přispívá k tomu, že stejné prostředí pokračuje?

Vzorce v průběhu času mohou odhalit pobídky, které samotná tvrzení nedokážou vysvětlit.

To se přímo propojuje se Standardem důkazů.

Standard důkazů se ptá, zda chování podporuje to, co se tvrdí.

Pobídka a zisk se ptá, jaká pobídka toto chování utváří.

ZDĚDĚNÉ ROLE A OPAKOVANÝ PŘÍSPĚVEK

Pobídky mohou být děděny prostřednictvím rolí.

Člověk může vstoupit do role poté, co ji někdo jiný opustí, odejde do důchodu, zemře nebo je nahrazen.

Člověk může věřit, že pouze nastupuje do zaměstnání.

Role však již může nést určitý vzorec.

Může nést opakované chování.

Může nést opakované mlčení.

Může nést opakovanou ochranu.

Může nést opakované prosazování.

Může nést opakovanou poslušnost.

Může nést opakované vyučování.

Může nést opakované vyhovění.

Člověk vstupující do role pak může pokračovat v tom, v čem pokračovali lidé před ním.

Takto se může prostředí světa opakovat napříč generacemi.

Lidé nemusí původní mechanismus vytvořit, aby k němu přispívali.

Mohou zdědit roli a pomáhat mechanismu pokračovat.

Lidé by se měli ptát:

Jaké chování tato role vytvářela předtím, než do ní tento člověk vstoupil?

Jaké chování tato role vyžaduje nyní?

Jaké chování bude tato role udržovat poté, co ji tento člověk opustí?

Co role chrání?

Co role opakuje?

Co role odrazuje?

K čemu role brání lidem klást otázky?

Co tato role normalizuje?

To je důležité, protože lidé mohou přispívat k opakovanému poškozování, opakovanému mlčení, opakovanému vyhovění a opakované ochraně systému, zatímco věří, že pouze dělají to, co dělali lidé před nimi.

MLČENÍ, OCHRANA A POBÍDKA

Mlčení může být jedním z nejsilnějších ukazatelů pobídky.

Lidé si často myslí, že mlčení nic neznamená.

Mlčení se však může stát chováním.

Mlčení může chránit systémy.

Mlčení může chránit peníze.

Mlčení může chránit autoritu.

Mlčení může chránit závislost.

Mlčení může chránit pověst.

Mlčení může chránit postavení.

Mlčení může chránit narativy.

Mlčení může chránit nesprávné jednání.

Lidé by se měli ptát:

Kdo zůstává mlčet?

Co je tímto mlčením chráněno?

Kdo má z mlčení prospěch?

Kdo ztratí, pokud mlčení skončí?

Co se stane, pokud někdo promluví?

Jakým následkům může čelit?

Jaké pobídky povzbuzují lidi k tomu, aby zůstali mlčet?

Čemu mlčení umožnilo pokračovat?

Lidé mohou zůstávat mlčet, protože mluvení ohrožuje to, na čem jsou závislí.

Lidé mohou zůstávat mlčet, protože mluvení ohrožuje jejich příjem.

Lidé mohou zůstávat mlčet, protože mluvení ohrožuje jejich pověst.

Lidé mohou zůstávat mlčet, protože mluvení ohrožuje jejich postavení uvnitř systému.

Lidé mohou zůstávat mlčet, protože mluvení ohrožuje roli, kterou zdědili.

Lidé mohou zůstávat mlčet, protože normalizace je naučila neklást otázky.

Mlčení se proto stává chováním, které musí být zpochybňováno.

STRACH ZE ZTRÁTY

Lidé nejednají pouze kvůli tomu, co získají.

Lidé jednají také kvůli tomu, čeho se bojí ztratit.

Strach ze ztráty může utvářet chování stejně silně jako samotný zisk.

Lidé se mohou bát ztráty:

Peněz.

Zaměstnání.

Statusu.

Postavení.

Sounáležitosti.

Schválení.

Ochrany.

Autority.

Vlivu.

Bezpečí.

Pověsti.

Budoucnosti.

Strach ze ztráty může zastavit kladení otázek ještě dříve, než začne.

Strach ze ztráty může vytvářet mlčení.

Strach ze ztráty může vytvářet následování.

Strach ze ztráty může vytvářet poslušnost.

Strach ze ztráty může vytvářet účast na věcech, s nimiž lidé nemusí plně souhlasit.

Lidé by se měli ptát:

Čeho se tento člověk bojí ztratit?

Čeho se tato role bojí ztratit?

Čeho se tento systém bojí ztratit?

Co se změní, pokud lidé přestanou věřit?

Co se změní, pokud lidé přestanou vyhovovat?

Co se změní, pokud lidé začnou klást otázky?

Co se změní, pokud lidé přestanou dělat to, co dělali lidé před nimi?

Strach ze ztráty může vytvářet vyhovění dlouho předtím, než je vůbec zapotřebí síly.

Lidé také musí pochopit, že pravda není vždy dostatečně silná, aby překonala pobídky.

Lidé mohou vědět, že něco by mělo být zpochybněno, a přesto pokračovat, protože strach ze ztráty toto chování chrání.

KOLEKTIVNÍ PŘÍSPĚVEK A OPAKOVANÝ SVĚT

Prostředí světa obvykle neudržuje jeden člověk.

Udržují jej miliony lidí, kteří přispívají malými částmi ke stejnému mechanismu.

Jeden člověk učí.

Jeden člověk prosazuje.

Jeden člověk opakuje.

Jeden člověk schvaluje.

Jeden člověk píše.

Jeden člověk mlčí.

Jeden člověk následuje.

Jeden člověk chrání.

Jednotlivě mohou tato chování působit neškodně.

Společně mohou znovu vytvořit celé prostředí světa.

Lidé mohou vidět pouze:

Svou vlastní roli.

Svůj vlastní úkol.

Svou vlastní mzdu.

Svůj vlastní pokyn.

Svou vlastní odpovědnost.

Své vlastní přežití.

Prostředí světa je však vytvářeno kombinovaným příspěvkem mnoha lidí, kteří opakují malé části téhož mechanismu.

Lidé by se proto měli ptát:

K čemu přispívám?

Jakému opakujícímu se vzorci pomáhám pokračovat?

Jaké prostředí světa mé chování pomáhá znovu vytvářet?

Co se stane, pokud budou miliony lidí pokračovat v tomtéž?

To je jedna z nejdůležitějších částí Pobídky a zisku.

VZDĚLÁVÁNÍ, UČITELÉ A POBÍDKA

Vzdělávání musí být podrobeno kladení otázek prostřednictvím Pobídky a zisku, protože vzdělávání utváří další generaci.

Učitelé jsou produkty téhož systému řízeného pobídkami.

Byli uvnitř něj vzděláváni.

Byli uvnitř něj školeni.

Jsou uvnitř něj placeni.

Jsou uvnitř něj hodnoceni.

Jsou uvnitř něj umisťováni do rolí.

Očekává se od nich, že uvnitř něj budou předávat informace.

Očekává se od nich, že uvnitř něj budou informace hodnotit.

Očekává se od nich, že pomohou dětem fungovat uvnitř něj.

Nedostávají však strukturovanou vzdělávací cestu založenou na důkazech, aby učili děti klást otázky skutečnému prostředí světa.

To je důležité, protože učitelé se stávají zdroji informací pro děti.

Stávají se také součástí struktury pobídek, která utváří to, co se děti učí, co děti opakují, za co jsou děti odměňovány a od čeho jsou děti odrazovány při kladení otázek.

Nejde o útok na učitele.

Jde o pochopení systému řízeného pobídkami, uvnitř něhož působí.

Vzdělávání proto může opakovaně znovu vytvářet stejný svět, aniž to kdy zamýšlí.

Lidé by se měli ptát:

Co vzdělávání odměňuje?

Co vzdělávání opakuje?

Co vzdělávání chrání?

Co vzdělávání normalizuje?

Od čeho vzdělávání odrazuje?

Co vzdělávání nedokáže zpochybňovat?

Za předávání čeho jsou učitelé placeni?

K hodnocení čeho jsou učitelé školeni?

K fungování uvnitř čeho jsou děti připravovány?

Co se stane, pokud učitelé zpochybní samotný systém?

Co se stane, pokud jsou děti učeny klást otázky k samotnému prostředí světa?

Vzdělávání se nemůže řádně zlepšit, pokud nejsou zpochybňovány pobídky uvnitř vzdělávání.

Pokud jsou učitelé placeni, školeni, hodnoceni a umisťováni do rolí, které opakují stejný systém, pak může vzdělávání dál vytvářet lidi připravené fungovat uvnitř prostředí světa namísto toho, aby se z něj učili.

SYSTÉMY, POBÍDKA A OPAKOVANÉ VÝSLEDKY

Systémy mohou přežívat dlouhá období, protože jsou do nich zabudovány pobídky.

Lidé mohou do systémů vstupovat s přesvědčením, že jsou nezávislí.

Systémy však mohou postupně utvářet chování prostřednictvím závislosti.

Čím déle zůstávají pobídky nezpochybněné, tím normálněji mohou působit.

Systémy mohou odměňovat mlčení.

Systémy mohou odměňovat vyhovění.

Systémy mohou odměňovat loajalitu.

Systémy mohou odměňovat opakování.

Systémy mohou odměňovat prosazování.

Systémy mohou odměňovat ochranu samotného systému.

Systémy mohou trestat kladení otázek.

Systémy mohou trestat odhalení.

Systémy mohou trestat pravdu.

Systémy mohou trestat odmítnutí.

Lidé by se měli ptát:

Jaké chování systém odměňuje?

Od jakého chování systém odrazuje?

Jaké chování systém trestá?

Jaké chování systém chrání?

Jaké výsledky systém opakovaně vytváří?

Jaké opakující se problémy se nadále objevují?

Jaké pobídky tyto výsledky způsobují?

Lidé se často snaží napravovat výsledky, aniž zpochybňují pobídky.

Pokud pobídky zůstávají nezměněné, chování často zůstává nezměněné.

Pokud chování zůstává nezměněné, výsledky často zůstávají nezměněné.

Lidstvo proto může opakovat stejný svět a přitom věřit, že se jej snaží zlepšit.

POBÍDKA A POKROK LIDSTVA

Pobídka a zisk je součástí Chybějící cesty k pokroku lidstva.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud pobídky zůstávají neviditelné.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud lidé pokračují v tom, co dělali lidé před nimi, aniž chápou, k čemu přispívají.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud se sounáležitost nestává silnější než pravda.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud popularita nahrazuje porozumění.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud povrchní prostředí nahrazují autentičnost.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud strach z vyloučení zastavuje kladení otázek.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud normalizace mění opakování v přijímanou realitu.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud systémy odměňují opakování namísto porozumění.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud vzdělávání připravuje děti k fungování uvnitř prostředí světa, aniž je učí, jak mu správně klást otázky.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud lidé brání to, co jim škodí, protože jsou na tom závislí.

Zdroj a původ se ptá, odkud něco pochází a co to utvářelo.

Standard důkazů se ptá, zda důkazy podporují to, co se tvrdí.

Pobídka a zisk se ptá:

Kdo má prospěch?

Kdo je závislý?

Kdo chrání?

Kdo ztrácí?

Kdo je placen?

Kdo mlčí?

Kdo následuje?

Kdo normalizuje?

Jaké chování tato pobídka vytváří?

Jaké prostředí světa toto chování pomáhá znovu vytvářet?

Takto lidé začínají vidět mechanismy působící pod povrchem prostředí světa.

Takto lidé přecházejí od přesvědčení ke zkoumání.

Takto lidé přecházejí od zkoumání k vidění.

Takto lidé přecházejí od vidění k porozumění.

Takto lidé přecházejí od porozumění k učení.

Takto lidé přecházejí od učení k nezávislému myšlení.

Když se pobídky stanou viditelnými, stává se viditelným chování.

Když se chování stane viditelným, stává se viditelným příspěvek.

Když se příspěvek stane viditelným, stává se možné porozumění.

Když se stává možné porozumění, může lidstvo začít přestávat opakovat stejný svět.

ČÁST 4 - CHARAKTER A KONZISTENTNOST

CO CHARAKTER A KONZISTENTNOST SKUTEČNĚ ZNAMENÁ

Část 1 stanovila, že lidé se musí učit vidět prostředí světa namísto toho, aby se pouze stávali jeho produkty.

Část 2 stanovila, že lidé musí zkoumat, zda důkazy podporují to, co se tvrdí.

Část 3 stanovila, že lidé musí rozumět tomu, jaké pobídky odměňují, chrání a opakují chování.

Část 4 nyní přechází k Charakteru a konzistentnosti.

Charakter a konzistentnost existuje proto, že lidé nemohou správně porozumět lidem, systémům, organizacím, prostředím ani samotnému světu, dokud neporozumějí tomu, jaké chování se v průběhu času opakovaně ukazuje.

Lidé jsou často učeni naslouchat slovům.

Nejsou řádně učeni studovat chování.

Lidé jsou učeni důvěřovat titulům.

Nejsou řádně učeni zkoumat konzistentnost.

Lidé jsou často učeni věřit slibům.

Nejsou řádně učeni zpochybňovat vzorce.

Lidé jsou často učeni posuzovat izolované okamžiky.

Nejsou učeni učit se z opakovaného chování.

Charakter a konzistentnost učí lidi ptát se:

Jaké chování je opakovaně ukazováno?

Jaké chování je opakovaně odměňováno?

Jaké chování je opakovaně chráněno?

Jakému chování se lidé opakovaně vyhýbají?

Jaké chování zůstává v průběhu času konzistentní?

Jaké chování se mění podle okolností?

Jaké chování pomáhá znovu vytvářet prostředí světa?

Charakter není jeden okamžik.

Charakter je chování opakovaně ukazované v průběhu času.

Konzistentnost není jedno tvrzení.

Konzistentnost je opakovaný soulad mezi slovy, chováním a výsledky v průběhu času.

Charakter je jedním z největších nástrojů lidstva pro učení, protože opakované chování odhaluje to, co slova, obraz, pověst a prezentace často skrývají.

To je důležité, protože opakované chování často odhaluje více, než kdy mohou jednotlivé okamžiky.

CO JE UKAZOVÁNO

Prostředí světa již lidstvu ukazuje, jak funguje.

Problém není vždy v tom, že se nic neukazuje.

Problém je v tom, že lidé nebyli řádně naučeni, jak klást otázky, vidět, chápat a učit se z toho, co je ukazováno.

Lidé mohou vidět lži.

Lidé mohou vidět rozpor.

Lidé mohou vidět mlčení.

Lidé mohou vidět závislost.

Lidé mohou vidět strach.

Lidé mohou vidět, jak peníze utvářejí chování.

Lidé mohou vidět, jak systémy chrání samy sebe.

Lidé mohou vidět, jak média opakují narativy.

Lidé mohou vidět, jak se autorita vyhýbá důkazům.

Lidé mohou vidět, jak lidé následují.

Lidé mohou vidět, jak opakující se vzorce pokračují.

Bez správného rámce pro kladení otázek však lidé stále mohou dospět k nesprávnému porozumění.

Lidé často dospějí k nesprávnému porozumění, protože nebyli řádně naučeni, jak klást otázky, vidět, chápat a učit se z toho, co je ukazováno.

Lidé mohou vidět, co je ukazováno, a přesto nechápat, co to znamená.

Mohou vidět chování a zaměřit se pouze na jednotlivce.

Mohou vidět rozpor a skončit u hněvu.

Mohou vidět lži a skončit u obviňování.

Mohou vidět systémy a skončit u povrchových vysvětlení.

Mohou vidět opakující se problémy a stále nechápat mechanismy, které je vytvářejí.

Charakter a konzistentnost učí lidi klást otázky k tomu, co se ukazuje prostřednictvím opakovaného chování.

Žádá lidi, aby se neptali pouze:

Co se stalo?

Ale také:

Co toto ukazuje?

Jaké chování je odhalováno?

Jaký vzorec je odhalován?

Jaký rozpor je ukazován?

Co to učí o prostředí světa?

Co se z toho může lidstvo naučit?

Svět je skutečná škola, protože prostředí světa neustále ukazuje chování, rozpor, opakování, pobídku, mlčení, závislost, autoritu, strach a důsledek.

Lidé se nemohou učit z toho, co nemohou vidět.

Lidé se však také nemohou učit z toho, k čemu nebyli naučeni klást otázky.

SLOVA, CHOVÁNÍ A VZORCE

Lidé často posuzují to, co lidé říkají.

Chování však může odhalit to, co slova skrývají.

Slova mohou být nacvičena.

Slova mohou být vybrána.

Slova mohou být opakována.

Slova mohou být chráněna.

Slova mohou být prezentována.

Chování se často skrývá obtížněji po dlouhá období.

Informace mohou lidem říct, co se stalo.

Chování může lidi naučit, proč se to stalo.

Lidé by se měli ptát:

Odpovídají slova chování?

Odpovídají činy tvrzením?

Odpovídají výsledky slibům?

Zůstává chování v průběhu času stejné?

Mění se chování podle toho, kdo se dívá?

Mění se chování podle toho, kdo má prospěch?

Opakované chování může odhalit rozpory, které jednotlivá tvrzení nedokážou.

Vzorce často odhalují více než sliby.

Konzistentnost často odhaluje více než pověst.

Chování často odhaluje více než tituly.

Lidé se proto musí naučit studovat vzorce namísto jednotlivých okamžiků.

CHOVÁNÍ NIKDY NEEXISTUJE IZOLOVANĚ

Chování neexistuje izolovaně.

Lidé ovlivňují lidi.

Systémy ovlivňují lidi.

Lidé ovlivňují systémy.

Dospělí ovlivňují děti.

Děti se stávají dospělými.

Budoucí generace dědí chování.

Budoucí generace pak pomáhají znovu vytvářet prostředí světa.

Každé opakované chování má důsledky přesahující jednotlivce.

Opakované chování se může stát normálním.

Normalizace se může stát dědictvím.

Dědictví se může stát přijímanou realitou.

Lidé by se proto měli ptát:

Jaké chování toto vytváří?

Kdo se z tohoto chování učí?

Kdo toto chování zdědí?

Jaké budoucí prostředí světa toto chování pomůže znovu vytvořit?

Charakter a konzistentnost učí lidi přemýšlet za hranicí jednotlivce a začít se učit z širšího prostředí.

CHARAKTER PŘED POVĚSTÍ

Lidé jsou často učeni důvěřovat pověsti.

Pověst však není automaticky charakter.

Pověst může být vytvořena.

Pověst může být chráněna.

Pověst může být opakována.

Pověst může být propagována.

Pověst může být zděděna.

Charakter je odlišný.

Charakter je opakovaně ukazován prostřednictvím chování.

Lidé by se měli ptát:

Jaké chování je opakovaně ukazováno?

Co se stane, když se objeví tlak?

Co se stane, když se nikdo nedívá?

Co se stane, když je co získat?

Co se stane, když je co ztratit?

Co se stane, když je pravda v konfliktu s pobídkou?

Charakter se často stává nejviditelnějším, když jsou do věci zapojeny pobídky.

Proto se Charakter a konzistentnost přímo propojuje s Pobídkou a ziskem.

KONZISTENTNOST V PRŮBĚHU ČASU

Konzistentnost nelze posuzovat podle jedné události.

Konzistentnost musí být zkoumána v průběhu času.

Lidé mohou říkat, že si cení pravdy.

Lidé mohou říkat, že si cení učení.

Lidé mohou říkat, že si cení spravedlnosti.

Lidé mohou říkat, že si cení kladení otázek.

Konzistentnost se však ptá, zda chování tato tvrzení opakovaně podporuje.

Lidé by se měli ptát:

Jaké chování bylo ukazováno v průběhu času?

Jaké vzorce se opakovaly?

Jaké rozpory se objevily?

Jaké chování zůstalo nezměněno?

Jaké chování mizí, když se okolnosti změní?

Konzistentnost se často stává jednou z nejsilnějších cest důkazů, protože lidé nakonec ukážou, co opakovaně dělají.

To se přímo propojuje se Standardem důkazů.

Standard důkazů se ptá, zda chování podporuje to, co se tvrdí.

Charakter a konzistentnost se ptá, zda chování zůstává v průběhu času opakovaně v souladu.

OBRAZ VERSUS CHARAKTER

Lidé se mohou zdokonalit v řízení svého obrazu.

Obraz je to, co lidé chtějí, aby ostatní viděli.

Charakter je to, co chování opakovaně ukazuje.

Obraz může být vytvořen.

Obraz může být chráněn.

Obraz může být vystavován.

Obraz může být propagován.

Obraz může být odměňován.

Obraz však není automaticky charakter.

Lidé by se měli ptát:

Vidím obraz?

Nebo vidím chování?

Vidím prezentaci?

Nebo vidím konzistentnost?

Jaké chování je opakovaně ukazováno?

Jaké chování je opakovaně skrýváno?

Jaké chování se objevuje, když je tlak odstraněn?

Jaké chování se objevuje, když je tlak přidán?

Lidé mohou roky chránit obraz, zatímco jejich chování opakovaně odhaluje něco jiného.

LIDÉ, SYSTÉMY A PROSTŘEDÍ SVĚTA

Charakter a konzistentnost se nevztahuje pouze na jednotlivce.

Vztahuje se na vše, co působí uvnitř prostředí světa.

Vztahuje se na:

Lidi.

Učitele.

Rodiče.

Školy.

Vlády.

Média.

Instituce.

Systémy.

Organizace.

Komunity.

Prostředí.

Lidé často zkoumají, co tyto věci říkají.

Řádně však nezkoumají, co tyto věci opakovaně dělají.

Lidé by se proto měli ptát:

Jaké chování je opakovaně ukazováno?

Jaké chování je opakovaně chráněno?

Jakému chování se lidé opakovaně vyhýbají?

Jaké chování je opakovaně odměňováno?

Jaké chování je opakovaně normalizováno?

Jaké chování je opakovaně děděno?

Jaké chování je lidstvu ukazováno jako něco, z čeho se má učit?

Charakter a konzistentnost musí být používán všude.

VZDĚLÁVÁNÍ, UČITELÉ A CHARAKTER

Také vzdělávání musí být podrobeno kladení otázek prostřednictvím Charakteru a konzistentnosti.

Učitelé se stávají zdroji informací pro děti.

Děti se neučí pouze z informací.

Učí se také z chování.

Děti pozorují:

Co dělají dospělí.

Co dělají učitelé.

Co systémy odměňují.

Čemu se systémy vyhýbají.

Co systémy chrání.

Co systémy opakují.

Co systémy ukazují jako normální.

Nejde o útok na učitele.

Jde o pochopení prostředí, uvnitř něhož působí.

Lidé by se měli ptát:

Jaké chování děti opakovaně vidí?

Za jaké chování jsou děti opakovaně odměňovány?

Od kladení otázek jakému chování jsou děti opakovaně odrazovány?

Jsou děti připravovány k opakování prostředí světa?

Nebo jsou děti připravovány k tomu, aby se z něj učily?

Pokud děti nejsou učeny, jak klást otázky k chování, rozporu, pobídce, mlčení a opakujícím se vzorcům, mohou zdědit stejné prostředí světa, aniž chápou, co je jim ukazováno.

PROČ NA CHARAKTERU A KONZISTENTNOSTI ZÁLEŽÍ

Na Charakteru a konzistentnosti záleží, protože lidé nemohou správně porozumět prostředí světa, dokud neporozumějí opakovanému chování.

Účelem není uvíznout uvnitř hněvu, obviňování, strachu nebo nekonečného odporu.

Účelem je učit se z toho, co již prostředí světa ukazuje.

Samotné prostředí světa se stává vzdělávacím prostředím.

Chování se stává lekcí.

Rozpor se stává lekcí.

Opakování se stává lekcí.

Samotné prostředí se stává učitelem.

Lidské vědomí postupuje, když lidé přestanou reagovat na to, co je jim ukazováno, a začnou se z toho učit.

Zdroj a původ se ptá, odkud něco pochází a co to utvářelo.

Standard důkazů se ptá, zda důkazy podporují to, co se tvrdí.

Pobídka a zisk se ptá, co toto chování odměňuje.

Charakter a konzistentnost se ptá:

Je chování opakovaně v souladu s tím, co se tvrdí?

Co chování ukazuje?

Co rozpor učí?

Co opakující se vzorec odhaluje?

Co se lidstvo může naučit z toho, co je ukazováno?

Takto lidé začínají překračovat jednotlivé okamžiky.

Takto lidé začínají rozpoznávat vzorce.

Takto lidé začínají rozpoznávat rozpory.

Takto lidé začínají rozpoznávat konzistentnost.

Takto se lidé začínají učit z toho, co prostředí světa již ukazuje.

Takto lidé přecházejí od přesvědčení ke zkoumání.

Takto lidé přecházejí od zkoumání k vidění.

Takto lidé přecházejí od vidění k porozumění.

Takto lidé přecházejí od porozumění k učení.

Takto lidé přecházejí od učení k nezávislému myšlení.

Takto lidé přecházejí od toho, že jsou produkty prostředí světa, k tomu, že se stávají žáky prostředí světa.

CHARAKTER V PRŮBĚHU ČASU

První část této sekce vysvětlila, že Charakter a konzistentnost není o jednotlivých okamžicích.

Jde o porozumění opakovanému chování v průběhu času.

Tato část nyní přechází k tomu, jak Charakter a konzistentnost funguje v průběhu času.

Lidé svůj charakter neodhalují vždy okamžitě.

Chování v průběhu času jej často odhalí.

Člověk může říkat jednu věc, ale opakovaně dělat jinou.

Systém může tvrdit jeden účel, ale opakovaně vytvářet jiné výsledky.

Organizace může tvrdit neutralitu, ale opakovaně chránit určité chování.

Instituce může tvrdit spravedlnost, ale opakovaně se vyhýbat obtížným otázkám.

Role může tvrdit povinnost, ale opakovaně vytvářet vyhovění.

Charakter v průběhu času pomáhá lidem vidět vzorce, které mohou jednotlivé okamžiky skrývat.

Lidé by se měli ptát:

Jaké chování bylo opakovaně ukazováno?

Jaké výsledky byly opakovaně vytvářeny?

Jaké vzorce se nadále objevují?

Jaké rozpory se nadále objevují?

Jaké chování zůstává nezměněno?

Jaké chování se mění podle okolností?

Jaké chování se mění podle toho, kdo se dívá?

Vzorce v průběhu času často odhalují charakter přesněji než samotná tvrzení.

ROZPOR A LIDSKÉ CHOVÁNÍ

Rozpor se může stát jednou z nejsilnějších cest k porozumění charakteru.

Lidé mohou říkat, že si cení pravdy, a přitom se vyhýbat obtížným pravdám.

Lidé mohou říkat, že si cení kladení otázek, a přitom od otázek odrazovat.

Lidé mohou říkat, že si cení učení, a přitom chránit opakování.

Lidé mohou říkat, že si cení spravedlnosti, a přitom opakovaně vytvářet nespravedlivé výsledky.

Lidé mohou říkat, že si cení nezávislého myšlení, a přitom odměňovat přizpůsobení se.

Lidé by se měli ptát:

Kde se slova a chování oddělují?

Jaké rozpory se opakovaně objevují?

Jaké vzorce pokračují navzdory rozporu?

Kdo má prospěch z pokračování rozporu?

Jaké pobídky rozpor chrání?

Rozpor není automaticky důkazem špatného úmyslu.

Opakovaný rozpor však musí být zpochybňován.

Opakovaný rozpor může odhalit mechanismy působící pod povrchem.

PROSTŘEDÍ SVĚTA JIŽ LIDSTVU UKAZUJE

Prostředí světa již lidstvu ukazuje, jak funguje.

Problém není vždy v tom, že se nic neukazuje.

Problém je v tom, že lidstvo nebylo řádně naučeno, jak se učit z toho, co je ukazováno.

Lidé mohou vidět rozpor a skončit u obviňování.

Lidé mohou vidět lži a skončit u hněvu.

Lidé mohou vidět systémy a skončit u povrchových vysvětlení.

Lidé mohou vidět opakující se problémy a skončit u frustrace.

Lidé mohou vidět opakované chování a skončit u emocionálních reakcí.

Lidé mohou vidět viditelné události a přesto nechápat mechanismy, které je vytvářejí.

Lidé často dospějí k nesprávnému porozumění, protože dosud nemají dostatečné znalosti, porozumění nebo schopnosti klást otázky.

Lidé mohou vidět:

Jednu událost.

Jednoho člověka.

Jeden systém.

Jednu lež.

Jeden rozpor.

Jeden výsledek.

A potom skončit.

Charakter a konzistentnost učí lidi pokračovat.

Lidé by se měli ptát:

Jaké chování toto odhaluje?

Jaký mechanismus toto odhaluje?

Jaký opakující se vzorec toto ukazuje?

Jaký rozpor toto ukazuje?

Co se z toho může lidstvo naučit?

Účelem není nekonečné kladení otázek.

Účelem je porozumění.

REAKCE VERSUS UČENÍ

Jedním z největších omezení pokroku lidstva je to, že lidé často reagují na to, co je jim ukazováno, namísto toho, aby se z toho učili.

Reakce může zastavit postup.

Lidé se rozčilují.

Lidé se začínají bát.

Lidé si vybírají strany.

Lidé brání postoje.

Lidé útočí na postoje.

Lidé uvíznou uvnitř narativů.

Lidé mohou vynaložit obrovské množství energie na reakce, aniž chápou, na co reagují.

Charakter a konzistentnost učí lidi překročit reakci.

Lidé by se měli ptát:

Co toto ukazuje?

Co toto učí?

Jaké chování je odhalováno?

Jaký opakující se vzorec je odhalován?

Jaký mechanismus působí?

Co se z toho může lidstvo naučit?

Cílem není reakce.

Cílem je porozumění.

SELEKTIVNÍ CHARAKTER A SELEKTIVNÍ MYŠLENÍ

Lidé se nechovají vždy konzistentně.

Lidé se mohou chovat odlišně v závislosti na:

Penízích.

Statusu.

Publiku.

Autoritě.

Schválení.

Popularitě.

Strachu.

Zisku.

Ztrátě.

Lidé mohou v jednom prostředí působit pravdivě a v jiném se pravdě vyhýbat.

Lidé mohou klást otázky jednomu tématu a přitom chránit jiné.

Lidé mohou zpochybňovat jeden systém a přitom bránit jiný.

Lidé mohou principy používat selektivně.

Lidé by se měli ptát:

Zůstává toto chování konzistentní všude?

Nebo se objevuje pouze za určitých okolností?

Co se změní, když se objeví pobídky?

Co se změní, když se objeví tlak?

Co se změní, když je v ohrožení něco cenného?

Charakter se často stává nejviditelnějším, když se pobídky a tlak střetnou.

MLČENÍ, ÚČAST A OPAKOVANÉ CHOVÁNÍ

Charakter se neodhaluje pouze jednáním.

Charakter se může odhalit také mlčením.

Mlčení se může stát chováním.

Mlčení se může stát ochranou.

Mlčení se může stát účastí.

Lidé by se měli ptát:

Kdo zůstává mlčet?

Co je chráněno?

Jakému opakovanému chování je dovoleno pokračovat?

Jaké pravdě se lidé vyhýbají?

Jaký rozpor je ignorován?

Lidé mohou zůstávat mlčet, protože mluvení ohrožuje to, na čem jsou závislí.

Lidé mohou zůstávat mlčet, protože mluvení ohrožuje jejich postavení.

Lidé mohou zůstávat mlčet, protože mluvení ohrožuje sounáležitost.

Lidé mohou zůstávat mlčet, protože mluvení ohrožuje schválení.

Charakter proto zahrnuje i to, co se lidé opakovaně rozhodnou nedělat.

CHOVÁNÍ, VLIV A BUDOUCÍ GENERACE

Chování nikdy neexistuje izolovaně.

Lidé ovlivňují lidi.

Systémy ovlivňují lidi.

Lidé ovlivňují systémy.

Dospělí ovlivňují děti.

Děti se stávají dospělými.

Budoucí generace dědí chování.

Budoucí generace pak pomáhají znovu vytvářet prostředí světa.

Každé opakované chování má důsledky přesahující jednotlivce.

Lidé mohou věřit, že dělají pouze malé rozhodnutí.

Ale miliony opakovaných chování mohou znovu vytvořit celé prostředí světa.

Lidé by se proto měli ptát:

K jakému chování přispívám?

Jaké chování pomáhám normalizovat?

Jaké chování zdědí budoucí generace?

Jaké prostředí světa toto chování pomůže znovu vytvořit?

VZDĚLÁVÁNÍ, UČITELÉ A CHARAKTER

Také vzdělávání musí být zkoumáno prostřednictvím Charakteru a konzistentnosti.

Děti nedědí pouze informace.

Děti dědí chování.

Děti pozorují:

Jak se chovají dospělí.

Jak se chovají učitelé.

Jak se chová autorita.

Jak se chovají systémy.

Jak lidé reagují.

Jak lidé zůstávají mlčet.

Jak lidé kladou otázky.

Jak se lidé vyhýbají kladení otázek.

Děti mohou tato chování postupně samy zdědit.

Nejde o útok na učitele.

Jde o pochopení prostředí, které je utváří.

Lidé by se měli ptát:

Jaké chování děti opakovaně vidí?

Jaké chování děti opakovaně dědí?

Za jaké chování jsou děti opakovaně odměňovány?

Od kladení otázek jakému chování jsou děti opakovaně odrazovány?

Vzdělávání se nemůže řádně zlepšit, pokud opakované chování zůstává neviditelné.

LIDSKÉ VĚDOMÍ A UČENÍ SE Z PROSTŘEDÍ SVĚTA

Jednou z největších chybějících cest v pokroku lidstva je učení se z toho, co je již viditelné.

Lidstvu je neustále ukazováno:

Rozpor.

Závislost.

Mlčení.

Autorita.

Strach.

Následování.

Normalizace.

Pobídky.

Opakování.

Chování.

Lidstvo však nebylo řádně naučeno, jak se z těchto mechanismů učit.

Lidé často čekají, až je někdo bude učit, přestože již stojí uvnitř největšího existujícího vzdělávacího prostředí.

Samotné prostředí světa je lekcí.

Samotné prostředí světa je důkazem.

Samotné prostředí světa je příležitostí učit se.

Samotné prostředí světa je učitelem.

Lidské vědomí postupuje, když lidé přestanou reagovat na to, co je jim ukazováno, a začnou se z toho učit.

Lidé by se proto měli ptát:

Co toto ukazuje?

Co toto učí?

Co se z toho může lidstvo naučit?

Jaký opakující se vzorec je odhalován?

Jaké chování je odhalováno?

Jaké prostředí světa je znovu vytvářeno?

Když se lidé naučí klást tyto otázky, začínají se posouvat od reakce k porozumění.

CHARAKTER A POKROK LIDSTVA

Charakter a konzistentnost je součástí Chybějící cesty k pokroku lidstva.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud opakované rozpory zůstávají neviditelné.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud lidé říkají jednu věc a opakovaně dělají jinou.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud je obraz důležitější než chování.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud je pověst důležitější než konzistentnost.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud dvojí standardy zůstávají normalizované.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud pobídky opakovaně přebíjejí principy.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud je opakované chování děděno bez zkoumání.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud děti dědí chování, aniž jsou učeny, jak mu klást otázky.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud lidé reagují na to, co je ukazováno, namísto toho, aby se z toho učili.

Zdroj a původ se ptá, odkud něco pochází a co to utvářelo.

Standard důkazů se ptá, zda důkazy podporují to, co se tvrdí.

Pobídka a zisk se ptá, co chování odměňuje a chrání.

Charakter a konzistentnost se ptá:

Je chování opakovaně v souladu s tím, co se tvrdí?

Co chování ukazuje?

Co rozpor učí?

Co opakující se vzorec odhaluje?

Co se lidstvo může naučit z toho, co je ukazováno?

Takto lidé začínají rozpoznávat vzorce.

Takto lidé začínají rozpoznávat rozpory.

Takto lidé začínají rozpoznávat konzistentnost.

Takto se lidé začínají učit z toho, co prostředí světa již ukazuje.

Takto lidé přecházejí od přesvědčení ke zkoumání.

Takto lidé přecházejí od zkoumání k vidění.

Takto lidé přecházejí od vidění k porozumění.

Takto lidé přecházejí od porozumění k učení.

Takto lidé přecházejí od učení k nezávislému myšlení.

Takto lidé přecházejí od toho, že jsou produkty prostředí světa, k tomu, že se stávají žáky prostředí světa.

ČÁST 5 - POVOLENÍ KLÁST OTÁZKY

CO POVOLENÍ KLÁST OTÁZKY SKUTEČNĚ ZNAMENÁ

Část 1 stanovila, že lidé se musí učit vidět prostředí světa namísto toho, aby se pouze stávali jeho produkty.

Část 2 stanovila, že lidé musí zkoumat, zda důkazy podporují to, co se tvrdí.

Část 3 stanovila, že lidé musí rozumět tomu, jaké pobídky odměňují, chrání a opakují chování.

Část 4 stanovila, že se lidé musí učit z toho, co opakované chování již lidstvu ukazuje.

Část 5 nyní přechází k Povolení klást otázky.

Povolení klást otázky existuje proto, že lidé jsou utvářeni prostředími, která je učí přijímat, následovat, opakovat, poslouchat a mlčet, a nejsou učeni, jak k tomu klást otázky.

Lidé jsou učeni, co si mají myslet, aniž jsou učeni, jak řádně klást otázky k samotnému myšlení.

Lidé jsou učeni, čemu mají věřit, a nejsou učeni, jak bylo přesvědčení vytvořeno.

Lidé jsou učeni, co mají opakovat, a nejsou učeni, jak zkoumat to, co se opakuje.

Lidé jsou učeni, komu mají důvěřovat, a nejsou učeni, jak klást otázky k důvěře.

Lidé jsou učeni, kterou autoritu mají přijmout, a nejsou učeni, jak klást otázky k autoritě.

Lidé jsou učeni, jak fungovat uvnitř systémů, a nejsou učeni, jak klást otázky k systémům.

To vytváří jednu z největších překážek pokroku lidstva.

Lidé mohou začít mít pocit, že kladení otázek vyžaduje povolení.

Povolení od autority.

Povolení od systémů.

Povolení od učitelů.

Povolení od rodičů.

Povolení od zaměstnavatelů.

Povolení od vlády.

Povolení od médií.

Povolení od odborníků.

Povolení od skupin.

Povolení od popularity.

Povolení od společenského přijetí.

Povolení od prostředí světa kolem nich.

Povolení klást otázky učí lidi ptát se:

Smím k tomu klást otázky?

Kdo mě naučil, že potřebuji povolení?

Čeho se bojím, že se stane, pokud budu klást otázky?

Kdo má prospěch, pokud otázky klást nebudu?

Jaké chování je chráněno, když se od kladení otázek odrazuje?

Jaké prostředí světa se znovu vytváří, když lidé čekají na povolení klást otázky?

Povolení klást otázky není pouze o kladení otázek.

Jde o pochopení toho, proč lidé sami sebe zastavují v kladení otázek už na začátku.

Povolení klást otázky také učí lidi zpochybňovat samotné povolení.

PODMÍNĚNÍ A CELOŽIVOTNÍ STRUKTURY POVOLENÍ

Lidé jsou často podmiňováni k tomu, aby po celý život žádali o povolení.

Děti mohou hledat povolení u dospělých.

Studenti mohou hledat povolení u učitelů.

Zaměstnanci mohou hledat povolení u zaměstnavatelů.

Lidé mohou hledat povolení u systémů.

Lidé mohou hledat povolení u skupin.

Lidé mohou hledat povolení u autority.

Lidé mohou hledat povolení u samotné společnosti.

V průběhu času se toto chování může stát normálním.

Lidé mohou postupně přestat důvěřovat vlastním pozorováním.

Mohou postupně přestat důvěřovat vlastní schopnosti učit se.

Mohou postupně přestat klást otázky k tomu, co je ukazováno.

Lidé si mohou na hledání povolení zvyknout natolik, že si už neuvědomují, že to dělají.

Struktury povolení se nakonec mohou stát neviditelnými.

Lidé si už nemusí uvědomovat, že uvnitř nich fungují.

Lidé by se měli ptát:

Kdo mě naučil hledat povolení?

Kdy jsem začal hledat povolení?

Jaké struktury povolení jsem zdědil?

Důvěřuji své vlastní schopnosti učit se?

Nebo čekám na schválení, než se začnu učit?

ČEKÁNÍ NA POVOLENÍ UČIT SE

Lidé často čekají, až je někdo bude učit, přestože již stojí uvnitř největšího existujícího vzdělávacího prostředí.

Prostředí světa již ukazuje chování, rozpor, opakování, závislost, mlčení, autoritu, pobídku, strach, důsledek a opakující se vzorce.

Lidé však stále mohou čekat, až jim někdo jiný řekne, co je důležité.

Mohou čekat, až to schválí autorita.

Mohou čekat, až to ukážou média.

Mohou čekat, až to vysvětlí odborníci.

Mohou čekat, až to budou učit učitelé.

Mohou čekat, až to přijmou skupiny.

Mohou čekat na popularitu, než to začnou zkoumat.

Mohou čekat na povolení, než se začnou učit.

Lidstvo často čeká na povolení učit se ze světa, který je již viditelný.

To znamená, že lidé mohou žít uvnitř prostředí světa, aniž se z něj učí.

Mohou vidět, co je ukazováno, a přesto tomu neklást otázky.

Mohou vidět rozpor a přesto čekat, až jej vysvětlí někdo jiný.

Mohou vidět opakované chování a přesto čekat, až někdo jiný schválí jeho zpochybnění.

Mohou vidět systémy opakující stejné vzorce a přesto čekat, až jim někdo jiný řekne, že na tom záleží.

Lidé by se měli ptát:

Učím se z prostředí světa?

Nebo čekám na povolení učit se z něj?

Kladu otázky k tomu, co je ukazováno?

Nebo čekám, až se nejprve zeptá někdo jiný?

Používám vlastní mysl?

Nebo čekám, až jiný zdroj rozhodne, co si zaslouží mou pozornost?

Svět je skutečná škola.

Lidé se však nemohou učit ze světa, pokud čekají na povolení klást mu otázky.

AUTORITA, SCHVÁLENÍ A DELEGOVANÉ MYŠLENÍ

Lidé jsou učeni důvěřovat autoritě, aniž jsou řádně učeni autoritu zpochybňovat.

Jsou učeni důvěřovat titulům.

Jsou učeni důvěřovat rolím.

Jsou učeni důvěřovat funkcím.

Jsou učeni důvěřovat systémům.

Jsou učeni důvěřovat oficiálním prohlášením.

Jsou učeni důvěřovat schváleným zdrojům.

Jsou učeni důvěřovat tomu, co je předkládáno jako přijatelné.

To může vytvářet delegované myšlení.

Delegované myšlení nastává, když lidé dovolí jiné osobě, roli, systému, zdroji, skupině nebo autoritě rozhodovat, co smějí zpochybňovat, čemu smějí věřit, co přijímat, opakovat nebo odmítat.

Lidé mohou věřit, že myslí nezávisle, zatímco stále myslí uvnitř hranic vytvořených druhými.

Mohou zpochybňovat jednu věc, zatímco širší rámec ponechávají nezpochybněný.

Mohou odmítnout jednu autoritu a přijmout jinou.

Mohou opustit jeden narativ a vstoupit do jiného.

Mohou skončit u závěru, protože jej schválil někdo, komu již důvěřují.

Povolení klást otázky učí lidi ptát se:

Myslím sám za sebe?

Nebo nechávám jiný zdroj myslet za mě?

Zpochybňuji samotný rámec?

Nebo kladu otázky pouze uvnitř rámce, který mi byl dán?

Důvěřuji důkazům?

Nebo důvěřuji schválení?

Následuji porozumění?

Nebo následuji autoritu?

Nezávislé myšlení se nemůže rozvíjet, pokud lidé delegují kladení otázek na druhé.

STRACH, SOUNÁLEŽITOST A ZAPADNUTÍ

Lidé se často sami zastavují v kladení otázek, protože kladení otázek může ohrozit sounáležitost.

Mohou se bát odmítnutí.

Mohou se bát kritiky.

Mohou se bát výsměchu.

Mohou se bát izolace.

Mohou se bát ztráty schválení.

Mohou se bát ztráty statusu.

Mohou se bát ztráty práce.

Mohou se bát ztráty vztahů.

Mohou se bát stát sami.

Sounáležitost se může stát silnější než kladení otázek.

Schválení se může stát silnější než pravda.

Strach se může stát silnější než porozumění.

Lidé mohou zůstávat mlčet, protože chtějí zapadnout.

Lidé mohou opakovat to, co opakují ostatní, protože chtějí někam patřit.

Lidé mohou bránit to, co brání ostatní, protože se bojí vyloučení.

Lidé se mohou vyhýbat kladení otázek, protože nechtějí působit odlišně.

Lidé mohou následovat chování druhých dříve, než pochopí, co vlastně následují.

To se přímo propojuje s Pobídkou a ziskem.

Lidé se nemusí vyhýbat kladení otázek pouze proto, že věří, že něco je pravda.

Mohou se vyhýbat kladení otázek proto, že otázky ohrožují to, na čem jsou závislí, kam patří nebo čeho se bojí ztratit.

Lidé by se měli ptát:

Čeho se bojím ztratit, pokud toto zpochybním?

Mlčím proto, že rozumím?

Nebo mlčím proto, že se bojím vyloučení?

Souhlasím proto, že jsem to prozkoumal?

Nebo souhlasím proto, že chci někam patřit?

Opakuji to proto, že je to pravda?

Nebo to opakuji proto, že to opakují ostatní?

Povolení klást otázky učí lidi oddělit pravdu od sounáležitosti.

NÁSLEDOVÁNÍ, KONFORMITA A SPOLEČENSKÉ PŘIJETÍ

Lidská prostředí často odměňují následování.

Lidé mohou být odměňováni za souhlas.

Lidé mohou být odměňováni za opakování.

Lidé mohou být odměňováni za vyhovění.

Lidé mohou být odměňováni za setrvávání uvnitř přijatých hranic.

Lidé mohou být odměňováni za to, že nezpochybňují to, co ostatní přijímají.

Konformita se může stát normální.

Normalizace se může stát dědictvím.

Zděděné chování se může stát přijímanou realitou.

Lidé pak mohou zaměnit společenské přijetí za pravdu.

Mohou věřit, že něco je správné, protože to přijímá mnoho lidí.

Mohou věřit, že něco je bezpečné, protože to mnoho lidí následuje.

Mohou věřit, že je špatné něco zpochybňovat, protože to zpochybňuje jen málo lidí.

Mohou věřit, že něco není důležité, protože tomu nebylo dáno schválení, dosah, status nebo popularita.

Lidé se také mohou bát být odlišní.

Mohou se bát stát stranou.

Mohou se bát nezapadnout.

Mohou se bát vypadat, že se mýlí.

Mohou se bát být sami.

Lidé by se měli ptát:

Následuji proto, že rozumím?

Nebo následuji proto, že následují ostatní?

Přijímám proto, že to podporují důkazy?

Nebo přijímám proto, že je to společensky přijímané?

Vyhýbám se kladení otázek proto, že jsem to prozkoumal?

Nebo proto, že jeho zpochybnění by mě postavilo stranou?

Následování není porozumění.

Konformita není pravda.

Společenské přijetí není důkaz.

Struktury povolení se mohou stát jedním z největších mechanismů umožňujících pokračování opakujících se světových problémů.

Na Povolení klást otázky záleží, protože lidé se nemohou stát nezávislými mysliteli, dokud jsou závislí na společenském schválení při rozhodování, co lze zpochybňovat.

DĚTI, VZDĚLÁVÁNÍ A ZTRÁTA SCHOPNOSTI KLÁST OTÁZKY

Děti přirozeně kladou otázky.

Děti často chtějí vědět proč.

Ptají se, proč se věci dějí.

Ptají se, proč se lidé chovají určitým způsobem.

Ptají se, proč existují pravidla.

Ptají se, proč dospělí říkají jednu věc a dělají jinou.

Ptají se, protože se snaží porozumět.

Prostředí světa však může děti postupně odnaučit klást otázky.

Děti mohou být učeny být zticha.

Děti mohou být učeny přijímat.

Děti mohou být učeny opakovat.

Děti mohou být učeny poslouchat.

Děti mohou být učeny přestat se ptát proč.

Děti mohou být učeny, že kladení otázek je nezdvořilé.

Děti mohou být učeny, že zpochybňovat autoritu je špatné.

Děti mohou být učeny, že správné odpovědi jsou důležitější než lepší otázky.

Děti mohou být učeny, že schválení je důležitější než porozumění.

Děti mohou být dokonce označeny za obtížné, rušivé, problémové nebo za potížisty jednoduše proto, že kladou otázky, které zpochybňují přijaté hranice.

Vzdělávání často odměňuje odpovědi více než kladení otázek.

Často odměňuje opakování více než zkoumání.

Často odměňuje poslušnost více než nezávislé myšlení.

Často připravuje děti k fungování uvnitř prostředí světa, aniž je učí, jak mu správně klást otázky.

Proto je Povolení klást otázky pro vzdělávání zásadní.

Pokud děti ztratí schopnost klást otázky, mohou zdědit prostředí světa, aniž chápou, co jej utváří.

Pokud děti nejsou učeny, jak bezpečně a správně klást otázky, mohou se stát produkty stejných opakujících se vzorců, do nichž se narodily.

Lidé by se měli ptát:

Jsou děti učeny, jak klást otázky?

Nebo jsou učeny pouze, jak odpovídat?

Jsou děti učeny, jak zkoumat?

Nebo jsou učeny pouze, jak opakovat?

Jsou děti učeny, jak se učit z prostředí světa?

Nebo jsou připravovány k fungování uvnitř něj?

Děti potřebují povolení klást otázky, protože kladení otázek je jednou z cest k vidění, porozumění, učení a nezávislému myšlení.

PROČ NA POVOLENÍ KLÁST OTÁZKY ZÁLEŽÍ

Na Povolení klást otázky záleží, protože lidé se nemohou učit ze světa, o němž nemají pocit, že jej smějí zpochybňovat.

Neviditelné struktury povolení se mohou stát psychologickými hranicemi, které lidé přestanou vidět.

Lidé mohou být fyzicky svobodní, zatímco mentálně fungují uvnitř hranic, které zdědili.

Lidé mohou strávit život čekáním, až někdo jiný vyřeší problémy, k nimž sami přispívají.

Mohou čekat na vůdce.

Mohou čekat na systémy.

Mohou čekat na odborníky.

Mohou čekat na autoritu.

Mohou čekat, až bude jednat někdo jiný.

Lidstvo se nemůže stát společenstvím nezávislých myslitelů, pokud čeká na povolení myslet nezávisle.

Lidstvo nemůže pokročit, pokud lidé čekají na povolení stát se žáky prostředí světa.

Zdroj a původ se ptá, odkud něco pochází a co to utvářelo.

Standard důkazů se ptá, zda důkazy podporují to, co se tvrdí.

Pobídka a zisk se ptá, co chování odměňuje a chrání.

Charakter a konzistentnost se ptá, zda je chování opakovaně v souladu s tím, co se tvrdí.

Povolení klást otázky se ptá:

Kdo nebo co přimělo lidi věřit, že kladení otázek vyžaduje povolení?

Co se stane, když lidé kladou otázky?

Co se stane, když lidé otázky nekladou?

Jaké chování je chráněno, když se od kladení otázek odrazuje?

Jaké prostředí světa se znovu vytváří, když lidé čekají na povolení klást otázky?

Takto lidé začínají vidět neviditelné hranice kolem vlastního myšlení.

Takto lidé začínají rozpoznávat delegované myšlení.

Takto lidé začínají rozpoznávat mlčení založené na strachu.

Takto lidé začínají rozpoznávat konformitu.

Takto lidé začínají rozpoznávat společenské schválení jako mechanismus.

Takto lidé přecházejí od přijímání ke kladení otázek.

Takto lidé přecházejí od kladení otázek k vidění.

Takto lidé přecházejí od vidění k porozumění.

Takto lidé přecházejí od porozumění k učení.

Takto lidé přecházejí od učení k nezávislému myšlení.

Takto lidé přecházejí od toho, že jsou produkty prostředí světa, k tomu, že se stávají žáky prostředí světa.

AUTOCENZURA A VNITŘNÍ POVOLENÍ

První část této sekce vysvětlila, že lidé mohou začít mít pocit, že kladení otázek vyžaduje povolení.

Tato část nyní přechází k jednomu z největších neviditelných mechanismů působících uvnitř prostředí světa.

Lidé se často sami zastaví v kladení otázek dříve, než to udělá kdokoli jiný.

Cenzurují sami sebe.

Umlčují sami sebe.

Odmítají vlastní pozorování.

Ignorují rozpory.

Vyhýbají se obtížným otázkám.

Potlačují zvědavost.

Zastavují sami sebe před promluvením.

Lidé si mohou myslet:

Neměl bych toto zpochybňovat.

Neměl bych to říkat.

Neměl bych se ptát.

Měl bych to nechat být.

Neměl bych to zpochybňovat.

Neměl bych stát stranou.

Lidé se mohou postupně stát vlastní překážkou učení.

Lidé by se měli ptát:

Proč sám sebe zastavuji?

Čeho se bojím?

Kdo mě naučil bát se kladení otázek?

Jaké následky si představuji?

Chráním pravdu?

Nebo chráním pohodlí, schválení, sounáležitost či závislost?

Povolení klást otázky učí lidi rozpoznávat vnitřní překážky, které zastavují učení ještě předtím, než vůbec začne.

Povolení klást otázky také učí lidi zpochybňovat samotné povolení.

NEVIDITELNÉ STRUKTURY POVOLENÍ

Struktury povolení se nakonec mohou stát neviditelnými.

Lidé si už nemusí uvědomovat, že uvnitř nich fungují.

Lidé mohou věřit, že myslí svobodně, zatímco stále fungují uvnitř zděděných hranic.

Lidé mohou věřit, že kladou otázky, zatímco stále zůstávají uvnitř schválených oblastí kladení otázek.

Lidé mohou věřit, že jsou nezávislí, zatímco stále hledají schválení u druhých.

Lidé mohou být fyzicky svobodní, ale psychologicky omezení.

Ne proto, že by je někdo fyzicky zastavoval, ale protože neviditelné struktury povolení se normalizovaly.

Lidé si mohou na hledání povolení zvyknout natolik, že si už neuvědomují, že to dělají.

Lidé by se měli ptát:

Co smím zpochybňovat?

Kdo stanovil tyto hranice?

Co jsem nikdy nezpochybnil?

Co jsem byl naučen nezpochybňovat?

Co je nepříjemné zpochybňovat?

Čeho se bojím, že se stane, pokud to zpochybním?

Neviditelné struktury povolení se mohou stát psychologickými hranicemi, které lidé přestanou vidět.

SKUPINOVÉ CHOVÁNÍ A KOLEKTIVNÍ POVOLENÍ

Lidé jsou bytosti, které se učí sociálně.

Lidé se často učí z chování druhých.

Lidé sledují skupiny.

Lidé kopírují skupiny.

Lidé opakují po skupinách.

Lidé následují skupiny.

Lidé brání skupiny.

Lidé hledají přijetí od skupin.

Skupiny proto mohou vytvářet kolektivní struktury povolení.

Lidé se mohou cítit bezpečně při kladení otázek, když otázky kladou ostatní.

Lidé mohou zůstávat mlčet, když mlčí ostatní.

Lidé mohou následovat, když následují ostatní.

Lidé mohou opakovat, když opakují ostatní.

Lidé se mohou vyhýbat kladení otázek jednoduše proto, že se neptá nikdo jiný.

Kolektivní chování se může stát silnějším než individuální porozumění.

Lidé by se měli ptát:

Jaké chování tato skupina odměňuje?

Od jakého chování tato skupina odrazuje?

Jaké chování tato skupina normalizuje?

Jaké chování tato skupina chrání?

Myslím nezávisle?

Nebo kopíruji chování skupiny?

Skupiny automaticky nevytvářejí porozumění.

Skupiny mohou také znovu vytvářet opakování.

MLČENÍ, POSLUŠNOST A ÚČAST

Mlčení je jedním z nejsilnějších mechanismů povolení působících uvnitř prostředí světa.

Lidé si často myslí, že mlčení nic neznamená.

Mlčení se však může stát účastí.

Mlčení se může stát ochranou.

Mlčení se může stát příspěvkem.

Lidé mohou zůstávat mlčet, protože se bojí následků.

Lidé mohou zůstávat mlčet, protože jsou závislí na systémech.

Lidé mohou zůstávat mlčet, protože se bojí stát stranou.

Lidé mohou zůstávat mlčet, protože zdědili mlčení jako normální chování.

Lidé mohou zůstávat mlčet, protože se naučili, že poslušnost je odměňována.

Lidé by se měli ptát:

Kdo má z mlčení prospěch?

Jaké chování je chráněno?

Jakému rozporu je dovoleno pokračovat?

Jaké prostředí světa se znovu vytváří?

Lidé musí pochopit, že poslušnost není automaticky porozumění.

Poslušnost není automaticky pravda.

Účast není vždy aktivní.

Lidé mohou přispívat jednoduše tím, že pokračují v chování, které nikdy neprozkoumali.

Struktury povolení se mohou stát jedním z největších mechanismů umožňujících pokračování opakujících se světových problémů.

POVRCHNOST, OBRAZ A SPOLEČENSKÉ PŘIJETÍ

Lidé se často naučí řídit svůj obraz dříve, než se naučí rozvíjet porozumění.

Lidé se mohou stát zdatnými v tom, jak působit úspěšně.

Lidé se mohou stát zdatnými v tom, jak působit šťastně.

Lidé se mohou stát zdatnými v tom, jak působit znalostně.

Lidé se mohou stát zdatnými v tom, jak působit důležitě.

Lidé se mohou stát zdatnými v tom, jak působit přijímaně.

Sociální prostředí mohou odměňovat prezentaci.

Lidé mohou kopírovat slova druhých.

Lidé mohou kopírovat chování druhých.

Lidé mohou kopírovat vzhled druhých.

Lidé mohou kopírovat to, o čem věří, že je populární.

Lidé mohou skrývat, jak se skutečně cítí.

Lidé mohou prezentovat životy, které neodrážejí realitu.

Lidé mohou chránit obraz namísto pravdy.

Lidé mohou roky předstírat, že jsou šťastní, zatímco skrývají, jak se skutečně cítí.

Lidé mohou uvíznout v udržování obrazu, v němž už sami sebe nepoznávají.

Lidé by se měli ptát:

Co se snažím chránit?

Ukazuji realitu?

Nebo ukazuji obraz?

Myslím nezávisle?

Nebo kopíruji to, co působí úspěšně?

Učím se z prostředí světa?

Nebo se učím, jak do něj zapadnout?

Povrchnost se může stát dalším mechanismem, který lidem brání klást otázky.

Lidé se mohou bát ztráty obrazu, který budovali celé roky.

POVOLENÍ BÝT ODLIŠNÝ

Jednou z největších neviditelných překážek kladení otázek je strach z odlišnosti.

Lidé se mohou bát stát stranou.

Lidé se mohou bát nesouhlasu.

Lidé se mohou bát působit, že se mýlí.

Lidé se mohou bát odsouzení.

Lidé se mohou bát být sami.

Lidé se mohou bát ztráty přijetí.

Lidé se mohou bát ztráty sounáležitosti.

Lidé se mohou bát stát se outsiderem.

To může vytvářet obrovský tlak na konformitu.

Lidé se nakonec mohou naučit, že zapadnout je bezpečnější než porozumět.

Lidé by se měli ptát:

Snažím se porozumět?

Nebo se snažím zapadnout?

Chráním pravdu?

Nebo chráním sounáležitost?

Následuji porozumění?

Nebo následuji přijetí?

Pokrok lidstva často začíná tehdy, když se lidé přestanou bát být odlišní.

ČEKÁNÍ, AŽ PROBLÉMY VYŘEŠÍ OSTATNÍ

Lidé často čekají, až někdo jiný vyřeší problémy, k nimž sami přispívají.

Mohou čekat na vůdce.

Mohou čekat na systémy.

Mohou čekat na odborníky.

Mohou čekat na autoritu.

Mohou čekat, až bude jednat někdo jiný.

Prostředí světa je však kolektivně znovu vytvářeno miliony individuálních příspěvků.

Jeden člověk učí.

Jeden člověk opakuje.

Jeden člověk prosazuje.

Jeden člověk schvaluje.

Jeden člověk chrání.

Jeden člověk mlčí.

Jeden člověk následuje.

Jednotlivě mohou tato chování působit malá.

Společně mohou znovu vytvořit celé prostředí světa.

Lidé by se měli ptát:

K čemu přispívám?

Co pomáhám znovu vytvářet?

Jaké chování opakuji?

Jaké chování chráním?

Jaké chování normalizuji?

Lidstvo nemůže vyřešit opakující se problémy, pokud čeká, až je vyřeší někdo jiný.

LIDSKÉ VĚDOMÍ A POVOLENÍ KLÁST OTÁZKY

Lidské vědomí postupuje, když lidé přestanou čekat na povolení učit se.

Lidé často čekají, až je někdo bude učit, přestože již stojí uvnitř největšího existujícího vzdělávacího prostředí.

Samotné prostředí světa je lekcí.

Samotné prostředí světa je důkazem.

Samotné prostředí světa je příležitostí učit se.

Samotné prostředí světa je učitelem.

Lidé nepotřebují povolení učit se z toho, co je již viditelné.

Potřebují nástroje, aby tomu rozuměli.

Lidstvo často čeká na povolení učit se ze světa, který je již viditelný.

Proto na Povolení klást otázky záleží.

Odstraňuje neviditelné překážky, které zastavují učení.

POVOLENÍ KLÁST OTÁZKY A POKROK LIDSTVA

Povolení klást otázky je součástí Chybějící cesty k pokroku lidstva.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud lidé čekají na povolení klást otázky.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud delegované myšlení nahrazuje nezávislé myšlení.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud se sounáležitost stává silnější než pravda.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud se strach stává silnějším než porozumění.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud společenské přijetí řídí chování.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud se povrchnost stává normální.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud děti ztrácejí schopnost klást otázky a vyrůstají v dospělé, kteří nadále hledají povolení dříve, než se učí.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud se lidé sami zastavují před učením ještě předtím, než učení začne.

Lidstvo se nemůže stát společenstvím nezávislých myslitelů, pokud čeká na povolení myslet nezávisle.

Lidstvo nemůže pokročit, pokud lidé čekají na povolení stát se žáky prostředí světa.

Zdroj a původ se ptá, odkud něco pochází a co to utvářelo.

Standard důkazů se ptá, zda důkazy podporují to, co se tvrdí.

Pobídka a zisk se ptá, co chování odměňuje a chrání.

Charakter a konzistentnost se ptá, zda je opakované chování v souladu s tím, co se tvrdí.

Povolení klást otázky se ptá:

Kdo nebo co ovládá povolení?

Co lidem brání klást otázky?

Jaké chování je chráněno, když se od kladení otázek odrazuje?

Jaké prostředí světa se znovu vytváří, když lidé čekají na povolení?

Co se stane, když lidé přestanou čekat na povolení učit se?

Takto lidé začínají rozpoznávat neviditelné překážky kolem vlastního myšlení.

Takto lidé začínají rozpoznávat autocenzuru.

Takto lidé začínají rozpoznávat skupinové chování.

Takto lidé začínají rozpoznávat mlčení založené na strachu.

Takto lidé začínají rozpoznávat povrchnost.

Takto lidé přecházejí od přijímání ke kladení otázek.

Takto lidé přecházejí od kladení otázek k vidění.

Takto lidé přecházejí od vidění k porozumění.

Takto lidé přecházejí od porozumění k učení.

Takto lidé přecházejí od učení k nezávislému myšlení.

Takto lidé přecházejí od toho, že jsou produkty prostředí světa, k tomu, že se stávají žáky prostředí světa.

ČÁST 6 - EMOCIONÁLNÍ VLIV

CO EMOCIONÁLNÍ VLIV SKUTEČNĚ ZNAMENÁ

Část 1 stanovila, že lidé se musí učit vidět prostředí světa namísto toho, aby se pouze stávali jeho produkty.

Část 2 stanovila, že lidé musí zkoumat, zda důkazy podporují to, co se tvrdí.

Část 3 stanovila, že lidé musí rozumět tomu, jaké pobídky odměňují, chrání a opakují chování.

Část 4 stanovila, že se lidé musí učit z toho, co opakované chování již lidstvu ukazuje.

Část 5 stanovila, že lidé musí rozumět tomu, proč se mohou sami zastavit v kladení otázek ještě předtím, než učení vůbec začne.

Část 6 nyní přechází k Emocionálnímu vlivu.

Emocionální vliv existuje proto, že lidé nemohou správně porozumět lidskému chování, přesvědčení, důvěře, mlčení, reakci, opakování ani učení, dokud nepochopí, jak emoce mohou utvářet mysl dříve, než se rozvine porozumění.

Lidé jsou emocionální bytosti dříve, než jsou plně nezávislými mysliteli.

Lidé mohou reagovat dříve, než porozumějí.

Lidé mohou cítit strach dříve, než začnou zkoumat.

Lidé mohou bránit dříve, než začnou klást otázky.

Lidé mohou uvěřit dříve, než ověří důkazy.

Lidé si mohou vybrat strany dříve, než se začnou učit.

Lidé se mohou emocionálně připoutat dříve, než pochopí, co toto připoutání utvářelo.

To vytváří jednu z největších překážek pokroku lidstva.

Emoce mohou ovlivňovat to, co lidé přijímají.

Emoce mohou ovlivňovat to, co lidé odmítají.

Emoce mohou ovlivňovat, komu lidé důvěřují.

Emoce mohou ovlivňovat, čeho se lidé bojí.

Emoce mohou ovlivňovat to, co lidé brání.

Emoce mohou ovlivňovat to, čemu se lidé vyhýbají.

Emoce mohou ovlivňovat to, o čem lidé mlčí.

Emoce mohou ovlivňovat to, co lidé opakují.

Emoce mohou ovlivňovat to, co lidé odmítají zpochybňovat.

Emocionální vliv učí lidi ptát se:

Jaká emoce je aktivována?

Jaká reakce je vytvářena?

Jaký strach je spouštěn?

Jaký hněv je používán?

Jaké připoutání je chráněno?

Jaké přesvědčení je bráněno?

Jaké chování tato emoce vytváří?

Jaké prostředí světa tato emocionální reakce pomáhá znovu vytvářet?

Emocionální vliv není o odstranění emocí z lidstva.

Jde o učení se tomu, jak emoce utvářejí lidstvo dříve, než se rozvine porozumění.

EMOCE NENÍ NEPŘÍTEL

Emoce není nepřítel.

Emoce je součástí lidského bytí.

Emoce může ukázat, že na něčem záleží.

Emoce může upozornit lidi na nebezpečí.

Emoce může odhalit bolest.

Emoce může odhalit péči.

Emoce může odhalit strach.

Emoce může odhalit připoutání.

Emoce může odhalit, čeho si lidé cení.

Emoce však není automaticky pravda.

Strach není automaticky pravda.

Hněv není automaticky pravda.

Pobouření není automaticky pravda.

Vzrušení není automaticky pravda.

Smutek není automaticky pravda.

Štěstí není automaticky pravda.

Naléhavost není automaticky pravda.

Sebejistota není automaticky pravda.

Lidé mohou něco silně cítit a přesto nesprávně chápat to, co je ukazováno.

Lidé si mohou být jistí a přesto se mýlit.

Lidé mohou cítit strach a přesto nechápat, co tento strach vytvořilo.

Lidé mohou cítit hněv a přesto nechápat mechanismus pod tímto hněvem.

Lidé by se měli ptát:

Co cítím?

Proč to cítím?

Co tuto emoci vytvořilo?

Jaké důkazy podporují to, co cítím?

K jakému chování mě tato emoce tlačí?

Pomáhá mi tato emoce porozumět?

Nebo mi tato emoce brání učit se?

K emoci je třeba klást otázky, nikoli ji slepě poslouchat.

EMOCIONÁLNÍ PREZENTACE NENÍ DŮKAZ

Emocionální prezentace není důkaz.

To, že člověk zní laskavě, není důkaz.

To, že člověk zní zapáleně, není důkaz.

To, že člověk zní rozzlobeně, není důkaz.

To, že člověk zní upřímně, není důkaz.

To, že člověk zní sebejistě, není důkaz.

To, že člověk zní klidně, není důkaz.

To, že člověk zní starostlivě, není důkaz.

To, že člověk má titul, není důkaz.

To, že je člověk označován za odborníka, není důkaz.

Lidé mohou být ovlivněni emocionální prezentací dříve, než prozkoumají, zda důkazy podporují to, co se tvrdí.

Člověk může mluvit tiše a přesto uvádět v omyl.

Člověk může znít laskavě a přesto klamat.

Člověk může znít zapáleně a přesto se mýlit.

Člověk může znít rozzlobeně a přesto manipulovat.

Člověk může znít upřímně a přesto hrát roli.

Člověk může znít sebejistě a přesto postrádat důkazy.

Člověk může použít titul k vytvoření důvěry dříve, než byla prozkoumána pravda.

Lidé by se měli ptát:

Důvěřuji důkazům?

Nebo důvěřuji prezentaci?

Slyším pravdu?

Nebo reaguji na emoci?

Jsou mi ukazovány důkazy?

Nebo jsem emocionálně ovlivňován k přijetí?

To se přímo propojuje se Standardem důkazů.

Standard důkazů se ptá, zda důkazy podporují to, co se tvrdí.

Emocionální vliv se ptá, zda jsou emoce používány k tomu, aby lidé přijali něco dříve, než jsou důkazy prozkoumány.

EMOCIONÁLNÍ VÝKON A FALEŠNÝ OBRAZ CHARAKTERU

Emocionální výkon může v průběhu času vytvořit falešný obraz charakteru.

Člověk může opakovaně předvádět laskavost.

Člověk může opakovaně předvádět upřímnost.

Člověk může opakovaně předvádět sebejistotu.

Člověk může opakovaně předvádět klid.

Člověk může opakovaně předvádět starost.

Člověk může opakovaně předvádět autoritu.

Člověk může opakovaně předvádět odbornost.

V průběhu času může opakovaný emocionální výkon vytvořit veřejný obraz, který lidé zamění za charakter.

To se přímo propojuje s Charakterem a konzistentností.

Charakter není to, co člověk emocionálně předvádí.

Charakter je to, co chování opakovaně ukazuje v průběhu času.

Lidé by se měli ptát:

Jaké chování podporuje tuto emocionální prezentaci?

Jaká konzistentnost podporuje tento obraz?

Jaké důkazy podporují tuto důvěru?

Jaká pobídka může tento výkon utvářet?

Co se stane, když je tento emocionální obraz zpochybněn?

Emocionální výkon musí být zpochybňován, protože falešný obraz charakteru může přimět lidi důvěřovat dříve, než začnou zkoumat.

REAKCE PŘED POROZUMĚNÍM

Jedním z největších omezení lidského učení je to, že lidé často reagují dříve, než porozumějí.

Reakce může nastat rychle.

Porozumění vyžaduje práci.

Reakce může působit okamžitě.

Porozumění vyžaduje kladení otázek.

Reakce může působit jistě.

Porozumění vyžaduje zkoumání.

Reakce může přimět lidi věřit, že už vědí.

Porozumění vyžaduje, aby lidé zpomalili a učili se.

Lidé mohou něco vidět a okamžitě se rozzlobit.

Mohou něco slyšet a okamžitě dostat strach.

Mohou něco číst a okamžitě si vybrat stranu.

Mohou něco sledovat a okamžitě bránit určitý postoj.

Mohou něco zažít a okamžitě přijmout závěr.

Reakce však není porozumění.

Lidé by se měli ptát:

Reaguji?

Nebo se učím?

Bráním?

Nebo zkoumám?

Vybírám si stranu?

Nebo se snažím porozumět?

Jsem emocionálně strháván?

Nebo vidím jasně?

Cílem není reakce.

Cílem je porozumění.

STRACH JAKO EMOCIONÁLNÍ MECHANISMUS

Strach je jedním z nejsilnějších emocionálních mechanismů působících uvnitř prostředí světa.

Strach může zastavit kladení otázek.

Strach může zastavit mluvení.

Strach může zastavit odhalení.

Strach může zastavit učení.

Strach může zastavit pravdu.

Strach může zastavit nezávislé myšlení.

Strach může vytvářet vyhovění.

Strach může vytvářet mlčení.

Strach může vytvářet poslušnost.

Strach může vytvářet opakování.

Lidé se mohou bát autority.

Lidé se mohou bát systémů.

Lidé se mohou bát ztráty peněz.

Lidé se mohou bát ztráty práce.

Lidé se mohou bát ztráty sounáležitosti.

Lidé se mohou bát ztráty schválení.

Lidé se mohou bát, že se mýlí.

Lidé se mohou bát být sami.

Lidé se mohou bát stát stranou.

Strach se může stát silnější než kladení otázek.

Strach se může stát silnější než důkazy.

Strach se může stát silnější než konzistentnost.

Strach se může stát silnější než pravda.

Lidé by se měli ptát:

Jaký strach působí?

Kdo má z tohoto strachu prospěch?

Jaké chování tento strach vytváří?

K čemu mi tento strach brání klást otázky?

Co mi tento strach brání naučit se?

Jaké prostředí světa tento strach pomáhá znovu vytvářet?

Strach by neměl automaticky řídit chování.

Strach by měl být zpochybňován.

HNĚV, POBŮŘENÍ A EMOCIONÁLNÍ ZAJETÍ

Hněv může odhalit, že na něčem záleží.

Hněv však může také zastavit učení.

Pobouření může lidem dát pocit síly a zároveň bránit porozumění.

Lidé mohou být emocionálně zajati hněvem.

Mohou útočit dříve, než začnou zkoumat.

Mohou obviňovat dříve, než porozumějí.

Mohou opakovat dříve, než začnou klást otázky.

Mohou bránit dříve, než se začnou učit.

Mohou uvíznout uvnitř emocionální reakce.

Hněv mohou také používat narativy, systémy, skupiny, média a sociální prostředí k tomu, aby lidé reagovali namísto porozumění.

Lidé mohou také zaměnit hněv za pravdu.

Mohou člověku věřit, protože zní rozzlobeně.

Mohou člověku věřit, protože působí zapáleně.

Mohou člověku věřit, protože mluví s emocionální silou.

Hněv však není důkaz.

Zápal není důkaz.

Emocionální síla není důkaz.

Lidé by se měli ptát:

Co tento hněv ukazuje?

Co tento hněv skrývá?

K čemu mě tento hněv tlačí?

Kdo má z tohoto hněvu prospěch?

Jaké chování toto pobouření vytváří?

Pomáhá mi tento hněv učit se?

Nebo mě drží uvnitř reakce?

Hněv se nesmí stát koncem učení.

Hněv se musí stát něčím, z čeho se lidé učí.

UMĚLE VYTVOŘENÁ DŮVĚRA A EMOCIONÁLNÍ KLAMÁNÍ

Důvěru lze emocionálně vytvořit.

Lidé mohou být ovlivněni tak, aby důvěřovali dříve, než byly prozkoumány důkazy.

Mohou člověku důvěřovat, protože působí laskavě.

Mohou člověku důvěřovat, protože působí klidně.

Mohou člověku důvěřovat, protože působí upřímně.

Mohou člověku důvěřovat, protože působí sebejistě.

Mohou člověku důvěřovat, protože působí starostlivě.

Mohou člověku důvěřovat, protože působí profesionálně.

Mohou člověku důvěřovat, protože používá titul.

Mohou člověku důvěřovat, protože je prezentován jako odborník.

Mohou člověku důvěřovat, protože vypráví emocionální příběh.

Vzhled však není důkaz.

Laskavost není důkaz.

Klid není důkaz.

Upřímnost není důkaz.

Sebejistota není důkaz.

Profesionální vzhled není důkaz.

Status odborníka není důkaz.

Emocionální příběh sám o sobě není důkaz.

Lidé mohou být oklamáni emocionálním výkonem.

Člověk může předvádět laskavost.

Člověk může předvádět upřímnost.

Člověk může předvádět sebejistotu.

Člověk může předvádět starost.

Člověk může předvádět autoritu.

Člověk může předvádět odbornost.

Lidé by se měli ptát:

Jaké důkazy podporují tuto důvěru?

Jaké chování podporuje tuto důvěru?

Jaká konzistentnost podporuje tuto důvěru?

Jaká pobídka může tuto prezentaci utvářet?

Je mi pomáháno porozumět?

Nebo jsem emocionálně veden k víře?

Uměle vytvořená důvěra musí být zpochybňována, protože emocionální klamání může přimět lidi uvěřit dříve, než jsou prozkoumány důkazy.

EMOCIONÁLNÍ PŘIPOUTÁNÍ K PŘESVĚDČENÍ

Lidé se mohou emocionálně připoutat k přesvědčením.

Mohou se připoutat k narativům.

Mohou se připoutat ke skupinám.

Mohou se připoutat k identitám.

Mohou se připoutat k systémům.

Mohou se připoutat k autoritě.

Mohou se připoutat ke lžím.

Mohou se připoutat k tomu, co zdědili.

Jakmile se vytvoří emocionální připoutání, kladení otázek může působit jako útok.

Zpochybňování přesvědčení může působit jako zpochybňování člověka.

Zpochybňování skupiny může působit jako zrada.

Zpochybňování systému může působit jako nebezpečí.

Zpochybňování narativu může působit jako ztráta.

To může lidem bránit učit se.

Lidé mohou bránit přesvědčení, která nikdy neprozkoumali, protože se tato přesvědčení stala součástí toho, za koho se považují.

Lidé by se měli ptát:

Bráním pravdu?

Nebo chráním připoutání?

Chráním důkazy?

Nebo chráním identitu?

Zkoumám to?

Nebo to emocionálně chráním?

Co by se stalo, kdyby toto přesvědčení bylo chybné?

Co bych ztratil, kdybych je zpochybnil?

Emocionální připoutání se může stát jednou z největších překážek nezávislého myšlení.

SOCIÁLNÍ PROSTŘEDÍ A EMOCIONÁLNÍ VLIV

Moderní prostředí mohou neustále aktivovat emoce.

Lidem je ukazován strach.

Lidem je ukazováno pobouření.

Lidem je ukazován konflikt.

Lidem je ukazováno porovnávání.

Lidem je ukazována popularita.

Lidem je ukazován status.

Lidem je ukazována závist.

Lidem je ukazována žárlivost.

Lidem je ukazována naléhavost.

Lidem je ukazována povrchnost.

Tato emocionální prostředí mohou utvářet chování.

Mohou přimět lidi reagovat.

Mohou přimět lidi porovnávat se.

Mohou přimět lidi kopírovat.

Mohou přimět lidi bránit.

Mohou přimět lidi cítit se nedostatečně.

Mohou přimět lidi hledat schválení.

Mohou přimět lidi bát se vyloučení.

Mohou přimět lidi zaměnit viditelnost za důležitost.

Mohou také přimět lidi zaměnit emocionální výkon za pravdu.

Lidé by se měli ptát:

Jakou emoci toto prostředí vytváří?

Jaké chování toto prostředí odměňuje?

Jaké porovnávání je podporováno?

Jaká reakce je vytvářena?

Jaké emocionální prezentaci se důvěřuje?

Jakému porozumění je bráněno?

Sociální prostředí se mohou stát emocionálními učebnami.

Pokud však lidé nejsou učeni, jak klást otázky k emocionálnímu vlivu, mohou tyto učebny učit reakci namísto porozumění.

VZDĚLÁVÁNÍ, DĚTI A EMOCIONÁLNÍ VLIV

Vzdělávání musí děti také učit klást otázky k emocionálnímu vlivu.

Děti nepotřebují pouze informace.

Děti potřebují rozumět tomu, jak může být jejich mysl utvářena.

Potřebují rozumět tomu, jak emoce mohou ovlivňovat důvěru, strach, přesvědčení, reakci, mlčení, sounáležitost a chování.

V dětech může být vyvoláván strach.

V dětech může být vyvoláván hněv.

V dětech může být vyvoláván stud.

Děti mohou být zahanbovány.

Děti mohou být vedeny k pocitu vyloučení.

Děti mohou být vedeny k pocitu, že je špatné klást otázky.

Děti se mohou naučit mlčet, protože je emoce naučila, že kladení otázek vytváří nepohodlí.

Děti se mohou také naučit důvěřovat emocionální prezentaci.

Mohou někomu věřit, protože zní laskavě.

Mohou někomu věřit, protože zní sebejistě.

Mohou někomu věřit, protože zní zapáleně.

Mohou někomu věřit, protože má titul.

Mohou někomu věřit, protože je prezentován jako odborník.

Nejde o odstranění emocí z dětí.

Jde o to pomoci dětem emocím rozumět.

Děti by se měly naučit, že to, že někdo působí laskavě, rozzlobeně, sebejistě, upřímně, odborně nebo autoritativně,

neodstraňuje potřebu klást otázky k důkazům, chování, konzistentnosti a pobídce.

Lidé by se měli ptát:

Jsou děti učeny, jak emoce utvářejí chování?

Jsou děti učeny, jak strach může zastavit kladení otázek?

Jsou děti učeny, jak hněv může zastavit učení?

Jsou děti učeny, jak sounáležitost může utvářet přesvědčení?

Jsou děti učeny, jak stud může vytvářet mlčení?

Jsou děti učeny, jak emocionální prezentace může vytvořit důvěru dříve, než jsou prozkoumány důkazy?

Jsou děti učeny, jak bezpečně klást otázky k emocionálnímu vlivu?

Pokud děti nejsou učeny, jak klást otázky k emocionálnímu vlivu, mohou se stát produkty emocionálních prostředí, kterým nerozumějí.

PROČ NA EMOCIONÁLNÍM VLIVU ZÁLEŽÍ

Na Emocionálním vlivu záleží, protože lidstvo se nemůže řádně učit z prostředí světa, pokud emoce opakovaně přebíjejí porozumění.

Zdroj a původ se ptá, odkud něco pochází a co to utvářelo.

Standard důkazů se ptá, zda důkazy podporují to, co se tvrdí.

Pobídka a zisk se ptá, co chování odměňuje a chrání.

Charakter a konzistentnost se ptá, zda je opakované chování v souladu s tím, co se tvrdí.

Povolení klást otázky se ptá, kdo nebo co ovládá povolení.

Emocionální vliv se ptá:

Jaká emoce toto utváří?

Jaká reakce je vytvářena?

Jaký strach je používán?

Jaký hněv je používán?

Jaká důvěra je uměle vytvářena?

Jaké připoutání je chráněno?

Jaké chování tato emoce vytváří?

Jakému porozumění tato emoce brání?

Takto lidé začínají rozpoznávat emocionální vliv.

Takto lidé začínají rozpoznávat reakci.

Takto lidé začínají rozpoznávat emocionální připoutání.

Takto lidé začínají rozpoznávat uměle vytvořenou důvěru.

Takto lidé začínají rozpoznávat emocionální klamání.

Takto lidé začínají rozpoznávat chování založené na strachu.

Takto lidé přecházejí od reakce ke kladení otázek.

Takto lidé přecházejí od kladení otázek k vidění.

Takto lidé přecházejí od vidění k porozumění.

Takto lidé přecházejí od porozumění k učení.

Takto lidé přecházejí od učení k nezávislému myšlení.

Takto lidé přecházejí od toho, že jsou produkty emocionálních prostředí, k tomu, že se stávají žáky prostředí světa.

EMOCIONÁLNÍ VLIV V PRŮBĚHU ČASU

První část této sekce vysvětlila, že emoce není nepřítel, ale emoce není automaticky pravda.

Také vysvětlila, že emocionální prezentace není důkaz, že důvěru lze emocionálně vytvořit dříve, než jsou prozkoumány důkazy, a že opakovaný emocionální výkon může v průběhu času vytvořit falešný obraz charakteru.

Tato část nyní přechází k tomu, jak Emocionální vliv působí v průběhu času.

Emocionální vliv se neděje pouze v jednom okamžiku.

Může se opakovat.

Může se normalizovat.

Může být děděn.

Může se stát součástí prostředí světa.

Lidé mohou opakovaně reagovat dříve, než porozumějí.

Mohou opakovaně cítit strach dříve, než začnou zkoumat.

Mohou opakovaně bránit dříve, než začnou klást otázky.

Mohou opakovaně chránit přesvědčení dříve, než ověří důkazy.

Mohou opakovaně následovat emoci dříve, než se začnou učit.

Mohou opakovaně důvěřovat prezentaci dříve, než prozkoumají důkazy.

V průběhu času se emocionální reakce mohou stát vzorci.

Emocionální vzorce se mohou stát chováním.

Chování může pomoci znovu vytvářet prostředí světa.

Lidé by se měli ptát:

Jaká emocionální reakce se v průběhu času opakovala?

Jaký strach se opakoval?

Jaký hněv se opakoval?

Jaké připoutání bylo chráněno?

Jaké emocionální prezentaci se opakovaně důvěřovalo?

Jaký emocionální výkon opakovaně vytvářel důvěru?

Jaký emocionální vzorec se stále objevuje?

Jaké chování tato emoce opakovaně vytvářela?

Jaké prostředí světa tento emocionální vzorec pomáhal znovu vytvářet?

Emocionální vliv v průběhu času pomáhá lidem vidět, že reakce nejsou vždy izolované.

Mohou se stát opakovaným lidským chováním.

EMOCIONÁLNÍ PODMIŇOVÁNÍ

Lidé mohou být emocionálně podmiňováni prostředím světa.

Mohou být podmiňováni k tomu, aby se báli určitých otázek.

Mohou být podmiňováni k pocitu studu za kladení otázek.

Mohou být podmiňováni k pocitu viny za to, že stojí stranou.

Mohou být podmiňováni k hněvu dříve, než porozumějí.

Mohou být podmiňováni k loajalitě dříve, než začnou zkoumat.

Mohou být podmiňováni k pocitu ohrožení, když jsou jejich přesvědčení zpochybňována.

Mohou být podmiňováni k pocitu bezpečí, když se přizpůsobí.

Mohou být také podmiňováni k důvěře v emocionální prezentaci.

Mohou se naučit důvěřovat sebejistotě.

Mohou se naučit důvěřovat zápalu.

Mohou se naučit důvěřovat jemnosti.

Mohou se naučit důvěřovat laskavosti.

Mohou se naučit důvěřovat titulům.

Mohou se naučit důvěřovat odborné prezentaci.

Mohou se naučit důvěřovat emocionálním příběhům.

Mohou se naučit důvěřovat lidem, kteří působí upřímně.

Toto emocionální podmiňování může začít již brzy v životě.

Děti se mohou naučit, co vytváří schválení.

Děti se mohou naučit, co vytváří odmítnutí.

Děti se mohou naučit, co vytváří ztrapnění.

Děti se mohou naučit, co vytváří trest.

Děti se mohou naučit, co vytváří sounáležitost.

Děti se mohou naučit, jaká emocionální prezentace získává důvěru.

Děti pak mohou vyrůst v dospělé, kteří nesou emocionální vzorce, jež nikdy nezpochybnili.

Lidé by se měli ptát:

Jaké emocionální reakce jsem zdědil?

Jakým emocionálním reakcím jsem byl naučen?

Jaké emocionální reakce byly odměňovány?

Jaké emocionální reakce byly trestány?

Jakým emocionálním prezentacím jsem byl naučen důvěřovat?

Jaká témata ve mně vyvolávají emocionální obranu?

Jaké otázky jsou mi nepříjemné?

Jaké emoce mi brání řádně zkoumat?

Emocionální podmiňování se může stát jedním ze skrytých mechanismů utvářejících lidské chování.

STRACH, AUTORITA A POSLUŠNOST

Strach může být silně propojen s autoritou.

Lidé se mohou bát zpochybňovat autoritu.

Lidé se mohou bát zpochybňovat systémy.

Lidé se mohou bát nesouhlasit s učiteli.

Lidé se mohou bát zpochybňovat vládu.

Lidé se mohou bát zpochybňovat média.

Lidé se mohou bát zpochybňovat odborníky.

Lidé se mohou bát zpochybňovat zaměstnavatele.

Lidé se mohou bát následků.

Strach pak může vytvářet poslušnost dříve, než se rozvine porozumění.

Lidé mohou poslouchat, protože rozumějí.

Lidé však mohou také poslouchat, protože se bojí toho, co se stane, pokud neposlechnou.

Lidé by se měli ptát:

Poslouchám proto, že rozumím?

Nebo poslouchám proto, že se bojím?

Přijímám proto, že to podporují důkazy?

Nebo přijímám proto, že autorita vytváří strach?

Mlčím proto, že souhlasím?

Nebo mlčím proto, že se bojím následků?

Poslušnost založená na strachu může udržovat opakující se světové problémy, protože lidé mohou přestat klást otázky dříve, než je prozkoumána pravda.

EMOCIONÁLNÍ PŘIPOUTÁNÍ A IDENTITA

Lidé se mohou emocionálně připoutat k tomu, za koho se považují.

Mohou se připoutat ke své identitě.

Ke své skupině.

Ke své roli.

Ke svému statusu.

Ke svým přesvědčením.

Ke svým názorům.

Ke své historii.

Ke svému obrazu.

Ke své pověsti.

Ke své autoritě.

Ke svému systému.

Když se identita emocionálně připoutá k přesvědčení, může kladení otázek působit osobně.

Otázka může působit jako útok.

Důkazy mohou působit jako hrozba.

Rozpor může působit jako ponížení.

Oprava může působit jako odmítnutí.

Učení může působit jako ztráta.

Lidé pak mohou bránit identitu namísto hledání pravdy.

Lidé by se měli ptát:

Která část mě se cítí ohrožena?

Jakou identitu chráním?

Jaké přesvědčení je příliš bolestivé zpochybnit?

Co bych ztratil, kdybych změnil své porozumění?

Chráním pravdu?

Nebo chráním to, za koho se považuji?

Pokrok lidstva vyžaduje, aby se lidé stali schopnými učit se, aniž každou výzvu považují za osobní zničení.

EMOCIONÁLNÍ MANIPULACE A PREZENTACE

Emoce lze použít k utváření toho, jak jsou informace přijímány.

Informace mohou být prezentovány se strachem.

Mohou být prezentovány s naléhavostí.

Mohou být prezentovány s pobouřením.

Mohou být prezentovány se soucitem.

Mohou být prezentovány se studem.

Mohou být prezentovány s pocitem viny.

Mohou být prezentovány s hrdostí.

Mohou být prezentovány se sounáležitostí.

Mohou být prezentovány s hrozbou.

Mohou být prezentovány s laskavostí.

Mohou být prezentovány s klidem.

Mohou být prezentovány s upřímností.

Mohou být prezentovány se sebejistotou.

Mohou být prezentovány prostřednictvím identity odborníka.

Mohou být prezentovány prostřednictvím profesionálního statusu.

Tato prezentace může ovlivnit lidi dříve, než jsou prozkoumány důkazy.

Lidé mohou přijmout něco, protože se bojí.

Mohou opakovat, protože jsou rozzlobení.

Mohou bránit, protože cítí loajalitu.

Mohou vyhovět, protože se cítí vinni.

Mohou mlčet, protože se stydí.

Mohou důvěřovat, protože někdo působí laskavě.

Mohou důvěřovat, protože někdo působí upřímně.

Mohou důvěřovat, protože někdo působí sebejistě.

Mohou důvěřovat, protože někdo působí klidně.

Mohou důvěřovat, protože někdo působí profesionálně.

Mohou důvěřovat, protože je někdo prezentován jako odborník.

Lidé by se měli ptát:

Jaká emoce je spojena s touto informací?

Je emoce používána k podpoře porozumění?

Nebo je emoce používána k zastavení kladení otázek?

Jsou předkládány důkazy?

Nebo je místo důkazů používán emocionální tlak?

Je důvěra získávána prostřednictvím důkazů?

Nebo je důvěra vytvářena prostřednictvím prezentace?

To přímo souvisí se Standardem důkazů.

Strach není důkaz.

Pobouření není důkaz.

Naléhavost není důkaz.

Emocionální tlak není důkaz.

Laskavost není důkaz.

Upřímnost není důkaz.

Sebejistota není důkaz.

Odborně působící prezentace není důkaz.

EMOCIONÁLNÍ PŘÍBĚHY A VYTVOŘENÉ PŘESVĚDČENÍ

Příběhy mohou vytvářet emocionální přesvědčení.

Příběh může v lidech vyvolat soucit.

Příběh může v lidech vyvolat hněv.

Příběh může v lidech vyvolat strach.

Příběh může v lidech vyvolat loajalitu.

Příběh může v lidech vyvolat pocit viny.

Příběh může v lidech vyvolat pocit odpovědnosti.

Příběh může přimět lidi, aby si vybrali stranu.

Příběh může přimět lidi přijmout něco dříve, než to prozkoumají.

Příběhy mohou být pravdivé.

Příběhy mohou být také vybírány.

Příběhy mohou být utvářeny.

Příběhy mohou být inscenovány.

Příběhy mohou být opakovány.

Příběhy mohou být používány k usměrňování emocionální reakce.

Lidé by se měli ptát:

Jakou emoci tento příběh vytváří?

Jaké důkazy tento příběh podporují?

Jaké důkazy chybějí?

Jaká perspektiva je vybírána?

Jaké chování tento příběh vytváří?

Kdo má prospěch z toho, že lidé tomuto příběhu věří?

Pomáhá tento příběh lidem porozumět?

Nebo tento příběh lidi emocionálně usměrňuje?

Emocionální příběhy musí být zpochybňovány, protože mohou přimět lidi cítit dříve, než zkoumají.

EMOCE, NARATIVY A VOLBA STRAN

Emocionální vliv také souvisí s narativy.

Lidé mohou být emocionálně vtahováni do příběhů.

Mohou být povzbuzováni, aby si vybrali stranu.

Mohou být povzbuzováni, aby jednu skupinu bránili a na jinou útočili.

Mohou být povzbuzováni, aby viděli hrdiny a padouchy dříve, než porozumějí mechanismům.

Mohou být povzbuzováni k emocionální reakci dříve, než jsou prozkoumány důkazy.

Narativy se mohou stát mocnými, když se spojí s emocemi.

Lidé mohou narativ bránit, protože jim dává pocit sounáležitosti.

Mohou ho bránit, protože jim dává identitu.

Mohou ho bránit, protože jim dává jistotu.

Mohou ho bránit, protože jim dává nepřítele.

Volba strany však není totéž jako porozumění.

Lidé by se měli ptát:

Do jakého příběhu jsem vtahován?

Jakou emoci tento příběh vytváří?

Kdo má prospěch z toho, že si lidé vybírají strany?

Jaké důkazy jsou přehlíženy?

Jaký mechanismus je skrýván?

Jakému porozumění je bráněno?

Lidstvo nemůže pokročit, pokud emoce drží lidi uvězněné v narativech místo toho, aby jim pomáhaly učit se z prostředí světa.

EMOCIONÁLNÍ VLIV, MLČENÍ A SEBEOBRANA

Emoce mohou vytvářet mlčení.

Lidé mohou mlčet, protože cítí strach.

Mohou mlčet, protože se stydí.

Mohou mlčet, protože se cítí trapně.

Mohou mlčet, protože se cítí vinni.

Mohou mlčet, protože se bojí odmítnutí.

Mohou mlčet, protože se bojí, že se mýlí.

Mohou mlčet, protože se bojí stát sami.

Mlčení pak může chránit opakování.

Mlčení může chránit systémy.

Mlčení může chránit narativy.

Mlčení může chránit závislost.

Mlčení může chránit nesprávné jednání.

Mlčení může chránit pokračování prostředí světa.

Lidé by se měli ptát:

Jaká emoce vytváří toto mlčení?

Co je tímto mlčením chráněno?

Co by se stalo, kdyby mlčení skončilo?

Jaké pravdě emoce brání lidem vyslovit?

Jakému opakujícímu se vzorci mlčení pomáhá pokračovat?

Emocionální mlčení se může stát mocnou formou účasti.

VZDĚLÁVÁNÍ, DĚTI A EMOCIONÁLNÍ BEZPEČÍ

Děti potřebují emocionální bezpečí, aby mohly správně klást otázky.

Pokud jsou děti vedeny ke strachu z kladení otázek, mohou přestat klást otázky.

Pokud jsou děti za kladení otázek zahanbovány, mohou přestat klást otázky.

Pokud jsou děti za kladení otázek zesměšňovány, mohou přestat klást otázky.

Pokud jsou děti kvůli kladení otázek označovány za problematické, mohou přestat klást otázky.

Pokud jsou děti kvůli kladení otázek považovány za potížisty, mohou přestat klást otázky.

Pokud jsou děti za kladení otázek emocionálně trestány, mohou se naučit, že mlčení je bezpečnější než porozumění.

Na tom záleží, protože kladení otázek je jednou z cest k učení.

Děti se musí naučit, že otázky lze bezpečně zkoumat.

Musí se naučit, že emocím lze porozumět.

Musí se naučit, že nepohodlí automaticky neznamená, že je otázka špatná.

Musí se naučit, že strach automaticky neznamená, že by měly přestat.

Musí se naučit, že hněv automaticky neznamená, že rozumějí.

Musí se také naučit, že emocionální prezentace může klamat.

Musí se naučit, že laskavost není automaticky důkaz.

Musí se naučit, že sebejistota není automaticky důkaz.

Musí se naučit, že upřímnost není automaticky důkaz.

Musí se naučit, že odborně působící prezentace není automaticky důkaz.

Děti by se měly naučit, že to, že někdo působí laskavě, rozzlobeně, sebejistě, upřímně, odborně nebo autoritativně, neodstraňuje potřebu klást otázky k důkazům, chování, konzistentnosti a pobídkám.

Lidé by se měli ptát:

Mají děti emocionální bezpečí pro kladení otázek?

Jsou děti učeny rozumět emocionálním reakcím?

Jsou děti učeny, že otázky jsou součástí učení?

Jsou děti učeny, že nepohodlí lze zkoumat?

Jsou děti učeny, jak emoce mohou utvářet přesvědčení, mlčení a chování?

Jsou děti učeny, jak emocionální prezentace může vytvořit důvěru dříve, než jsou prozkoumány důkazy?

Vzdělávání se nemůže správně zlepšovat, pokud jsou děti emocionálně vedeny pryč od kladení otázek.

EMOCIONÁLNÍ VLIV A LIDSKÉ VĚDOMÍ

Lidské vědomí postupuje, když se lidé učí emocím rozumět místo toho, aby jimi byli ovládáni.

To neznamená, že se lidé stávají bez emocí.

Znamená to, že se emoce stávají součástí učení.

Strach se stává něčím, co je třeba zpochybňovat.

Hněv se stává něčím, čemu je třeba porozumět.

Připoutanost se stává něčím, co je třeba zkoumat.

Stud se stává něčím, co je třeba rozpoznat.

Mlčení se stává něčím, z čeho je třeba se učit.

Reakce se stává něčím, co je třeba překonat.

Emocionální prezentace se stává něčím, co je třeba zpochybňovat.

Vytvářená důvěra se stává něčím, co je třeba zkoumat.

Emocionální příběhy se stávají něčím, co je třeba prověřovat.

Lidé nemusí emoce ničit.

Potřebují rozumět emocionálnímu vlivu.

Prostředí světa emocionální vliv neustále ukazuje.

Ukazuje strach.

Ukazuje hněv.

Ukazuje pobouření.

Ukazuje sounáležitost.

Ukazuje stud.

Ukazuje srovnávání.

Ukazuje připoutanost.

Ukazuje mlčení.

Ukazuje reakci.

Ukazuje emocionální výkon.

Ukazuje vytvářenou důvěru.

Ukazuje emocionální klamání.

Lidé by se měli ptát:

Jaký emocionální vliv je ukazován?

Jaké emocionální prezentaci je důvěřováno?

Co se z toho může lidstvo naučit?

Jaké chování emoce vytváří?

Jaké prostředí světa emoce pomáhá znovu vytvářet?

Když se emocionální vliv stane viditelným, stane se viditelným i chování.

Když se chování stane viditelným, porozumění se stává možným.

Když se porozumění stane možným, učení může postupovat.

EMOCIONÁLNÍ VLIV A POKROK LIDSTVA

Emocionální vliv je součástí Chybějící cesty k pokroku lidstva.

Lidstvo nemůže pokročit, pokud emoce opakovaně převažují nad porozuměním.

Lidstvo nemůže pokročit, pokud strach zastavuje kladení otázek.

Lidstvo nemůže pokročit, pokud hněv nahrazuje učení.

Lidstvo nemůže pokročit, pokud pobouření nahrazuje zkoumání.

Lidstvo nemůže pokročit, pokud emocionální připoutanost chrání zděděná přesvědčení.

Lidstvo nemůže pokročit, pokud stud vytváří mlčení.

Lidstvo nemůže pokročit, pokud emocionální tlak nahrazuje důkazy.

Lidstvo nemůže pokročit, pokud emocionální prezentace vytváří důvěru dříve, než jsou prozkoumány důkazy.

Lidstvo nemůže pokročit, pokud emocionální příběhy vytvářejí přesvědčení dříve, než se rozvine porozumění.

Lidstvo nemůže pokročit, pokud jsou děti emocionálně vedeny pryč od kladení otázek.

Lidstvo nemůže pokročit, pokud lidé na prostředí světa reagují místo toho, aby se z něj učili.

Zdroj a původ se ptá, odkud něco pochází a co to utvářelo.

Standard důkazů se ptá, zda důkazy podporují to, co je tvrzeno.

Pobídka a zisk se ptá, co odměňuje a chrání chování.

Charakter a konzistentnost se ptá, zda opakované chování odpovídá tomu, co je tvrzeno.

Povolení klást otázky se ptá, kdo nebo co řídí povolení.

Emocionální vliv se ptá:

Jaká emoce toto utváří?

Jaká reakce je vytvářena?

Jaký strach je používán?

Jaká připoutanost je chráněna?

Jaké mlčení je vytvářeno?

Jaké emocionální prezentaci je důvěřováno?

Jaká důvěra je vytvářena?

Jaký emocionální příběh je používán?

Jaké chování tato emoce vytváří?

Jakému porozumění tato emoce brání?

Jaké prostředí světa tato emoce pomáhá znovu vytvářet?

Takto lidé začínají rozpoznávat emocionální vliv.

Takto lidé začínají rozpoznávat emocionální podmiňování.

Takto lidé začínají rozpoznávat emocionální manipulaci.

Takto lidé začínají rozpoznávat emocionální prezentaci.

Takto lidé začínají rozpoznávat vytvářenou důvěru.

Takto lidé začínají rozpoznávat emocionální příběhy.

Takto lidé začínají rozpoznávat emocionální mlčení.

Takto lidé přecházejí od reakce ke kladení otázek.

Takto lidé přecházejí od kladení otázek k vidění.

Takto lidé přecházejí od vidění k porozumění.

Takto lidé přecházejí od porozumění k učení.

Takto lidé přecházejí od učení k nezávislému myšlení.

Takto lidé přecházejí od toho, že jsou produkty emocionálních prostředí, k tomu, že se stávají žáky prostředí světa.

ODDÍL 7 - NARATIV VERSUS REALITA

CO NARATIV VERSUS REALITA SKUTEČNĚ ZNAMENÁ

Oddíl 1 stanovil, že se lidé musí učit z prostředí světa místo toho, aby se jednoduše stávali jeho produkty.

Oddíl 2 stanovil, že lidé musí zkoumat, zda důkazy podporují to, co je tvrzeno, opakováno, chráněno, prezentováno nebo prosazováno.

Oddíl 3 stanovil, že lidstvo opakovaně znovu vytváří stejný svět, protože pobídky opakovaně odměňují lidi za jeho znovuvytváření.

Oddíl 4 stanovil, že opakované chování často odhaluje více než slova.

Oddíl 5 stanovil, že lidé jsou často odrazováni od kladení otázek ještě předtím, než učení vůbec začne.

Oddíl 6 stanovil, že emoce mohou utvářet důvěru, přesvědčení, strach, reakci, mlčení a chování dříve, než se rozvine porozumění.

Oddíl 7 nyní přechází k Narativu versus realita.

Narativ versus realita existuje proto, že lidem jsou předkládány narativy, aniž by byli řádně učeni, jak zkoumat realitu.

Lidé se rodí do narativů.

Lidé jsou učeni narativům.

Lidem jsou narativy ukazovány.

Lidé narativy dědí.

Lidé narativy brání.

Lidé se k narativům emocionálně připoutávají.

Lidé si nakonec mohou splést narativy se samotnou realitou.

Narativy jsou jedním z největších mechanismů utvářejících lidstvo.

Narativ není automaticky realita.

Narativ je příběh.

Narativ je vysvětlení.

Narativ je verze událostí.

Narativ je rámec, který jsou lidé povzbuzováni přijmout.

Narativ může být pravdivý.

Narativ může být částečně pravdivý.

Narativ může být neúplný.

Narativ může být manipulován.

Narativ může být vybrán.

Narativ může být vytvořen.

Narativ může být chráněn.

Narativ může být zděděn.

Lidé by se proto měli ptát:

Jaký příběh mi je ukazován?

Kdo tento příběh vytvořil?

Kdo tento příběh opakuje?

Kdo tento příběh chrání?

Kdo má prospěch z toho, že je tomuto příběhu věřeno?

Jaké důkazy tento příběh podporují?

Jaká realita tento příběh podporuje?

Co bylo vynecháno?

Co bylo přidáno?

Co je skrýváno?

Narativ versus realita učí lidi oddělovat to, co je prezentováno, od toho, co je skutečně ukazováno.

REALITA EXISTUJE NEZÁVISLE

Realita existuje nezávisle na tom, co si o ní lidé myslí.

Realita nevyžaduje souhlas.

Realita nevyžaduje popularitu.

Realita nevyžaduje tituly.

Realita nevyžaduje autoritu.

Realita nevyžaduje emoce.

Realita nevyžaduje opakování.

Realita existuje dál bez ohledu na to, zda ji lidé rozpoznají.

Lidé mohou realitu popírat.

Lidé mohou realitu ignorovat.

Lidé mohou realitu emocionálně odmítat.

Lidé mohou bránit narativy proti realitě.

Lidé se mohou realitě kolektivně vyhýbat.

Realita však existuje dál.

To je jedna z největších lekcí, které se lidstvo musí naučit.

Lidé by se proto měli ptát:

Učím se z reality?

Nebo bráním narativ?

Vidím to, co je ukazováno?

Nebo chráním to, co jsem zdědil?

Učím se z prostředí světa?

Nebo se učím z příběhu o prostředí světa?

LIDSTVO MŮŽE ŽÍT UVNITŘ NARATIVŮ

Jedním z největších omezení lidského učení je, že lidé mohou strávit celý život uvnitř narativů, které nikdy nezávisle neprozkoumali.

Lidé mohou dědit příběhy.

Lidé mohou dědit tituly.

Lidé mohou dědit systémy.

Lidé mohou dědit autoritu.

Lidé mohou dědit přesvědčení.

Lidé mohou dědit vysvětlení.

Lidé mohou dědit strachy.

Lidé mohou dědit chování.

Lidé mohou dědit opakující se vzorce.

Lidé je nakonec mohou všechny bránit, aniž by rozuměli tomu, odkud původně pocházejí.

Lidé si pak mohou splést zděděné narativy se samotnou realitou.

Bez kladení otázek mohou lidé strávit celý život obhajováním toho, co bylo vytvořeno, aby to zdědili.

LIDSTVO UČÍ LIDSTVO

Lidstvo je z velké části vyučováno lidstvem.

Lidé vytvářejí systémy.

Lidé vytvářejí narativy.

Lidé vytvářejí příběhy.

Lidé vytvářejí tituly.

Lidé vytvářejí role.

Lidé vytvářejí vysvětlení.

Lidé potom učí budoucí generace tomu, co vytvořily předchozí generace.

Budoucí generace si pak mohou splést zděděné narativy se samotnou realitou.

Lidé mohou zdědit to, co předchozí generace přijaly, aniž by to kdy nezávisle prozkoumali.

To je jeden z největších důvodů, proč se stejný svět opakuje.

Lidstvo může vytvářet narativy, dědit narativy, bránit narativy a potom si tyto narativy splést se samotnou realitou.

Lidé by se proto měli ptát:

Kdo to původně vytvořil?

Kdo to předal dál?

Kdo to stále učí?

Kdo to stále chrání?

Kdo z toho stále získává prospěch?

Jaká realita to podporuje?

Lidstvo nemůže řádně pokročit, dokud lidstvo stále dědí narativy dříve, než se naučí je zpochybňovat.

VYTVOŘENÉ PŘÍBĚHY, VYTVOŘENÉ TITULY A VYTVOŘENÁ AUTORITA

Narativy se neobjevují samy od sebe.

Vytvářejí je lidé.

Příběhy mohou být vytvořeny.

Tituly mohou být vytvořeny.

Autorita může být vytvořena.

Pozice mohou být vytvořeny.

Role mohou být vytvořeny.

Systémy mohou být vytvořeny.

Přesvědčení mohou být vytvořena.

Narativy pak mohou být ke všem těmto věcem připojeny.

Lidé je potom mohou zdědit.

Lidé je mohou opakovat.

Lidé je mohou bránit.

Lidé se k nim mohou emocionálně připoutat.

Budoucí generace je nakonec mohou zdědit jako realitu.

Lidé by se proto měli ptát:

Kdo vytvořil tento titul?

Kdo vytvořil tuto autoritu?

Kdo vytvořil tuto roli?

Kdo vytvořil tento příběh?

Kdo mu dal legitimitu?

Kdo ho chrání?

Kdo má prospěch z jeho pokračování?

Jaká realita ho podporuje?

Existence titulu není automaticky realita.

Existence autority není automaticky realita.

Existence role není automaticky realita.

Existence příběhu není automaticky realita.

Existence systému není automaticky realita.

Realita musí být vždy zkoumána nezávisle na samotném narativu.

PENÍZE, OPAKOVÁNÍ A POSILOVÁNÍ NARATIVU

Narativy se mohou stát mimořádně mocnými, když do nich vstoupí peníze.

Lidé mohou být placeni za vytváření narativů.

Lidé mohou být placeni za opakování narativů.

Lidé mohou být placeni za vyučování narativů.

Lidé mohou být placeni za prosazování narativů.

Lidé mohou být placeni za ochranu narativů.

Lidé mohou být placeni za psaní narativů.

Lidé mohou být placeni za šíření narativů.

Lidé mohou být placeni za obhajování narativů.

Budoucí generace pak mohou zdědit opakovaný narativ.

To automaticky neznamená, že každý narativ je nepravdivý.

Znamená to, že mechanismus musí být zpochybňován.

Lidé by se proto měli ptát:

Kdo tento narativ financuje?

Kdo ho opakuje?

Kdo ho učí?

Kdo ho chrání?

Kdo z něj získává prospěch?

Co se stane, když je zpochybněn?

Co se stane, když je odhalen?

Jaká realita ho podporuje?

Narativy se nakonec mohou stát natolik normalizovanými, že lidé přestanou vůbec rozpoznávat, že jsou to narativy.

SYSTÉMY PŘESVĚDČENÍ A ZDĚDĚNÉ PŘIJETÍ

Lidé mohou být povzbuzováni, aby věřili věcem, které nemohou nezávisle prozkoumat.

Tato přesvědčení pak mohou bránit.

Mohou se k těmto přesvědčením emocionálně připoutat.

Mohou tato přesvědčení opakovat.

Mohou tato přesvědčení předávat budoucím generacím.

Budoucí generace pak mohou toto přesvědčení zdědit, aniž by kdy nezávisle prozkoumaly jeho Zdroj a původ.

Lidé by se proto měli ptát:

Kdo toto přesvědčení vytvořil?

Kdo má z tohoto přesvědčení prospěch?

Jaké důkazy toto přesvědčení podporují?

Jaká realita toto přesvědčení podporuje?

Co se stane, když je zpochybněno?

Co se stane, když mu lidé přestanou věřit?

Samotné přesvědčení není realita.

Realita musí být vždy nezávisle zkoumána.

PROSTŘEDÍ SVĚTA LIDSTVU NEUSTÁLE UKAZUJE, JAK NARATIVY FUNGUJÍ

Prostředí světa lidstvu neustále ukazuje, jak narativy fungují.

Lidé jednoduše nebyli řádně naučeni, jak se učit z toho, co je jim ukazováno.

Svět je skutečná škola.

Lidstvu je neustále ukazováno:

Opakování.

Ochrana.

Tituly.

Autorita.

Sounáležitost.

Strach.

Závislost.

Mlčení.

Pobídky.

Emoce.

Výkon.

Narativy.

Lidé na tyto mechanismy často reagují místo toho, aby se z nich učili.

Problém není v tom, že nic není viditelné.

Problém je v tom, že lidé nebyli řádně naučeni, jak klást otázky, vidět, chápat a učit se z toho, co je viditelné.

NARATIVY SE MOHOU STÁT SILNĚJŠÍMI NEŽ REALITA

Jedním z největších nebezpečí, jimž lidstvo čelí, je to, že narativy se mohou stát silnějšími než samotná realita.

Realita může být viditelná.

Realita může být zdokumentována.

Realita může být opakovaně ukazována.

Realita může odhalovat rozpor.

Realita může odhalovat opakující se vzorce.

Realita může odhalovat lidské chování.

Lidé však mohou místo toho stále bránit narativy.

Lidé mohou odmítat to, co je ukazováno.

Lidé mohou chránit to, co zdědili.

Lidé se mohou emocionálně připoutat k příběhům.

Lidé mohou bránit systémy.

Lidé mohou bránit autoritu.

Lidé mohou bránit opakovaná vysvětlení.

Lidé mohou bránit to, na čem jsou závislí.

Lidé mohou bránit to, co jim dává pocit bezpečí.

Lidé mohou bránit to, co brání všichni ostatní.

Lidé mohou bránit narativy, i když realita opakovaně ukazuje něco jiného.

NARATIVY SE MOHOU STÁT SAMOTNÝM PROSTŘEDÍM SVĚTA

Čím déle narativ existuje, tím normálnějším se může stát.

Čím normálnějším se stane, tím méně může být zpochybňován.

Čím méně je zpochybňován, tím více je chráněn.

Čím více je chráněn, tím více ho budoucí generace dědí.

Nakonec se narativ může stát součástí samotného prostředí světa.

Děti ho mohou zdědit.

Dospělí ho mohou zdědit.

Učitelé ho mohou zdědit.

Systémy ho mohou zdědit.

Instituce ho mohou zdědit.

Společnosti ho mohou zdědit.

Lidé mohou nakonec zapomenout, že byl vůbec někdy vytvořen.

Narativ pak může být přijat jako samotná realita.

Lidstvo může kolektivně vytvořit falešnou realitu a potom strávit generace jejím obhajováním.

To je jeden z největších důvodů, proč lidstvo opakovaně znovu vytváří stejný svět.

PROČ NA NARATIVU VERSUS REALITĚ ZÁLEŽÍ

Na Narativu versus realitě záleží, protože lidstvo se nemůže řádně učit z prostředí světa, pokud zaměňuje narativy se samotnou realitou.

Zdroj a původ se ptá, odkud něco pochází a co to utvářelo.

Standard důkazů se ptá, zda důkazy podporují to, co je tvrzeno.

Pobídka a zisk se ptá, kdo má prospěch z toho, že to pokračuje.

Charakter a konzistentnost se ptá, zda chování odpovídá tomu, co je tvrzeno.

Povolení klást otázky se ptá, co zastavuje kladení otázek.

Emocionální vliv se ptá, jaká emoce utváří přijetí.

Narativ versus realita se nyní ptá:

Jaký příběh je prezentován?

Jaká realita ho podporuje?

Jaká realita mu odporuje?

Kdo ho vytvořil?

Kdo ho chrání?

Kdo ho opakuje?

Kdo ho dědí?

Kdo z něj získává prospěch?

Jaké prostředí světa tento narativ pomáhá znovu vytvářet?

Takto se lidé začínají posouvat od obhajování zděděných narativů k učení se ze samotné reality.

Takto lidé přecházejí od přesvědčení ke zkoumání.

Takto lidé přecházejí od zkoumání k vidění.

Takto lidé přecházejí od vidění k porozumění.

Takto lidé přecházejí od porozumění k učení.

Takto lidé přecházejí od učení k nezávislému myšlení.

Takto lidé přecházejí od toho, že jsou produkty zděděných narativů, k tomu, že se stávají žáky prostředí světa.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud lidé nadále brání zděděné narativy místo toho, aby se učili ze samotné reality.

NARATIVY V PRŮBĚHU ČASU

První část tohoto oddílu vysvětlila, že narativy mohou být vytvářeny, opakovány, děděny, chráněny a nakonec zaměňovány se samotnou realitou.

Také vysvětlila, že realita existuje nezávisle na přesvědčení, popularitě, titulech, autoritě, emocích a opakování.

Tato část nyní přechází k tomu, jak narativy pokračují v průběhu času.

Narativy se obvykle nestávají mocnými přes noc.

Často jsou budovány po dlouhá časová období.

Příběh může být vytvořen.

Příběh může být opakován.

Příběh může být zapsán.

Příběh může být šířen.

Příběh může být chráněn.

Příběh může být vyučován.

Příběh může být zděděn.

K příběhu se lze emocionálně připoutat.

Příběh pak může být přijat jako realita.

Postupem času mohou lidé zapomenout, že to vůbec někdy byl narativ.

Lidé by se měli ptát:

Jak dlouho tento narativ existuje?

Kdo ho opakoval?

Kdo ho chránil?

Kdo ho zdědil?

Kdo z něj získával prospěch?

Jaké důkazy ho podporují?

Jaká realita ho podporuje?

Jaké rozpory existují?

Co se v průběhu času změnilo?

Co zůstalo chráněno?

Narativy v průběhu času mohou odhalovat, jak lidstvo opakovaně znovu vytváří stejný svět.

LIDSTVO MŮŽE KOLEKTIVNĚ VYTVOŘIT FALEŠNOU REALITU

Lidstvo může kolektivně vytvořit falešnou realitu, kterou potom samo lidstvo zamění za realitu.

Lidé nemusí vidět celý mechanismus.

Mohou vidět pouze:

Svou vlastní roli.

Svou vlastní práci.

Své vlastní přesvědčení.

Svůj vlastní pokyn.

Svůj vlastní příspěvek.

Své vlastní přežití.

Prostředí světa je však často budováno miliardami lidí, kteří se kolektivně účastní narativů, jež sami nevytvořili.

Jeden člověk píše.

Jeden člověk učí.

Jeden člověk opakuje.

Jeden člověk prosazuje.

Jeden člověk chrání.

Jeden člověk financuje.

Jeden člověk publikuje.

Jeden člověk věří.

Jeden člověk mlčí.

Jednotlivě se tato chování mohou zdát malá.

Kolektivně mohou znovu vytvořit celé prostředí světa.

Lidstvo pak může strávit generace obhajováním toho, co samo lidstvo vytvořilo.

Lidé by se měli ptát:

K jakému narativu přispívám?

Jaký narativ pomáhám opakovat?

Jaký narativ pomáhám chránit?

Jakou realitu pomáhám nahrazovat?

Jaké prostředí světa můj příspěvek pomáhá znovu vytvářet?

To je jeden z největších mechanismů uvnitř Narativu versus realita.

NARATIVY MOHOU UTVÁŘET LIDSKÉ CHOVÁNÍ

Narativy neutvářejí pouze to, co si lidé myslí.

Narativy mohou utvářet to, co lidé dělají.

Narativy mohou utvářet důvěru.

Narativy mohou utvářet strach.

Narativy mohou utvářet sounáležitost.

Narativy mohou utvářet mlčení.

Narativy mohou utvářet poslušnost.

Narativy mohou utvářet závislost.

Narativy mohou utvářet emocionální připoutanost.

Narativy mohou utvářet identitu.

Narativy mohou utvářet samotné chování.

Lidé si možná ani neuvědomují, že jsou utvářeni.

Mohou věřit, že jednají nezávisle.

Jejich chování však již mohlo být ovlivněno narativy, které zdědili.

Lidé by se proto měli ptát:

Jaké chování tento narativ vytváří?

Jaké emoce tento narativ vytváří?

Jaké strachy tento narativ vytváří?

Jaké mlčení tento narativ vytváří?

Jakou závislost tento narativ vytváří?

Jaké prostředí světa tento narativ pomáhá znovu vytvářet?

Narativy se stávají nebezpečnými, když lidé přestanou rozpoznávat, že jsou jimi utvářeni.

ZAPADNUTÍ, SOUNÁLEŽITOST A SPOLEČENSKÉ NARATIVY

Lidé jsou společenské bytosti.

Mnoho lidí chce přijetí.

Mnoho lidí chce sounáležitost.

Mnoho lidí chce uznání.

Mnoho lidí chce zapadnout.

To se může stát jedním z největších mechanismů posilujících narativy.

Lidé mohou kopírovat to, co říkají ostatní.

Lidé mohou kopírovat to, jak se ostatní chovají.

Lidé mohou kopírovat to, jak se ostatní oblékají.

Lidé mohou kopírovat to, jak ostatní mluví.

Lidé mohou kopírovat to, co ostatní propagují.

Lidé mohou kopírovat to, co ostatní brání.

Lidé mohou kopírovat to, čemu ostatní věří.

Lidé mohou kopírovat to, čeho se ostatní bojí.

Lidé mohou kopírovat to, co ostatní odmítají.

Lidé mohou kopírovat to, co ostatní oslavují.

Lidé se nakonec mohou přestat ptát, zda je něco pravdivé, a místo toho se ptát, zda jim to pomáhá někam patřit.

Lidé by se měli ptát:

Učím se?

Nebo zapadám?

Kladu otázky?

Nebo kopíruji?

Myslím nezávisle?

Nebo následuji skupinu?

Učím se z reality?

Nebo se učím, jak někam patřit?

Sounáležitost se může stát silnější než pravda, pokud lidé nejsou učeni, jak ji zpochybňovat.

MODERNÍ NARATIVNÍ PROSTŘEDÍ

Moderní prostředí mohou rychle vytvářet a šířit narativy.

Lidem mohou být ukazovány životní styly.

Lidem mohou být ukazovány názory.

Lidem mohou být ukazovány reakce.

Lidem může být ukazováno pobouření.

Lidem může být ukazována popularita.

Lidem může být ukazován úspěch.

Lidem může být ukazován status.

Lidem může být ukazován vzhled.

Lidem mohou být ukazovány emocionální příběhy.

Lidem mohou být ukazovány verze života, které neodrážejí realitu.

Lidé pak mohou kopírovat to, co je jim opakovaně ukazováno.

Mohou kopírovat slova.

Mohou kopírovat osobnosti.

Mohou kopírovat životní styly.

Mohou kopírovat vzhled.

Mohou kopírovat chování.

Mohou kopírovat to, co vypadá populárně.

Mohou kopírovat to, co vypadá úspěšně.

Mohou předvádět štěstí.

Mohou předvádět sounáležitost.

Mohou předvádět dokonalost.

Mohou předvádět důležitost.

Moderní narativní prostředí proto může vytvářet falešnou realitu, kterou lidé kolektivně napodobují.

Lidé by se měli ptát:

Jaký narativ toto prostředí vytváří?

Jaké chování toto prostředí odměňuje?

Jaký výkon toto prostředí podporuje?

Jaká realita je skrývána?

Jaká realita je nahrazována?

Jakému porozumění je bráněno?

Moderní narativní prostředí mohou přimět lidi žít uvnitř výkonu místo reality.

SPOLEČENSKÝ VÝKON A ŽIVOT UVNITŘ NARATIVU

Lidé také mohou začít předvádět určité verze sebe sama.

Mohou předvádět štěstí.

Mohou předvádět úspěch.

Mohou předvádět sebejistotu.

Mohou předvádět důležitost.

Mohou předvádět status.

Mohou předvádět dokonalost.

Mohou předvádět sounáležitost.

Lidé mohou prezentovat život, který neodráží realitu.

Ostatní lidé se pak mohou s tímto výkonem porovnávat.

Srovnávání pak může vytvářet více výkonu.

Výkon může vytvářet více napodobování.

Napodobování může vytvářet více opakování.

Lidé mohou nakonec žít uvnitř kolektivního narativu místo samotné reality.

Lidé by se měli ptát:

Co je ukazováno?

Co je skrýváno?

Je toto realita?

Nebo je toto výkon?

Porovnávám se s realitou?

Nebo se porovnávám s narativem?

Jaké chování tento výkon vytváří?

Lidé se musí naučit, že prezentace není automaticky realita.

NARATIVY, DĚTI A ZDĚDĚNÉ PŘESVĚDČENÍ

Děti se rodí do narativů, které nevytvořily.

Děti dědí příběhy.

Děti dědí systémy.

Děti dědí tituly.

Děti dědí autoritu.

Děti dědí přesvědčení.

Děti dědí chování.

Děti dědí strachy.

Děti dědí emocionální připoutanosti.

Děti dědí opakující se vzorce.

Děti pak mohou vyrůst v dospělé, kteří brání to, co zdědili.

To je jeden z největších důvodů, proč lidstvo opakuje stejný svět.

Děti by se proto měly učit ptát:

Kdo toto vytvořil?

Proč to bylo vytvořeno?

Kdo z toho získává prospěch?

Jaké důkazy to podporují?

Jaká realita to podporuje?

Jaké chování to vytváří?

Jaké prostředí světa to pomáhá znovu vytvářet?

Děti by neměly narativy pouze dědit.

Děti by se měly naučit, jak je bezpečně zpochybňovat.

SYSTÉMY, NARATIVY A PROSTŘEDÍ SVĚTA

Narativy se mohou zabudovat do systémů.

Systémy mohou narativy opakovat.

Systémy mohou narativy chránit.

Systémy mohou narativy normalizovat.

Systémy mohou narativy odměňovat.

Systémy mohou odrazovat od kladení otázek.

Lidé si nakonec mohou splést systémové opakování s pravdou.

Opakované systémy však nejsou automaticky realita.

Lidé by se měli ptát:

Jaký narativ tento systém opakuje?

Jaký narativ tento systém chrání?

Jaký narativ tento systém odměňuje?

Od zpochybňování jakého narativu tento systém lidi odrazuje?

Jaká realita ho podporuje?

Jaká realita mu odporuje?

Co by se stalo, kdyby mu lidé přestali věřit?

Lidé se často pokoušejí napravovat následky, aniž by zpochybňovali narativy, které tyto následky vytvářejí.

To může způsobovat, že lidstvo opakuje stejný svět.

PROSTŘEDÍ SVĚTA LIDSTVU NEUSTÁLE UKAZUJE, JAK NARATIVY FUNGUJÍ

Prostředí světa lidstvu neustále ukazuje, jak narativy fungují.

Lidé jednoduše nebyli řádně naučeni, jak se učit z toho, co je jim ukazováno.

Svět je skutečná škola.

Lidstvu je neustále ukazováno:

Opakování.

Ochrana.

Tituly.

Autorita.

Sounáležitost.

Strach.

Závislost.

Mlčení.

Pobídky.

Emoce.

Výkon.

Narativy.

Problém není v tom, že nic není viditelné.

Problém je v tom, že lidé nebyli řádně naučeni, jak klást otázky, vidět, chápat a učit se z toho, co je viditelné.

NARATIVY, MOC A LIDSKÉ VĚDOMÍ

Jednou z největších lekcí, které se lidstvo musí naučit, je to, že moc neexistuje pouze prostřednictvím síly.

Moc může existovat prostřednictvím narativů.

Pokud lidé mohou utvářet narativy, mohou utvářet chování.

Pokud mohou utvářet chování, mohou utvářet výsledky.

Pokud mohou utvářet výsledky, mohou utvářet prostředí světa.

Lidé možná nemusí lidstvo nutit, aby opakovalo stejný svět, pokud ho lidstvo ochotně opakuje samo.

Lidstvo může vytvářet narativy, dědit narativy, bránit narativy a potom si tyto narativy splést se samotnou realitou.

To je jeden z největších mechanismů působících napříč lidskou historií.

Lidé by se proto měli ptát:

Kdo utváří narativ?

Kdo narativ posiluje?

Kdo má z narativu prospěch?

Kdo narativ dědí?

Kdo narativ brání?

Kdo je k narativu emocionálně připoután?

Kdo se bojí narativ zpochybnit?

Jaké prostředí světa tento narativ pomáhá znovu vytvářet?

Lidské vědomí postupuje, když lidé přestanou žít uvnitř narativů a začnou se učit ze samotné reality.

NARATIV VERSUS REALITA A POKROK LIDSTVA

Narativ versus realita je součástí Chybějící cesty k pokroku lidstva.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud jsou narativy opakovaně zaměňovány za realitu.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud lidé dědí příběhy dříve, než se naučí, jak je zpochybňovat.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud lidé brání narativy, které nikdy nezávisle neprozkoumali.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud lidé kolektivně vytvářejí falešnou realitu a potom v ní žijí.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud lidé kolektivně vytvářejí falešnou realitu a potom tráví generace jejím obhajováním.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud se sounáležitost stává silnější než pravda.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud lidé kopírují jeden druhého místo toho, aby se učili z reality.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud lidé předvádějí určité verze sebe sama místo toho, aby sami sobě rozuměli.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud systémy posilují narativy, aniž by lidi učily, jak je zpochybňovat.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud systémy přesvědčení nahrazují realitu.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud budoucí generace dědí stejný svět, aniž by rozuměly tomu, co ho vytvořilo.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud lidé nadále brání zděděné narativy místo toho, aby se učili ze samotné reality.

Zdroj a původ se ptá, odkud něco pochází a co to utvářelo.

Standard důkazů se ptá, zda důkazy podporují to, co je tvrzeno.

Pobídka a zisk se ptá, kdo má prospěch z toho, že to pokračuje.

Charakter a konzistentnost se ptá, zda chování odpovídá tomu, co je tvrzeno.

Povolení klást otázky se ptá, co zastavuje kladení otázek.

Emocionální vliv se ptá, jaká emoce utváří přijetí.

Narativ versus realita se nyní ptá:

Jaký příběh je prezentován?

Jaká realita ho podporuje?

Jaká realita mu odporuje?

Kdo ho vytvořil?

Kdo ho opakuje?

Kdo ho chrání?

Kdo ho dědí?

Kdo z něj získává prospěch?

Jaké chování vytváří?

Jaké prostředí světa pomáhá znovu vytvářet?

Takto se lidé začínají posouvat od zděděných narativů k realitě.

Takto lidé přecházejí od přesvědčení ke zkoumání.

Takto lidé přecházejí od zkoumání k vidění.

Takto lidé přecházejí od vidění k porozumění.

Takto lidé přecházejí od porozumění k učení.

Takto lidé přecházejí od učení k nezávislému myšlení.

Takto lidé přecházejí od toho, že jsou produkty zděděných narativů, k tomu, že se stávají žáky prostředí světa.

ODDÍL 8 - PSYCHOLOGICKÝ DOPAD

CO PSYCHOLOGICKÝ DOPAD SKUTEČNĚ ZNAMENÁ

Oddíl 1 stanovil, že se lidé musí učit, odkud něco pochází a co to utvářelo.

Oddíl 2 stanovil, že se lidé musí učit, zda důkazy podporují to, co je tvrzeno.

Oddíl 3 stanovil, že lidstvo opakovaně znovu vytváří stejný svět, protože pobídky opakovaně odměňují lidi za jeho znovuvytváření.

Oddíl 4 stanovil, že opakované chování často odhaluje více než slova.

Oddíl 5 stanovil, že lidé jsou často odrazováni od kladení otázek ještě předtím, než učení vůbec začne.

Oddíl 6 stanovil, že emoce mohou utvářet důvěru, přesvědčení, strach, reakci, mlčení a chování dříve, než se rozvine porozumění.

Oddíl 7 stanovil, že lidstvo může kolektivně vytvářet, dědit a bránit narativy a zaměňovat je za samotnou realitu.

Oddíl 8 nyní přechází k Psychologickému dopadu.

Psychologický dopad existuje proto, že prostředí světa neustále utváří lidskou mysl dříve, než lidé pochopí, že to dělá.

Lidé se nerodí s porozuměním světu.

Svět učí lidi, jak myslet, dříve než pochopí, jak chránit svou mysl.

Lidé jsou neustále vystaveni:

Penězům.

Závislosti.

Autoritě.

Strachu.

Mlčení.

Pobídkám.

Narativům.

Chování.

Opakování.

Srovnávání.

Výkonu.

Povrchnosti.

Opakovaným problémům.

Lidská mysl může být všemi těmito věcmi utvářena dlouho předtím, než se rozvine nezávislé myšlení.

Lidé by se proto měli ptát:

Co toto prostředí dělá s lidskou myslí?

Co je opakovaně ukazováno?

Co je opakovaně přijímáno?

Co je opakovaně normalizováno?

Co je opakovaně děděno?

Co utváří chování?

Co utváří porozumění?

Co utváří budoucí generace?

Psychologický dopad učí lidi chápat, co dlouhodobé vystavení prostředí světa dělá se samotným lidstvem.

LIDSKÁ MYSL JE JEDNÍM Z NEJVĚTŠÍCH PROSTŘEDÍ, KTERÁ LIDSTVO NEDOKÁZALO CHRÁNIT

Jedním z největších problémů, jimž lidstvo čelí, je to, že lidé jsou často psychologicky utvářeni dříve, než pochopí, že jsou utvářeni.

Lidská mysl je jedním z největších prostředí, která lidstvo nedokázalo chránit.

Lidé se rodí do prostředí, která nevytvořili.

Dědí systémy.

Dědí chování.

Dědí narativy.

Dědí autoritu.

Dědí závislost.

Dědí opakující se vzorce.

Lidé pak mohou vyrůst v dospělé, kteří brání to, co zdědili.

To se může stát, aniž by kdy pochopili, co je původně utvářelo.

Lidé by se proto měli ptát:

Co mě utvářelo?

Co jsem zdědil?

Co jsem přijal?

Co jsem opakoval?

Co jsem nikdy nezávisle neprozkoumal?

Co se pro mě stalo normálním?

Jaké prostředí pomohlo vytvořit mé porozumění?

Bez kladení otázek mohou lidé strávit celý život psychologicky utvářeni prostředími, z nichž se nikdy řádně nenaučili.

PROSTŘEDÍ SVĚTA LIDSTVO NEUSTÁLE UČÍ

Prostředí světa nikdy nepřestává učit.

Lidé se neustále učí z toho, co je obklopuje.

Děti se z něj učí.

Dospělí se z něj učí.

Učitelé se z něj učí.

Rodiče se z něj učí.

Systémy se z něj učí.

Společnosti se z něj učí.

Prostředí světa lidstvo neustále učí.

Problém je v tom, že lidé nebyli řádně naučeni, jak se učit z toho, co je jim ukazováno.

Svět je skutečná škola.

Lidé si to možná neuvědomují, ale prostředí světa neustále ovlivňuje chování.

Lidé se mohou stát produkty prostředí světa místo toho, aby se z něj stali žáky.

To je jeden z největších důvodů, proč se stejný svět opakuje.

Lidé by se proto měli ptát:

Co toto prostředí učí?

Jaké chování odměňuje?

Od jakého chování odrazuje?

Jaké chování normalizuje?

Jaké prostředí světa znovu vytváří?

Když lidé nejsou učeni, jak se učit z prostředí světa, často se mu místo toho psychologicky přizpůsobí.

LIDÉ SE MOHOU PŘIZPŮSOBIT NEZDRAVÝM PROSTŘEDÍM

Lidské bytosti jsou přizpůsobivé.

To může být prospěšné.

Může se to však stát i nebezpečným.

Lidé se mohou psychologicky přizpůsobit nezdravým prostředím.

Lidé se mohou přizpůsobit strachu.

Lidé se mohou přizpůsobit závislosti.

Lidé se mohou přizpůsobit úzkosti.

Lidé se mohou přizpůsobit nepoctivosti.

Lidé se mohou přizpůsobit povrchnosti.

Lidé se mohou přizpůsobit tlaku.

Lidé se mohou přizpůsobit nezdravému chování.

Lidé se mohou přizpůsobit nezdravým systémům.

Lidé se mohou přizpůsobit opakovaným problémům.

Lidé se mohou psychologicky přizpůsobit samotnému klamu, když je klam opakovaně normalizován.

Nakonec se nezdravá prostředí mohou stát normálními.

Budoucí generace pak mohou tato prostředí zdědit.

Lidé by se proto měli ptát:

Čemu se přizpůsobuji?

Mělo by toto být normální?

Co vytváří tyto podmínky?

Jaké chování je chráněno?

Jaké prostředí světa je znovu vytvářeno?

Lidé se často přizpůsobují příznakům místo toho, aby se učili z příčin.

MECHANISMUS PENĚZ

Mechanismus peněz je jedním z největších vlivů utvářejících psychologický dopad.

Peníze mohou utvářet informace.

Peníze mohou utvářet závislost.

Peníze mohou utvářet strach.

Peníze mohou utvářet mlčení.

Peníze mohou utvářet pobídky.

Peníze mohou utvářet rozhodnutí.

Peníze mohou utvářet chování.

Peníze mohou utvářet opakování.

Peníze mohou utvářet prostředí.

Peníze mohou utvářet to, co jsou lidé povzbuzováni přijímat.

Mechanismus peněz může utvářet informace, závislost, pobídky, strach, opakování, mlčení, chování a samotné psychologické přizpůsobování.

Lidé se mohou psychologicky přizpůsobit následkům, aniž by se kdy učili z mechanismu, který je vytváří.

To je jeden z největších mechanismů, z nichž se lidstvo musí učit.

Lidé by se proto měli ptát:

Co zde peníze ovlivňují?

Jaké chování peníze vytvářejí?

Jaké mlčení peníze chrání?

Jakou závislost peníze vytvářejí?

Jaký strach peníze vytvářejí?

Jaké prostředí světa peníze pomáhají znovu vytvářet?

DĚTI JSOU NEJDŮLEŽITĚJŠÍ SKUPINOU, KTEROU JE TŘEBA CHRÁNIT

Děti se nerodí s nástroji potřebnými k ochraně před psychologickými účinky prostředí světa.

Děti jsou psychologicky vystaveny prostředí světa dříve, než mají nástroje k tomu, aby mu porozuměly nebo se před ním chránily.

Děti zažívají:

Peníze.

Závislost.

Autoritu.

Strach.

Srovnávání.

Výkon.

Narativy.

Povrchnost.

Společenský tlak.

Opakující se vzorce.

Dlouho předtím, než jim porozumějí.

Děti mohou psychologicky zdědit strach.

Děti mohou psychologicky zdědit úzkost.

Děti mohou psychologicky zdědit závislost.

Děti mohou psychologicky zdědit srovnávání.

Děti mohou psychologicky zdědit nejistotu.

Děti mohou psychologicky zdědit povrchnost.

Děti mohou psychologicky zdědit tlak.

Děti mohou psychologicky zdědit mlčení.

Děti mohou psychologicky zdědit nezdravé chování.

Děti mohou psychologicky zdědit opakované problémy světa.

Děti by neměly být nuceny psychologicky přežívat prostředí světa, aniž by byly řádně naučeny, jak se z něj učit.

To je jeden z největších důvodů, proč se vzdělávání musí zlepšit.

Děti by se proto měly učit:

Jak klást otázky.

Jak vidět.

Jak chápat.

Jak myslet nezávisle.

Jak se bezpečně učit z prostředí světa.

Proto je Soubor nástrojů L2Q pro kladení otázek tak důležitý.

LIDSKÉ VĚDOMÍ JE UTVÁŘENO

Lidské vědomí je utvářeno prostředím světa dříve, než lidstvo pochopí, jak je utvářeno.

Pokud je opakovaně ukazován strach, strach se může šířit.

Pokud je opakovaně ukazováno srovnávání, srovnávání se může šířit.

Pokud je opakovaně ukazována závislost, závislost se může šířit.

Pokud je opakovaně ukazován výkon, výkon se může šířit.

Pokud je opakovaně ukazována povrchnost, povrchnost se může šířit.

Pokud je opakovaně ukazováno opakování, opakování se může šířit.

Budoucí generace pak mohou tyto podmínky zdědit.

Lidé nakonec mohou zapomenout, kdo jsou, protože tráví tolik času přizpůsobováním se prostředí světa místo toho, aby se z něj učili.

Lidé by se proto měli ptát:

Jaké vědomí toto prostředí vytváří?

Jaké porozumění toto prostředí vytváří?

Jaké chování toto prostředí vytváří?

Jaké prostředí světa toto prostředí pomáhá znovu vytvářet?

PROČ NA PSYCHOLOGICKÉM DOPADU ZÁLEŽÍ

Na Psychologickém dopadu záleží, protože lidstvo nemůže řádně pokročit, pokud jsou lidé psychologicky utvářeni prostředími, kterým nerozumějí.

Zdroj a původ se ptá, odkud něco pochází a co to utvářelo.

Standard důkazů se ptá, zda důkazy podporují to, co je tvrzeno.

Pobídka a zisk se ptá, kdo má prospěch z toho, že to pokračuje.

Charakter a konzistentnost se ptá, zda chování odpovídá tomu, co je tvrzeno.

Povolení klást otázky se ptá, co zastavuje kladení otázek.

Emocionální vliv se ptá, jaká emoce utváří přijetí.

Narativ versus realita se ptá, jaký příběh je prezentován a zda ho realita podporuje.

Psychologický dopad se nyní ptá:

Co toto prostředí dělá s lidskou myslí?

Jaké chování vytváří?

Jaké porozumění vytváří?

Jaký strach vytváří?

Jakou závislost vytváří?

Jaké srovnávání vytváří?

Jaké prostředí světa pomáhá znovu vytvářet?

Lidstvo nemůže pokročit, dokud se lidé nadále psychologicky přizpůsobují nezdravým prostředím světa místo toho, aby se z nich učili a zlepšovali je.

Když lidé nejsou učeni, jak se učit z prostředí světa, často se mu místo toho psychologicky přizpůsobí.

Takto lidé přecházejí od toho, že jsou produkty prostředí světa, k tomu, že se stávají žáky prostředí světa.

PSYCHOLOGICKÉ UTVÁŘENÍ V PRŮBĚHU ČASU

První část oddílu vysvětlila, že lidé jsou často psychologicky utvářeni dříve, než pochopí, že jsou utvářeni.

Tato část nyní přechází k tomu, jak se psychologické utváření vyvíjí v průběhu času.

Psychologický dopad obvykle nevzniká v jediném okamžiku.

Často se vyvíjí prostřednictvím opakovaného vystavení.

Lidé opakovaně vidí stejné věci.

Lidé opakovaně slyší stejné věci.

Lidé opakovaně zažívají stejné věci.

Lidé se opakovaně přizpůsobují stejným věcem.

Postupem času se opakované vystavení může stát normálním.

Lidé nakonec mohou přestat vůbec rozpoznávat, že jsou utvářeni.

Opakované vystavení se může stát jedním z největších učitelů uvnitř prostředí světa.

Lidé by se měli ptát:

Čemu jsem opakovaně vystaven?

Co opakovaně přijímám?

Čemu se opakovaně přizpůsobuji?

Co se stalo normálním?

Co učím budoucí generace?

Jaké prostředí světa pomáhám znovu vytvářet?

SROVNÁVÁNÍ, STATUS A SEBEHODNOTA

Lidé se mohou začít porovnávat s ostatními.

Srovnávání se může stát jedním z největších vlivů utvářejících lidské chování.

Lidé mohou porovnávat:

Vzhled.

Peníze.

Životní styl.

Popularitu.

Status.

Úspěch.

Majetek.

Vztahy.

Důležitost.

Lidé nakonec mohou svou sebehodnotu spojit s těmito srovnáními.

Lidé mohou začít věřit, že mají menší hodnotu, protože se zdá, že někdo jiný má více.

Lidé mohou začít věřit, že mají větší hodnotu, protože vlastní více.

Lidé mohou začít měřit svou hodnotu podle prostředí, která neodrážejí realitu.

Lidé by se proto měli ptát:

Kdo mě naučil porovnávat?

S čím se porovnávám?

Co srovnávání vytváří?

Co srovnávání skrývá?

Jaké prostředí světa srovnávání pomáhá znovu vytvářet?

Srovnávání může lidem bránit učit se ze sebe samých, protože se soustředí na měření sebe sama vůči ostatním lidem.

POVRCHNOST, VÝKON A ŽIVOT VE LŽI

Lidé mohou začít předvádět určité verze sebe sama.

Mohou předvádět štěstí.

Mohou předvádět úspěch.

Mohou předvádět sebejistotu.

Mohou předvádět dokonalost.

Mohou předvádět sounáležitost.

Mohou předvádět důležitost.

Lidé mohou skrývat, jak se skutečně cítí.

Lidé mohou skrývat své obtíže.

Lidé mohou skrývat utrpení.

Lidé mohou skrývat nejistotu.

Lidé mohou skrývat strach.

Lidé mohou skrývat osamělost.

Lidé mohou nakonec začít žít uvnitř samotného výkonu.

Ostatní lidé pak mohou tento výkon kopírovat.

To může vytvořit cyklus.

Výkon vytváří napodobování.

Napodobování vytváří opakování.

Opakování vytváří normalizaci.

Normalizace vytváří budoucí generace, které dědí výkon jako realitu.

Lidé se mohou psychologicky přizpůsobit samotnému klamu, když je klam opakovaně normalizován.

Lidé by se měli ptát:

Co je ukazováno?

Co je skrýváno?

Co předstírám, že jsem?

Co se bojím odhalit?

Učím se?

Nebo předvádím?

Lidé se musí naučit, že prezentace není automaticky realita.

SPOLEČENSKÁ PROSTŘEDÍ A VZÁJEMNÉ KOPÍROVÁNÍ

Lidé se učí jeden od druhého.

To může být prospěšné.

Může se to však stát i nebezpečným.

Lidé mohou kopírovat:

Slova.

Názory.

Chování.

Životní styly.

Vzhled.

Osobnosti.

Přesvědčení.

Reakce.

Emoce.

Návyky.

Lidé nakonec mohou přestat myslet nezávisle.

Místo toho mohou začít následovat.

Mohou se ptát:

Co dělají všichni ostatní?

Místo aby se ptali:

Co je pravda?

Lidé by se proto měli ptát:

Učím se?

Nebo kopíruji?

Rozumím?

Nebo následuji?

Myslím nezávisle?

Nebo zapadám?

To je jeden z největších důvodů, proč lidstvo opakovaně znovu vytváří stejný svět.

STRACH, ÚZKOST A PSYCHOLOGICKÉ PŘEŽÍVÁNÍ

Lidé se mohou psychologicky přizpůsobit nezdravým prostředím.

To může vytvářet strach.

To může vytvářet úzkost.

To může vytvářet tlak.

To může vytvářet nejistotu.

Lidé mohou začít prostředí přežívat místo toho, aby se z nich učili.

Lidé mohou být vyčerpaní.

Lidé mohou být zahlceni.

Lidé se mohou stát závislými.

Lidé se mohou emocionálně odpojit.

Lidé by se měli ptát:

Učím se z tohoto prostředí?

Nebo ho přežívám?

Co vytváří tyto podmínky?

Co vytváří tyto emoce?

Jaké prostředí světa je znovu vytvářeno?

Lidé by neměli být nuceni psychologicky přežívat prostředí, kterým nebyli řádně naučeni rozumět.

CHAMTIVOST, ZÁVIST A LIDSKÉ VĚDOMÍ

Lidé mohou začít měřit hodnotu prostřednictvím peněz.

Lidé mohou začít měřit hodnotu prostřednictvím statusu.

Lidé mohou začít měřit hodnotu prostřednictvím majetku.

Lidé mohou začít měřit hodnotu prostřednictvím vzhledu.

Lidé mohou začít měřit hodnotu prostřednictvím popularity.

To může vytvářet chamtivost.

To může vytvářet závist.

To může vytvářet soutěživost.

To může vytvářet nejistotu.

Lidé se nakonec mohou přestat učit ze světa a místo toho v něm soutěžit.

Lidé by se měli ptát:

Za čím se honím?

Proč se za tím honím?

Kdo mě naučil si toho vážit?

Jaké chování to vytváří?

Jaké prostředí světa to pomáhá znovu vytvářet?

Lidské vědomí nemůže řádně pokročit, když jsou lidé učeni soutěžit místo toho, aby rozuměli.

DĚTI A PSYCHOLOGICKÉ DĚDICTVÍ

Děti nedědí pouze informace.

Děti dědí prostředí.

Děti dědí chování.

Děti dědí strachy.

Děti dědí narativy.

Děti dědí tlak.

Děti dědí srovnávání.

Děti dědí povrchnost.

Děti dědí výkon.

Děti dědí závislost.

Děti dědí opakované problémy světa.

Děti se také učí od dospělých kolem sebe.

Děti se mohou naučit předstírané štěstí.

Děti se mohou naučit srovnávání.

Děti se mohou naučit společenskému tlaku.

Děti se mohou naučit mlčení.

Děti se mohou naučit výkonu.

Děti se mohou naučit, jak skrývat utrpení.

Děti mohou psychologicky zdědit samotné přežívání.

Děti mohou nakonec zdědit utrpení dříve, než pochopí, co ho vytvořilo.

To je jeden z největších důvodů, proč lidstvo opakuje stejný svět.

Děti by se proto měly naučit bezpečně klást otázky dříve, než se tyto vlivy hluboce normalizují.

LIDSKÉ VĚDOMÍ A PROSTŘEDÍ SVĚTA

Lidské vědomí je utvářeno prostředím světa.

Lidské vědomí je utvářeno dříve, než lidstvo pochopí, jak je utvářeno.

Pokud je opakovaně ukazován strach, strach se může šířit.

Pokud je opakovaně ukazováno srovnávání, srovnávání se může šířit.

Pokud je opakovaně ukazována závislost, závislost se může šířit.

Pokud je opakovaně ukazován výkon, výkon se může šířit.

Pokud je opakovaně ukazována povrchnost, povrchnost se může šířit.

Pokud je opakovaně ukazováno opakování, opakování se může šířit.

Budoucí generace pak mohou tyto podmínky zdědit.

Lidé nakonec mohou zapomenout, kdo jsou, protože tráví tolik času přizpůsobováním se prostředí světa místo toho, aby se z něj učili.

Lidé by se proto měli ptát:

Co toto prostředí lidstvo učí?

Jaké vědomí vytváří?

Jaké porozumění vytváří?

Jaký svět pomáhá znovu vytvářet?

Lidské vědomí postupuje, když se lidé přestanou psychologicky přizpůsobovat prostředí světa a místo toho se z něj začnou učit.

MECHANISMUS PENĚZ A PSYCHOLOGICKÉ PŘIZPŮSOBOVÁNÍ

Mechanismus peněz může utvářet informace.

Mechanismus peněz může utvářet závislost.

Mechanismus peněz může utvářet strach.

Mechanismus peněz může utvářet chování.

Mechanismus peněz může utvářet opakování.

Mechanismus peněz může utvářet mlčení.

Mechanismus peněz může utvářet samotné psychologické přizpůsobování.

Lidé se mohou psychologicky přizpůsobit následkům, aniž by se kdy učili z mechanismu, který je vytváří.

Lidé by se proto měli ptát:

Co peníze ovlivňují?

Jaké chování peníze vytvářejí?

Jaký strach peníze vytvářejí?

Jakou závislost peníze vytvářejí?

Jaké mlčení peníze chrání?

Jaké prostředí světa peníze pomáhají znovu vytvářet?

PSYCHOLOGICKÝ DOPAD A POKROK LIDSTVA

Psychologický dopad je součástí Chybějící cesty k pokroku lidstva.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud se lidé psychologicky přizpůsobují prostředím, kterým nerozumějí.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud jsou děti vystavovány problémům světa, aniž by byly řádně učeny, jak se z nich učit.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud se lidé porovnávají s falešnými realitami.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud lidé předvádějí určité verze sebe sama místo toho, aby sami sobě rozuměli.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud lidé psychologicky přežívají nezdravá prostředí místo toho, aby je zlepšovali.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud se lidé přizpůsobují opakovaným problémům místo toho, aby se učili z toho, co je vytváří.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud mechanismus peněz nadále utváří informace, závislost, strach, chování, opakování a mlčení, zatímco se lidé psychologicky přizpůsobují následkům místo toho, aby se učili z příčin.

Zdroj a původ se ptá, odkud něco pochází a co to utvářelo.

Standard důkazů se ptá, zda důkazy podporují to, co je tvrzeno.

Pobídka a zisk se ptá, kdo má prospěch z toho, že to pokračuje.

Charakter a konzistentnost se ptá, zda chování odpovídá tomu, co je tvrzeno.

Povolení klást otázky se ptá, co zastavuje kladení otázek.

Emocionální vliv se ptá, jaká emoce utváří přijetí.

Narativ versus realita se ptá, jaký příběh je prezentován a zda ho realita podporuje.

Psychologický dopad se nyní ptá:

Co toto prostředí dělá s lidskou myslí?

Co toto prostředí dělá s dětmi?

Co toto prostředí dělá s porozuměním?

Co toto prostředí dělá s lidským vědomím?

Jaké prostředí světa pomáhá znovu vytvářet?

Takto se lidé začínají posouvat od psychologického přizpůsobování k porozumění.

Takto lidé přecházejí od přesvědčení ke zkoumání.

Takto lidé přecházejí od zkoumání k vidění.

Takto lidé přecházejí od vidění k porozumění.

Takto lidé přecházejí od porozumění k učení.

Takto lidé přecházejí od učení k nezávislému myšlení.

Takto lidé přecházejí od toho, že jsou produkty prostředí světa, k tomu, že se stávají žáky prostředí světa.

ODDÍL 9 - POUŽÍVAT STEJNÝ STANDARD VŠUDE

CO POUŽÍVAT STEJNÝ STANDARD VŠUDE SKUTEČNĚ ZNAMENÁ

Oddíl 1 stanovil, že se lidé musí učit, odkud něco pochází a co to utvářelo.

Oddíl 2 stanovil, že se lidé musí učit, zda důkazy podporují to, co je tvrzeno.

Oddíl 3 stanovil, že lidstvo opakovaně znovu vytváří stejný svět, protože pobídky opakovaně odměňují lidi za jeho znovuvytváření.

Oddíl 4 stanovil, že opakované chování často odhaluje více než slova.

Oddíl 5 stanovil, že lidé jsou často odrazováni od kladení otázek ještě předtím, než učení vůbec začne.

Oddíl 6 stanovil, že emoce mohou utvářet důvěru, přesvědčení, strach, reakci, mlčení a chování dříve, než se rozvine porozumění.

Oddíl 7 stanovil, že lidstvo může kolektivně vytvářet, dědit a bránit narativy a zaměňovat je za samotnou realitu.

Oddíl 8 stanovil, že prostředí světa psychologicky utváří lidstvo dříve, než lidstvo pochopí, že to dělá.

Oddíl 9 nyní přechází k Používat stejný standard všude.

Používat stejný standard všude existuje proto, že lidstvo často používá rozdílné standardy na různé lidi, systémy, prostředí a situace.

Lidé mohou na ostatní používat jeden standard, zatímco chrání sami sebe.

Lidé mohou na systémy používat jeden standard, zatímco chrání autoritu.

Lidé mohou na autoritu používat jeden standard, zatímco chrání to, na čem jsou závislí.

Lidé mohou zpochybňovat jednu věc, zatímco odmítají zpochybňovat jinou.

Lidé mohou zpochybňovat jeden narativ, zatímco vstupují do jiného.

Lidé mohou zpochybňovat jeden systém, zatímco chrání jiný.

Používat stejný standard všude učí lidi odstranit dvojí standardy z učení.

Používat stejný standard všude je však větší než dvojí standardy.

Učí lidi chápat, proč jsou vůbec používány rozdílné standardy.

Lidé často používají rozdílné standardy, protože závislost, strach, sounáležitost, identita, peníze, autorita, emoce a zděděné narativy ovlivňují, kde jsou lidé ochotni se učit.

LIDSTVO ČASTO POUŽÍVÁ ROZDÍLNÉ STANDARDY

Jedním z největších důvodů, proč lidstvo opakovaně znovu vytváří stejný svět, je to, že lidé často používají rozdílné standardy.

Lidé se mohou stát selektivními.

Selektivní kladení otázek.

Selektivní důkazy.

Selektivní důvěra.

Selektivní skepse.

Selektivní emoce.

Selektivní pobouření.

Selektivní narativy.

Selektivní povolení.

Selektivní učení.

Lidé mohou klást obtížné otázky, když je něco ohrožuje, ale přestat klást otázky, když jim něco prospívá.

Lidé mohou uplatňovat standardy důkazů na něco, co nemají rádi, zatímco chrání něco, na čem jsou závislí.

Lidé mohou od ostatních vyžadovat konzistentnost, zatímco se jí sami vyhýbají.

Lidé by se proto měli ptát:

Používám stejný standard všude?

Chráním něco?

Vyhýbám se něčemu?

Co nejsem ochoten zpochybnit?

Na čem jsem závislý?

K čemu jsem emocionálně připoután?

Co se stává nepříjemným, když zde použiji stejný standard?

Dvojí standardy se mohou stát jedním z největších mechanismů, které umožňují pokračování opakovaných problémů světa.

STEJNÝ STANDARD MUSÍ PLATIT VŠUDE

Pravda nevyžaduje rozdílné standardy podle toho, kdo je zkoumán.

Stejný standard musí platit všude.

Stejný standard platí pro:

Lidi.

Děti.

Dospělé.

Rodiče.

Učitele.

Školy.

Vlády.

Média.

Policii.

Systémy.

Instituce.

Organizace.

Autoritu.

Odborníky.

Narativy.

Informace.

Příběhy.

Přesvědčení.

Stejný standard platí také pro nás samotné.

Lidé by se proto měli ptát:

Použil bych tento standard na sebe?

Použil bych tento standard na někoho, koho podporuji?

Použil bych tento standard na někoho, s kým nesouhlasím?

Použil bych tento standard na systém?

Použil bych tento standard na autoritu?

Použil bych tento standard na to, na čem jsem závislý?

Nezávislé myšlení se nemůže plně rozvinout, dokud se lidé nenaučí používat stejný standard všude.

LIDÉ ČASTO PŘESTÁVAJÍ UČIT SE TAM, KDE SE TO STÁVÁ NEPŘÍJEMNÝM

Lidé často přestávají učit se přesně v bodě, kdy učení začne zpochybňovat to, na čem jsou závislí.

Mohou přestat klást otázky, když jsou ve hře peníze.

Mohou přestat klást otázky, když je ohrožena sounáležitost.

Mohou přestat klást otázky, když je ve hře autorita.

Mohou přestat klást otázky, když je zpochybněna jejich identita.

Mohou přestat klást otázky, když je odhalena jejich role.

Mohou přestat klást otázky, když musí být zkoumáno jejich vlastní chování.

Na tom záleží, protože učení často začíná v bodě, kde končí pohodlí.

Lidé by se proto měli ptát:

Kde přestávám klást otázky?

Kde se začínám cítit nepříjemně?

Co toto nepohodlí odhaluje?

Co chráním?

Čemu bych možná musel porozumět, pokud budu dál klást otázky?

Používat stejný standard všude učí lidi nepřestávat se učit, když se kladení otázek stává nepříjemným.

MECHANISMUS PENĚZ A ROZDÍLNÉ STANDARDY

Mechanismus peněz se může stát jedním z největších důvodů, proč lidé přestávají používat stejný standard všude, protože závislost může ovlivňovat, kde jsou lidé ochotni klást otázky.

Peníze mohou utvářet to, co lidé zpochybňují.

Peníze mohou utvářet to, čemu se lidé vyhýbají.

Peníze mohou utvářet to, co lidé chrání.

Peníze mohou utvářet to, co lidé brání.

Peníze mohou utvářet to, o čem lidé mlčí.

Peníze mohou utvářet to, co lidé opakují.

Peníze mohou utvářet to, co jsou lidé ochotni zkoumat.

Lidé mohou používat jeden standard předtím, než vstoupí do hry peníze, a jiný standard poté, co se objeví závislost.

Lidé by se proto měli ptát:

Co zde peníze ovlivňují?

Jaká závislost existuje?

Co mám za peníze opakovat?

Co mám za peníze chránit?

Co se bojím zpochybnit kvůli penězům?

Jaký standard se mění, když jsou ve hře peníze?

Pokud mechanismus peněz mění používaný standard, pak tento standard není používán všude.

LIDÉ ČASTO ZPOCHYBŇUJÍ TO, CO NEMAJÍ RÁDI, A ZÁROVEŇ CHRÁNÍ TO, NA ČEM JSOU ZÁVISLÍ

Lidé se mohou uvěznit v selektivním učení.

Lidé mohou zpochybňovat to, co nemají rádi.

Lidé mohou chránit to, z čeho mají prospěch.

Lidé mohou chránit to, na čem jsou závislí.

Lidé mohou chránit to, co působí bezpečně.

Lidé mohou chránit to, co zdědili.

Lidé mohou chránit to, co chrání všichni ostatní.

Lidé by se proto měli ptát:

Proč zpochybňuji toto?

Proč nezpochybňuji tamto?

Co chráním?

Co se bojím ztratit?

Co se bojím vidět?

Jaký standard odmítám použít?

Používat stejný standard všude učí lidi odstranit emocionální zvýhodňování z učení.

POUŽÍVAT STEJNÝ STANDARD VŠUDE NA VŠECH OSM ODDÍLŮ

Používat stejný standard všude je oddíl, který spojuje předchozích osm oddílů.

Zdroj a původ musí být používán všude.

Standard důkazů musí být používán všude.

Pobídka a zisk musí být používána všude.

Charakter a konzistentnost musí být používán všude.

Povolení klást otázky musí být používáno všude.

Emocionální vliv musí být používán všude.

Narativ versus realita musí být používán všude.

Psychologický dopad musí být používán všude.

Lidé by se proto měli ptát:

Používám tyto nástroje všude?

Nebo jen tam, kde je to pohodlné?

Používám stejný standard na každý oddíl?

Nebo používám tento soubor nástrojů selektivně?

VZDĚLÁVÁNÍ MUSÍ UČIT KONZISTENTNÍMU MYŠLENÍ

Vzdělávání často učí lidi oddělovat předměty.

Prostředí světa je však propojené.

Lidé by měli být učeni používat stejné standardy všude.

Jinak se lidé mohou stát odborníky na zpochybňování jedné oblasti, aniž by kdy zpochybňovali jinou.

Lidé mohou být znalí, aniž by se stali nezávislými mysliteli.

Lidé mohou být informovaní a přitom stále znovu vytvářet stejný svět.

Vzdělávání by proto mělo učit lidi rozpoznávat dvojí standardy.

Vzdělávání by mělo učit děti rozpoznávat selektivní pravdu.

Vzdělávání by mělo učit děti rozpoznávat selektivní pobouření.

Vzdělávání by mělo učit děti rozpoznávat selektivní kladení otázek.

Vzdělávání by mělo učit děti rozpoznávat selektivní učení.

Děti mohou zdědit dvojí standardy dříve, než pochopí, co jsou.

Účelem není útočit na lidi.

Účelem je vytvářet konzistentnost.

TENTO ODDÍL PLATÍ TAKÉ PRO NÁS SAMOTNÉ

Jednou z největších chyb, které lidé dělají, je přesvědčení, že se tyto oddíly vztahují pouze na ostatní.

Vztahují se také na nás samotné.

Lidé by se měli ptát:

K čemu přispívám?

Co opakuji?

Co chráním?

Čemu se vyhýbám?

Co jsem zdědil?

Co jsem nikdy nezávisle neprozkoumal?

Použil bych stejný standard na sebe?

Používat stejný standard všude odstraňuje výjimky z učení.

Nikdo by neměl být automaticky vyňat z kladení otázek.

POUŽÍVAT STEJNÝ STANDARD VŠUDE A LIDSKÉ VĚDOMÍ

Lidské vědomí nemůže řádně pokročit, dokud jsou na různé oblasti života používány rozdílné standardy.

Pokud lidé používají jeden standard na sebe a jiný na ostatní, vědomí nepostupuje.

Pokud lidé používají jeden standard na systémy, které nemají rádi, a jiný na systémy, na nichž jsou závislí, vědomí nepostupuje.

Pokud lidé používají jeden standard na narativy, které odmítají, a jiný na narativy, které emocionálně chrání, vědomí nepostupuje.

Pokud lidé používají jeden standard na autoritu jinde, ale ne na autoritu ve svém okolí, vědomí nepostupuje.

Lidské vědomí postupuje, když se lidé naučí používat stejný standard všude.

PROČ NA POUŽÍVÁNÍ STEJNÉHO STANDARDU VŠUDE ZÁLEŽÍ

Na Používání stejného standardu všude záleží, protože lidstvo nemůže řádně pokročit, dokud jsou na různé lidi, systémy, narativy a prostředí používány rozdílné standardy.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud lidé zpochybňují ostatní, ale ne sami sebe.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud lidé zpochybňují jednu autoritu, ale ne jinou.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud lidé zpochybňují jeden narativ a současně chrání jiný.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud lidé selektivně uplatňují pravdu.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud lidé selektivně uplatňují učení.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud lidé přestávají učit se tam, kde se kladení otázek stává nepříjemným.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud mechanismus peněz mění standard, který jsou lidé ochotni používat.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud dvojí standardy zůstávají normalizované.

Zdroj a původ se ptá, odkud něco pochází a co to utvářelo.

Standard důkazů se ptá, zda důkazy podporují to, co je tvrzeno.

Pobídka a zisk se ptá, kdo má prospěch z toho, že to pokračuje.

Charakter a konzistentnost se ptá, zda chování odpovídá tomu, co je tvrzeno.

Povolení klást otázky se ptá, co zastavuje kladení otázek.

Emocionální vliv se ptá, jaká emoce utváří přijetí.

Narativ versus realita se ptá, jaký příběh je prezentován a zda ho realita podporuje.

Psychologický dopad se ptá, co prostředí světa dělá s lidskou myslí.

Používat stejný standard všude se nyní ptá:

Používám stejný standard všude?

Co vyjímám?

Co chráním?

Co nejsem ochoten zkoumat?

Kde nepohodlí zastavuje mé kladení otázek?

Kde peníze mění standard?

Jaké prostředí světa je znovu vytvářeno, když jsou používány rozdílné standardy?

Takto lidé přecházejí od selektivního učení ke konzistentnímu učení.

Takto lidé přecházejí od selektivního kladení otázek k nezávislému myšlení.

Takto lidé přecházejí od toho, že jsou produkty prostředí světa, k tomu, že se stávají žáky prostředí světa.

DVOJÍ STANDARDY A LIDSTVO

První část tohoto oddílu vysvětlila, že lidstvo často používá rozdílné standardy na různé lidi, systémy, prostředí a situace.

Tato část nyní přechází k tomu, jak rozdílné standardy opakovaně znovu vytvářejí prostředí světa.

Dvojí standardy se mohou stát neviditelnými.

Lidé si nemusí uvědomovat, že je používají.

Lidé mohou používat jeden standard na sebe a jiný na ostatní.

Lidé mohou používat jeden standard na autoritu a jiný na obyčejné lidi.

Lidé mohou používat jeden standard na jednu skupinu a jiný na jinou skupinu.

Lidé mohou používat jeden standard na jeden narativ a jiný na jiný narativ.

Lidé by se proto měli ptát:

Jsem konzistentní?

Jaké standardy měním?

Co chráním?

Jaké prostředí světa pomáhám znovu vytvářet?

Dvojí standardy se mohou stát jedním z největších důvodů, proč opakované problémy světa pokračují.

SOUNÁLEŽITOST, IDENTITA A OCHRANA TOHO, CO PŮSOBÍ BEZPEČNĚ

Lidé se mohou emocionálně připoutat k tomu, na čem jsou závislí.

Lidé se mohou emocionálně připoutat k tomu, co zdědili.

Lidé se mohou emocionálně připoutat k tomu, s čím se ztotožňují.

Lidé se mohou emocionálně připoutat k sounáležitosti.

Lidé mohou začít chránit identity místo toho, aby se učili z reality.

Lidé mohou začít chránit skupiny místo toho, aby se učili z chování.

Lidé mohou začít chránit přesvědčení místo toho, aby se učili z důkazů.

Lidé by se proto měli ptát:

Jakou část své identity chráním?

Jakou část své sounáležitosti chráním?

Co se bojím ztratit?

Co se bojím vidět?

Co bych se naučil, kdybych zde použil stejný standard?

Lidé často chrání to, co jim dává pocit bezpečí.

To může zastavit učení.

TRIBALISMUS, ROZDĚLENÍ A SELEKTIVNÍ PRAVDA

Lidé se mohou rozdělovat do skupin.

Skupiny se mohou stát silnější než učení.

Skupiny se mohou stát silnější než pravda.

Skupiny se mohou stát silnější než porozumění.

Lidé mohou bránit svou vlastní stranu.

Lidé mohou útočit na jinou stranu.

Lidé mohou odmítat informace podle toho, kdo je předkládá.

Lidé mohou přijímat informace podle toho, kdo je předkládá.

Lidé by se proto měli ptát:

Věřil bych tomu, kdyby to řekl někdo jiný?

Odmítl bych to, kdyby to řekl někdo, koho podporuji?

Učím se?

Nebo si vybírám strany?

Selektivní pravda se může stát jedním z největších mechanismů bránících nezávislému myšlení.

OCHRANA ZÁVISLOSTI

Lidé se mohou stát závislými na prostředích, která nikdy nezávisle neprozkoumali.

Lidé se mohou stát závislými na systémech.

Lidé se mohou stát závislými na autoritě.

Lidé se mohou stát závislými na penězích.

Lidé se mohou stát závislými na uznání.

Lidé se mohou stát závislými na sounáležitosti.

Tito lidé pak mohou tyto závislosti chránit.

Lidé by se proto měli ptát:

Na čem jsem závislý?

Zpochybnil bych to, kdybych o to přišel?

Zpochybnil bych to, kdyby to ovlivňovalo někoho jiného?

Zpochybnil bych to, kdybych z toho neměl prospěch?

Lidé často chrání závislost, aniž by rozpoznali, že to dělají.

MECHANISMUS PENĚZ A KONZISTENTNOST

Mechanismus peněz se může stát jedním z největších důvodů, proč lidé přestávají používat stejný standard všude.

Závislost může ovlivnit, kde jsou lidé ochotni se učit.

Závislost může ovlivnit, kde jsou lidé ochotni klást otázky.

Peníze mohou utvářet to, co lidé brání.

Peníze mohou utvářet to, čemu se lidé vyhýbají.

Peníze mohou utvářet to, co lidé opakují.

Peníze mohou utvářet to, o čem lidé mlčí.

Lidé by se proto měli ptát:

Jaký standard se mění, když jsou ve hře peníze?

Jaká závislost existuje?

Co chráním?

Co se bojím ztratit?

Co bych se naučil, kdyby byly z této situace odstraněny peníze?

Pokud mechanismus peněz mění používaný standard, pak tento standard není používán všude.

LIDÉ SE MOHOU STÁT SELEKTIVNÍMI ŽÁKY

Lidé mohou být mimořádně dobří v zpochybňování některých oblastí a přitom odmítat zpochybňovat jiné.

Lidé se mohou stát odborníky na vidění problémů jinde a přitom odmítat vidět své vlastní příspěvky.

Lidé se mohou stát odborníky na odhalování rozporů a přitom chránit své vlastní rozpory.

Lidé se mohou stát odborníky na zpochybňování narativů a přitom chránit zděděné narativy.

Lidé se mohou stát odborníky na zpochybňování systémů a přitom chránit systémy, na nichž jsou závislí.

Lidé by se proto měli ptát:

Učím se?

Nebo si vybírám, kde jsem ochoten se učit?

Co mě přiměje přestat se učit?

Co způsobuje, že se začínám cítit nepříjemně?

Lidé často přestávají učit se přesně v bodě, kdy učení začne zpochybňovat to, na čem jsou závislí.

Selektivní učení se může stát jednou z největších překážek nezávislého myšlení.

DĚTI MOHOU DĚDIT ROZDÍLNÉ STANDARDY

Děti se učí od dospělých.

Děti sledují, co dospělí dělají.

Děti sledují, čemu se dospělí vyhýbají.

Děti sledují, co dospělí chrání.

Děti sledují, co dospělí opakují.

Děti mohou zdědit dvojí standardy dříve, než pochopí, co jsou.

Děti mohou zdědit:

Selektivní pravdu.

Selektivní pobouření.

Selektivní kladení otázek.

Selektivní učení.

Selektivní důkazy.

Selektivní důvěru.

Děti se mohou naučit:

Zpochybňuj ostatní, ale ne sebe.

Zpochybňuj některé systémy, ale ne jiné.

Zpochybňuj některou autoritu, ale ne jinou.

Zpochybňuj některé narativy, ale ne jiné.

Zpochybňuj některé lidi, ale ne jiné.

Budoucí generace pak mohou znovu vytvářet stejný svět, aniž by rozuměly proč.

Děti by se proto měly od začátku učit konzistentnosti.

KONZISTENTNOST JE JEDNOU Z NEJVĚTŠÍCH CEST K POKROKU LIDSTVA

Pokrok lidstva nemůže řádně nastat bez konzistentnosti.

Konzistentnost odstraňuje výjimky.

Konzistentnost odstraňuje zvýhodňování.

Konzistentnost odstraňuje selektivní učení.

Konzistentnost odstraňuje selektivní pravdu.

Konzistentnost odstraňuje selektivní kladení otázek.

Konzistentnost pomáhá lidem stát se nezávislými mysliteli.

Lidé by se proto měli ptát:

Použil bych tento standard všude?

Použil bych ho na všechny?

Použil bych ho na sebe?

Použil bych ho na to, co podporuji?

Použil bych ho na to, na čem jsem závislý?

Nezávislé myšlení se nemůže plně rozvinout, dokud se lidé nenaučí používat stejný standard všude.

LIDSKÉ VĚDOMÍ A KONZISTENTNOST

Lidské vědomí nemůže řádně pokročit, dokud jsou na různé oblasti života používány rozdílné standardy.

Lidé mohou být mimořádně znalí a přitom zůstat nekonzistentní.

Lidé mohou být informovaní a přitom zůstat nekonzistentní.

Lidé mohou být vzdělaní a přitom zůstat nekonzistentní.

Lidské vědomí postupuje, když se konzistentnost stane silnější než zvýhodňování.

Lidské vědomí postupuje, když se konzistentnost stane silnější než sounáležitost.

Lidské vědomí postupuje, když se konzistentnost stane silnější než závislost.

Lidské vědomí postupuje, když se konzistentnost stane silnější než strach.

Lidé by se proto měli ptát:

Jaké konzistentnosti se vyhýbám?

Jaký standard nejsem ochoten použít?

Jaké prostředí světa pomáhám znovu vytvářet?

STEJNÝ STANDARD PLATÍ PRO NÁS SAMOTNÉ

Tento oddíl platí také pro nás samotné.

Nikdo by neměl být vyňat.

Stejný standard platí pro nás samotné.

Stejný standard platí pro naši práci.

Stejný standard platí pro naše přesvědčení.

Stejný standard platí pro naše chování.

Stejný standard platí pro naše příspěvky.

Stejný standard platí všude.

To je jedna z největších cest k poctivosti.

POUŽÍVAT STEJNÝ STANDARD VŠUDE A POKROK LIDSTVA

Používat stejný standard všude je součástí Chybějící cesty k pokroku lidstva.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud jsou na různé lidi, systémy, autoritu, narativy a prostředí používány rozdílné standardy.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud lidé zpochybňují jednu věc a chrání jinou.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud lidé selektivně uplatňují pravdu.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud lidé selektivně uplatňují učení.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud lidé chrání to, na čem jsou závislí.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud děti dědí rozdílné standardy.

Lidstvo nemůže pokročit, dokud nekonzistentnost zůstává normalizovaná.

Zdroj a původ se ptá, odkud něco pochází a co to utvářelo.

Standard důkazů se ptá, zda důkazy podporují to, co je tvrzeno.

Pobídka a zisk se ptá, kdo má prospěch z toho, že to pokračuje.

Charakter a konzistentnost se ptá, zda chování odpovídá tomu, co je tvrzeno.

Povolení klást otázky se ptá, co zastavuje kladení otázek.

Emocionální vliv se ptá, jaká emoce utváří přijetí.

Narativ versus realita se ptá, jaký příběh je prezentován a zda ho realita podporuje.

Psychologický dopad se ptá, co prostředí světa dělá s lidskou myslí.

Používat stejný standard všude se nyní ptá:

Používám stejný standard všude?

Co vyjímám?

Co chráním?

Co nejsem ochoten zkoumat?

Kde nepohodlí zastavuje mé kladení otázek?

Kde peníze mění standard?

Jaké prostředí světa je znovu vytvářeno, když jsou používány rozdílné standardy?

Takto lidé přecházejí od selektivního učení ke konzistentnímu učení.

Takto lidé přecházejí od selektivního kladení otázek k nezávislému myšlení.

Takto lidé přecházejí od toho, že jsou produkty prostředí světa, k tomu, že se stávají žáky prostředí světa.

POKROK LIDSTVA

Pokrok lidstva je přímým výsledkem Systému kladení otázek L2Q.

Je důvodem, proč byla vyvinuta chybějící vzdělávací cesta.

Je důvodem, proč byla Kniha důkazů přeměněna ve vzdělávací cestu.

Je důvodem, proč existují World Education Online, Q2L a Young Questioners.

Cílem nikdy nebylo pouze zlepšit kladení otázek.

Cílem nikdy nebylo pouze zlepšit vzdělávání.

Cílem nikdy nebylo pouze poskytovat více informací.

Cílem je Pokrok lidstva.

Kniha důkazů nejen zdokumentovala více než 30 let zkušeností z první ruky, časově označených důkazů, veřejných záznamů, videí, živých přenosů, výzev, interakcí se systémy, opakujících se vzorců, mlčení, nevyvrácení a pozorování prostředí světa.

Odhalila rozpor.

Kladení otázek již existovalo.

Informace již existovaly.

Důkazy již existovaly.

Vzdělávání již existovalo.

Přesto tentýž opakující se svět pokračoval.

Lidstvo nadále opakovalo to, co nedokázalo řádně vidět, pochopit a naučit se z toho.

Navzdory existenci informací.

Navzdory existenci kladení otázek.

Navzdory existenci důkazů.

Navzdory existenci vzdělávání.

Opakování pokračovalo.

To odhalilo chybějící cestu.

Problémem nebyla absence informací.

Problémem nebyla absence kladení otázek.

Problémem nebyla absence důkazů.

Problémem nebyla absence vzdělávacích systémů.

Problémem byla absence strukturované cesty založené na důkazech pro učení, jak klást otázky, vidět, chápat a učit se ze samotného prostředí světa.

Lidstvo se nemůže učit z toho, co nemůže vidět nebo čemu nemůže rozumět.

Kniha důkazů pomohla učinit opakující se svět viditelným a srozumitelným.

Pomohla odhalit vztah mezi tím, z čeho se lidstvo učí, a tím, čím se lidstvo opakovaně stává.

Pomohla odhalit to, co prostředí světa opakovaně ukazovalo v průběhu času.

Odhalila, co se opakovalo.

Odhalila, co pokračovalo.

Odhalila, co bylo chráněno.

Odhalila, co bylo skryto.

Odhalila, proč samotné kladení otázek nedokázalo zastavit opakování.

Proto byl vyvinut Systém kladení otázek L2Q.

Systém kladení otázek L2Q nebyl nejprve vytvořen a potom použit na svět.

Byl vyvinut z toho, co svět opakovaně ukazoval.

Byl vyvinut z toho, co odhalila Kniha důkazů.

Byl vyvinut proto, že kladení otázek již existovalo, zatímco opakování pokračovalo.

Byl vyvinut proto, že informace již existovaly, zatímco opakování pokračovalo.

Byl vyvinut proto, že důkazy již existovaly, zatímco opakování pokračovalo.

Byl vyvinut proto, že vzdělávání již existovalo, zatímco opakování pokračovalo.

Chybějící cesta nebyla více informací.

Chybějící cesta nebyla více kladení otázek.

Chybějící cestou bylo učit se, jak klást otázky, vidět, chápat a učit se ze samotného prostředí světa prostřednictvím strukturované vzdělávací cesty založené na důkazech.

Systém kladení otázek L2Q tuto cestu poskytuje.

Poskytuje strukturovanou cestu založenou na důkazech pro učení, jak klást otázky, vidět, chápat a učit se ze samotného prostředí světa.

Systém kladení otázek L2Q pomáhá lidem učit se, jak klást otázky k samotnému prostředí světa.

Učení se, jak klást otázky k prostředí světa, pomáhá lidem vidět, z čeho se učí.

Vidění pomáhá lidem porozumět.

Porozumění rozvíjí nezávislé myšlení.

Nezávislé myšlení rozvíjí schopnost lidstva učit se z reality místo toho, aby se učilo z toho, co bylo vytvořeno, aby ji nahradilo.

Pokrok lidstva je výsledkem tohoto procesu.

Pokrok lidstva je výsledkem, když se lidstvo učí z toho, co svět opakovaně ukazuje, místo aby to nadále opakovalo.

Pokroku lidstva není dosaženo pouze zvyšováním množství informací.

Informace automaticky nevytvářejí porozumění.

Porozumění se automaticky nerozvíjí bez toho, aby se lidé učili klást otázky k tomu, z čeho se učí.

Pokroku lidstva je dosaženo, když porozumění rozvíjí nezávislé myšlení a nezávislé myšlení rozvíjí schopnost lidstva učit se z reality.

Předchozí oddíly již ukázaly, proč lidstvo opakovaně znovu vytváří stejné problémy, chování, systémy, narativy, závislosti, omezení a opakující se vzorce generaci za generací.

Ukázaly, proč samotné informace nestačí.

Ukázaly, proč samotné kladení otázek nestačí.

Ukázaly, proč lidstvo potřebuje strukturovanou cestu založenou na důkazech pro učení z prostředí světa samotného.

Tato cesta nyní existuje.

Pokrok lidstva znamená, že lidstvo postupně zlepšuje svou schopnost učit se ze samotného prostředí světa.

Porozumění rozvíjí nezávislé myšlení.

Jak postupuje porozumění, postupuje nezávislé myšlení.

Jak postupuje nezávislé myšlení, opakování ztrácí svou cestu.

Jak opakování ztrácí svou cestu, lidstvo získává schopnost postupně se učit z reality místo toho, aby ji postupně opakovalo.

Každý žije uvnitř stejného prostředí světa.

Každý se z něj učí.

Každý k němu přispívá.

Každý je jím ovlivňován.

Každý ho ovlivňuje.

Každý pomáhá utvářet to, co zdědí budoucí generace.

Pokrok lidstva proto prospívá každému, protože všichni sdílejí stejné prostředí světa a pomáhají utvářet to, čím se stává.

Pokrok lidstva proto není odpovědností někoho jiného.

Patří každému, protože každý přispívá k prostředí světa, které utváří lidstvo.

Děti nevytvářejí svět, který zdědí.

Dospělí ano.

Děti nevytvářejí vzdělávací prostředí.

Dospělí ano.

Děti nerozhodují o tom, jaké vzdělávací cesty jim budou zpřístupněny.

Dospělí ano.

Ať si to lidé uvědomují, nebo ne, pomáhají utvářet prostředí světa, z něhož se budou učit budoucí generace.

Prostředí světa zděděné dětmi je utvářeno tím, k čemu se předchozí generace rozhodnou klást otázky, co se rozhodnou ignorovat, co zpochybnit, co chránit a co předat dál.

To, z čeho se lidstvo učí, ovlivňuje to, čím se lidstvo stává.

To, z čeho se učí děti, ovlivňuje to, čím se stanou budoucí generace.

To, z čeho se učí společnost, ovlivňuje to, čím se společnost stává.

Pokrok lidstva proto závisí na zlepšování toho, z čeho se lidé učí, a způsobu, jakým se z toho učí.

To znamená, že rodiče, učitelé, pečující osoby, pedagogové, školy, vzdělávací prostředí, komunity a společnost mají všichni odpovědnost pomoci příští generaci získat něco lepšího než opakování.

Odpovědnost se však nesmí stát odkladem.

Děti by neměly muset čekat.

Dospělí by neměli muset čekat.

Vzdělávání by nemělo muset čekat.

Pokrok lidstva postupuje nejrychleji, když se lidstvo učí společně.

Děti se učí.

Dospělí se učí.

Rodiče se učí.

Učitelé se učí.

Pečující osoby se učí.

Pedagogové se učí.

Komunity se učí.

Společnost se učí.

Cílem není, aby jedna skupina čekala na druhou.

Cílem je, aby lidstvo společně zlepšovalo svou schopnost učit se z prostředí světa.

Pokroku lidstva není dosaženo prostřednictvím opakování.

Pokroku lidstva je dosaženo prostřednictvím učení.

Pokroku lidstva je dosaženo prostřednictvím porozumění.

Pokroku lidstva je dosaženo prostřednictvím rozvíjení nezávislého myšlení.

Pokroku lidstva je dosaženo, když se lidé učí z toho, co prostředí světa opakovaně ukazuje, místo aby to nadále opakovali.

Jak postupuje porozumění, postupuje nezávislé myšlení.

Jak postupuje nezávislé myšlení, lidé se stále více učí z reality místo toho, aby se učili z toho, co bylo vytvořeno, aby ji nahradilo.

Vytvořené lži ztrácejí svou cestu, protože porozumění nahrazuje slepé přijetí.

Následování ztrácí svou cestu, protože nezávislé myšlení nahrazuje závislost na tom, aby za lidi mysleli druzí.

Závislost ztrácí svou cestu, protože se lidé stále více učí z reality místo spoléhání na to, k čemu nebyly řádně kladeny otázky.

Opakování ztrácí svou cestu, protože učení nahrazuje napodobování.

Dvojí standardy ztrácejí svou cestu, protože stejný standard je používán všude.

Pokrok lidstva postupuje, protože se lidé učí z toho, co prostředí světa skutečně ukazuje, místo z toho, co jim je řečeno, aby o něm věřili.

Proto na Systému kladení otázek L2Q záleží.

Poskytuje strukturovanou cestu založenou na důkazech, která pomáhá lidem vidět, chápat, učit se z toho a uplatňovat to, co prostředí světa opakovaně ukazuje.

Proto na těchto zdrojích záleží.

Nebyly vytvořeny proto, aby byly vlastněny.

Nebyly vytvořeny proto, aby byly omezovány.

Nebyly vytvořeny proto, aby se staly dalším řízeným systémem.

Patří všem.

Lze je číst.

Lze je používat.

Lze je sdílet.

Lze je tisknout.

Lze je distribuovat.

Lze je uplatňovat.

Lze se z nich učit.

Lze je používat k pomoci dětem.

Lze je používat k pomoci dospělým.

Lze je používat k pomoci vzdělávání.

Lze je používat k pomoci společnosti.

Omezením není vlastnictví.

Omezením je význam.

Strukturovaná cesta kladení otázek založená na důkazech musí zůstat neporušená.

Zdroje nesmějí být měněny, oslabovány, zkreslovány, rozmělňovány, obraceny nebo zbavovány svého správného významu.

Pokrok lidstva závisí na tom, aby význam zůstal jasný.

Lidé se nemohou správně učit z něčeho, co bylo změněno v něco jiného.

Nemohou se správně učit z toho, co bylo oslabeno.

Nemohou se správně učit z toho, co bylo zkresleno.

Pokrok lidstva závisí na tom, aby se lidé učili ze samotné cesty, nikoli z jejích pozměněných verzí.

Pokud se změní význam, změní se učení.

Pokud se změní učení, změní se výsledek.

Pokrok lidstva proto závisí na zachování integrity samotné cesty.

Proto záleží na oficiálních cestách World Education Online a Q2L.

Pomáhají lidem získat přístup k materiálům v jejich správném kontextu.

Pomáhají chránit význam a současně umožňují zdroje používat, sdílet, tisknout, distribuovat, uplatňovat a učit se z nich.

Účelem není omezení.

Účelem je ochrana významu.

Vzdělávací cesta nemůže posouvat lidstvo vpřed, pokud je její význam změněn v totéž opakování, které byla vytvořena zastavit.

Také proto záleží na Q2L.

Q2L pomáhá vzdělávací cestě pohybovat se společností.

Umožňuje lidem materiály sdílet, používat, distribuovat, vytvářet, uplatňovat a učit se z nich.

Pomáhá dospělým oslovovat dospělé.

Pomáhá dospělým pomáhat dětem.

Pomáhá rodinám, školám, pedagogům a komunitám učit se ze stejného rámce.

Pomáhá porozumění šířit se společností.

Pomáhá nezávislému myšlení šířit se společností.

Pomáhá lidem učit se z prostředí světa prostřednictvím stejné strukturované cesty založené na důkazech.

Pomáhá Pokroku lidstva šířit se společností.

Pomáhá budoucím generacím zdědit vzdělávací cestu místo toho, aby zdědily opakování.

Pomáhá převést Pokrok lidstva z konceptu do praxe.

Pomáhá převést učení do jednání.

Pomáhá přenášet porozumění do společnosti.

Pomáhá přenášet nezávislé myšlení do společnosti.

Pomáhá přenášet Pokrok lidstva do každodenního života. Tam, kde jsou zapojeny děti, by se materiály měly šířit prostřednictvím rodičů, učitelů, pečujících osob, škol, vzdělávacích prostředí a odpovědných dospělých.

To neznamená, že by děti měly čekat.

Znamená to, že by děti měly rámec dostat bezpečně, odpovědně a co nejdříve.

Young Questioners je v tom ústřední.

Young Questioners není pouze o poskytování materiálů dětem.

Jde o učení prostřednictvím vytváření z toho, z čeho se lidé učí.

Rodiče se učí.

Učitelé se učí.

Pečující osoby se učí.

Pedagogové se učí.

Školy se učí.

Komunity se učí.

Když lidé z tohoto rámce vytvářejí bezpečné materiály Young Questioners odpovídající věku, nepomáhají pouze dětem učit se.

Učí se sami.

Přemýšlejí o tom, k čemu děti potřebují klást otázky.

Přemýšlejí o tom, jak se děti učí.

Přemýšlejí o tom, jak prostředí světa utváří děti.

Přemýšlejí o tom, jak chránit dětskou mysl.

Přemýšlejí o tom, jak dětem pomoci vidět, chápat, učit se a rozvíjet nezávislé myšlení.

Proces vytváření se stává součástí procesu učení.

Lidé se učí prostřednictvím uplatňování.

Lidé se učí prostřednictvím kladení otázek.

Lidé se učí prostřednictvím vytváření.

Lidé se učí prostřednictvím pomoci ostatním učit se.

Young Questioners proto pomáhá dětem a dospělým učit se společně.

Učitelé a pedagogové jsou zvlášť důležití, protože pomáhají utvářet vzdělávací prostředí dětí.

Systém kladení otázek L2Q poskytuje učitelům a pedagogům strukturovanou metodu založenou na důkazech, která dětem pomáhá učit se z prostředí světa, zatímco se z něj oni sami nadále učí.

Totéž platí pro rodiče, pečující osoby, školy, vzdělávací prostředí a odpovědné dospělé.

Tento rámec nepotřebuje pouze jedna skupina.

Potřebují ho děti.

Potřebují ho dospělí.

Potřebují ho rodiče, učitelé, pečující osoby, pedagogové, školy, vzdělávací prostředí a komunity.

Je potřebný všude tam, kde se lidé učí z prostředí světa a pomáhají ostatním učit se z něj.

Vzdělávání se nemůže zlepšit opakováním stejného přístupu, který nedokázal naučit lidi, jak klást otázky k samotnému prostředí světa.

Vzdělávání se zlepšuje, když děti a dospělí dostanou cestu L2Q a učí se z ní společně.

Pokrok lidstva nemůže zůstat uvězněn v jedné knize, jedné osobě, jedné webové stránce, jedné organizaci nebo jedné generaci.

Musí se šířit společností.

Musí být používán.

Musí být sdílen.

Musí se z něj učit.

Musí oslovit děti.

Musí oslovit dospělé.

Musí oslovit vzdělávání.

Musí oslovit komunity.

Pokrok lidstva postupuje, když postupuje porozumění.

Postupuje, když postupuje nezávislé myšlení.

Postupuje, když se lidé učí z prostředí světa místo toho, aby ho pouze dědili.

Postupuje, když budoucí generace dostanou schopnost učit se z reality místo toho, aby ji jednoduše opakovaly.

Postupuje, když porozumění nahrazuje slepé přijetí.

Postupuje, když nezávislé myšlení nahrazuje následování.

Postupuje, když realita nahrazuje vytvořené lži.

Postupuje, když učení nahrazuje opakování.

Jak Pokrok lidstva postupuje, lidstvo postupně zlepšuje svou schopnost učit se z reality místo toho, aby se učilo z toho, co bylo vytvořeno, aby ji nahradilo.

Jak postupuje porozumění, vytvořené lži ztrácejí schopnost přežít.

Jak postupuje nezávislé myšlení, následování ztrácí svou cestu.

Jak se lidé učí používat stejný standard všude, dvojí standardy ztrácejí svou cestu.

Jak se lidstvo učí ze samotného prostředí světa, systémy, chování, narativy, předpoklady a struktury se stále více slaďují s realitou namísto klamání.

Pokrok lidstva proto nezlepšuje pouze kladení otázek.

Zlepšuje schopnost lidstva učit se, chápat, myslet nezávisle, rozlišovat pravdu, uplatňovat spravedlnost a postupně zlepšovat prostředí světa, které vytváří a předává dál.

Jak se lidstvo stává stále schopnějším stavět na pravdě místo stavění na klamání, nespravedlnost ztrácí své základy.

Jak nespravedlnost ztrácí své základy, společnost je stále schopnější sloužit lidem, budoucím generacím a samotnému životu.

Pokrok lidstva proto není pouze pokrokem poznání.

Je to postupný pokrok schopnosti lidstva učit se z reality a stavět na realitě.

Děti zůstávají ústřední, protože se děti stávají budoucími nositeli prostředí světa.

Děti se stávají rodiči.

Děti se stávají učiteli.

Děti se stávají pečujícími osobami.

Děti se stávají pracovníky.

Děti se stávají lídry.

Děti se stávají těmi, kdo rozhodují.

Děti se stávají přispěvateli světu.

Cokoli se děti naučí dnes, stává se součástí zítřejšího světa.

Svět zděděný budoucími generacemi je utvářen tím, z čeho se učily předchozí generace.

Svět vytvářený budoucími generacemi bude utvářen tím, z čeho se budou učit.

Pokrok lidstva proto závisí na tom, z čeho jsou děti dnes učeny se učit.

Pokud děti zdědí opakování, opakující se svět pokračuje.

Pokud děti zdědí závislost, závislost pokračuje.

Pokud děti zdědí následování, následování pokračuje.

Pokud děti zdědí mlčení, mlčení pokračuje.

Pokud děti zdědí strach, strach pokračuje.

Pokud děti zdědí vytvořené lži, vytvořené lži pokračují.

Pokud děti zdědí Systém kladení otázek L2Q, Pokrok lidstva pokračuje.

Pokud děti zdědí strukturované kladení otázek založené na důkazech, porozumění postupuje.

Pokud děti zdědí schopnost učit se ze samotného prostředí světa, nezávislé myšlení postupuje.

Pokud děti zdědí schopnost rozlišovat pravdu, vytvořené lži ztrácejí svou cestu.

Pokud děti zdědí schopnost používat stejný standard všude, opakované dvojí standardy ztrácejí svou cestu.

Budoucnost lidstva je proto neoddělitelná od toho, z čeho jsou děti učeny se učit.

Pokrok lidstva nevzniká čekáním na to, až budoucí generace vyřeší to, k čemu předchozí generace nedokázaly klást otázky.

Pokrok lidstva vzniká, když současné i budoucí generace dostanou tuto cestu společně.

Děti a dospělí se učí společně.

Rodiny a školy se učí společně.

Učitelé a žáci se učí společně.

Komunity se učí společně.

Společnost se společně učí z prostředí světa.

Pokrok lidstva nevzniká tím, že se jeden člověk učí sám.

Pokrok lidstva vzniká, když lidstvo společně postupně zlepšuje svou schopnost učit se z prostředí světa.

Takto opakovaná újma ztrácí svou cestu.

Takto vytvořené lži ztrácejí svou cestu.

Takto mlčení ztrácí svou cestu.

Takto závislost ztrácí svou cestu.

Takto následování ztrácí svou cestu.

Takto opakující se svět ztrácí svou cestu.

Takto Pokrok lidstva získává svou cestu.

Cesta existuje.

Rámec existuje.

Zdroje existují.

Příští generace existuje.

Odpovědnost existuje.

Otázkou již není, zda cesta existuje.

Otázkou je, zda se ji lidstvo rozhodne používat.

To, co se stane dál, závisí na tom, co se lidstvo rozhodne s nimi udělat.

Dnešní děti se stávají zítřejším světem.

Cokoli jsou děti dnes učeny, aby se z toho učily, stává se součástí světa, který zítra pomohou vytvářet.

Proto je budoucnost lidstva neoddělitelná od vzdělávání dětí.

Protože dnešní děti se stávají zítřejším světem a budoucnost lidstva bude nakonec určena tím, zda budoucí generace zdědí opakující se svět, nebo zdědí schopnost se z něj učit.

Budoucnost lidstva bude nakonec určena tím, zda postupuje porozumění, nebo opakování.

Zda postupuje nezávislé myšlení, nebo následování.

Zda postupuje realita, nebo vytvořené lži.

Zda lidstvo pokračuje v opakování světa, nebo se z něj postupně učí.

Pokrok lidstva prospívá každému, protože každý žije uvnitř stejného prostředí světa.

Každý se z něj učí.

Každý k němu přispívá.

Každý je jím ovlivňován.

Každý pomáhá utvářet to, čím se stává.

Přínosy Pokroku lidstva proto nejsou omezeny na jednu osobu, jednu skupinu, jeden systém nebo jednu generaci.

Patří všem, protože všichni sdílejí stejné prostředí světa a přispívají k budoucnosti, která z něj vzniká.

PROČ JSEM NEMOHL NEDĚLAT NIC

Jako dítě jsem očekával, že svět bude takový, jaký lidé říkali, že je.

Očekával jsem, že na pravdě bude záležet.

Očekával jsem, že systémy budou takové, jaké tvrdily, že jsou.

Očekával jsem, že lidé budou říkat pravdu, když budou vzneseny důležité otázky.

Očekával jsem, že na důkazech bude záležet.

Očekával jsem, že rozpory budou řešeny.

Když jsem dospíval a sám poznával svět, opakovaně jsem se setkával s něčím velmi odlišným.

Svět, který jsem zažíval, nebyl světem, který jsem byl učen očekávat.

Když jsem kladl otázky k tomu, co jsem viděl, očekával jsem odpovědi.

Když jsem předložil důkazy, očekával jsem na oplátku důkazy.

Když jsem odhalil lži, očekával jsem, že na pravdě bude záležet více než na penězích, postavení, autoritě, statusu nebo vlastním zájmu.

To se nikdy nestalo.

Dlouhou dobu jsem stále očekával, že někdo řekne pravdu.

Nikdo to nikdy neudělal.

To mě přinutilo přestat se ptát, zda lidé říkají pravdu, a začít se ptát, proč ji neříkají.

Během více než třiceti let zdokumentovaných zkušeností jsem pochopil, proč se stejné problémy stále opakovaly.

Pochopil jsem, proč lidé mlčí, proč chrání to, na čem jsou závislí, a jaký vliv mají peníze na lidské chování při utváření rozhodnutí, jednání, mlčení, výsledků a celých systémů.

Čím více jsem rozuměl, tím více jsem si uvědomoval, že se lidé neustále stávají produkty prostředí, z něhož se učí, aniž by se z něj kdy řádně učili.

Byli jím utvářeni.

Opakovali ho.

Předávali ho dál.

Toto uvědomění mě znepokojilo více než cokoli jiného.

Uvědomil jsem si, že děti dědí stejný opakující se svět a nakonec se stanou dospělými odpovědnými za jeho další předávání.

Uvědomil jsem si, že lidé se nemohou učit z toho, co nemohou vidět.

Pokud realita zůstává skrytá, lidé se z ní nemohou řádně učit.

Pokud se z ní lidé nemohou řádně učit, pokračují v jejím opakování.

To jsem nemohl přijmout.

Nemohl jsem přijmout, že bych viděl to, co jsem viděl, a zůstal mlčet.

Nemohl jsem přijmout, že bych budoucím generacím ponechal stejný opakující se svět, aniž bych se alespoň pokusil něco udělat.

Také jsem nemohl přijmout něco, o čem jsem věděl, že je lež, jen proto, že to ostatní lidé přijímali.

Nemohl jsem se tomu přizpůsobit.

Nemohl jsem předstírat, že je to pravda, jen abych zapadl.

Nejjednodušší možností by bylo přijmout to, přizpůsobit se tomu a stát se toho součástí.

To jsem ale nikdy nedokázal.

Ne kvůli přijetí.

Ne kvůli uznání.

Ne kvůli pohodlí.

Ne kvůli penězům.

Za žádnou cenu.

Stát sám pro mě bylo snazší než přijmout něco, o čem jsem věděl, že je lež.

Jakmile jsem to pochopil, nedělat nic už pro mě nebylo přijatelné.

Pomáhat lidem učit se z prostředí světa se pro mě stalo důležitější než můj vlastní dočasný život.

Pomáhat dětem zdědit něco lepšího než opakování se pro mě stalo důležitější než mé vlastní pohodlí.

Uvědomil jsem si, že kdybych také zůstal mlčet, jednoduše bych se stal součástí stejného mlčení, jehož jsem byl po desetiletí svědkem.

To jsem nemohl udělat.

Cítil jsem odpovědnost odhalit to, co bylo skryto, aby to lidé mohli vidět.

Protože lidé se nemohou učit z toho, co nemohou vidět.

Toto porozumění nakonec vedlo ke Knize důkazů, World Education Online, Systému kladení otázek L2Q, Q2L, Young Questioners a vzdělávacím materiálům, které následovaly.

Peníze mě nemotivují.

Nevěřím, že informace určené k tomu, aby lidem pomáhaly učit se z prostředí světa, by měly patřit mně.

Věřím, že by měly patřit všem.

Proto byly informace, zdroje a vzdělávací materiály zpřístupněny zdarma, aby je lidé mohli číst, používat, sdílet, distribuovat a učit se z nich.

Cílem nikdy nebyly peníze.

Cílem bylo pomáhat lidem učit se z prostředí světa.

Cílem bylo pomáhat dětem zdědit něco lepšího než opakování.

Vidím, proč lidé trpí a proč stejné problémy pokračují generaci za generací.

Vidím, proč děti přicházejí do světa, kde jsou především učeny, jak se mu přizpůsobit, místo toho, aby se z něj řádně učily, aby se mohl zlepšovat.

Vidím také cestu, která může pomoci toto změnit.

Proto jsem se snažil.

Snažil jsem se ze všech sil pomáhat lidem.

Snažil jsem se ze všech sil pomáhat dětem.

Snažil jsem se ze všech sil pomáhat lidstvu učit se z prostředí světa místo toho, aby ho nadále opakovalo.

Zda se lidé rozhodnou tuto příležitost využít, je nakonec jejich rozhodnutí.

Mou odpovědností bylo se pokusit.

Nelituji toho, čemu jsem věnoval svůj dospělý život.

Nelituji času, úsilí, obětí ani rizik.

Udělal bych to všechno znovu.

Udělal bych to znovu, i kdyby to nikdy ničemu nepomohlo.

Protože jakmile jsem pochopil to, k čemu jsem dospěl, nedělat nic pro mě nikdy nebyla možnost.

Proto jsem nemohl nedělat nic.

WORLD EDUCATION ONLINE

UČIT SE KLÁST OTÁZKY

KLÁST OTÁZKY, ABYCHOM SE UČILI

Vzdělávání utváří společnost.

Kladení otázek utváří vzdělávání.

L2Q • Q2L • YOUNG QUESTIONERS

Zdroje patří všem a měly by být používány, sdíleny, distribuovány a uplatňovány za předpokladu, že jejich význam nebude změněn.

worldeducation.online

q2l.online

info@worldeducation.online

DALŠÍ KNIHY

Everyone Needs to Learn From This World

Why Education Must Improve

The Amazing Children: Journey to a Better World

LIDSTVO NEMŮŽE POKROČIT Z TOHO, ČEMU NEROZUMÍ

Učit se klást otázky

Klást otázky, abychom se učili